EPIDEMIA VINDECĂRILOR

PETER MASTERS
Traducere din limba engleză de DORIN PANTEA

FĂCLIA

Originally published under the title: *The Healing Epidemic* Copyright © 1988 by Peter Masters
Published by The Wakeman Trust, London.
This edition published by arrangement with the author
AII rights reserved
Toate drepturile asupra ediţiei în limba română revin Editurii FĂCLIA. Nicio parte a acestei publicaţii nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă şi prin niciun mijloc fără permisiunea scrisă a editurii.

Prima ediţie în limba română, 2010
ISBN: 978-973-8448-92-6

Copyright © 2010, Editura Făclia pentru ediţia în limba română

Str. Făcliei, nr. 36D, Oradea, 410181, Bihor
Tel./ Fax 0259 419318; 0722 609746
l',-mail: fiicliafrdslink.ro
www.faclia.ro
Kcil.utor: Norii'.] IOD
Irlinnii'il.u Lin[1]*1;*\ ilosign copertă: Andrei MOGA
.....i **CIPl Bibliotecii** N.ilion.ilc a României
\l \MI IC. **PI II l(**
I |ildi<inl(i vliulecArlIor/ Peter Masters; trad.:DorinPantea. -i **iradfl** i **-l" '"in**
ISBN 9 II **973 B448 92 6**
I l'.inlr.i, I >.....i (Inul)
23

CUPRINS

Cuvânt înainte..... 9
1 Un peisaj nou..... 11
2 Vindecarea ocultă clădeşte cea mai mare biserică din lume..... 20
Influenţa lui Paul Yonggi Cho
3 Vântul de răsărit bate înspre apus..... 34
Campania lui John Wimber de promovare a vindecării în stil ocult
4 Textele spun Nu!..... 49
Răspunsuri la argumentele aduse în favoarea vindecării
5 Demoni, demoni peste tot!..... *77*
Unde greşeşte noua „demonologie"
6 Demonii nu pot pune stăpânire pe oameni după bunul lor plac..... 94
Şase motive biblice
7 Dovezi că darurile au încetat..... 105
Afirmaţii biblice despre darurile revelatoare şi darurile-semne
8 Punerea în practică a lui Iacov 5..... 127
îndrumări referitoare la vindecarea divină ignorate de carismatici
9 Imaginarea..... 151
Noul val al vindecării minţii şi memoriei
10 Legea chibzuinţei..... 169
Cuvintele Noului Testament pun accentul pe o minte alertă şi raţională
11 O perspectivă medicală asupra vindecării miraculoase..... 188
de Profesor Verna Wright MD FRCP
Mulţumiri

Doresc să-mi exprim cea mai adâncă recunoştinţă faţă de toţi cei care au contribuit la elaborarea acestei cărţi influen-ţându-i conţinutul în diverse moduri:
Adunarea credincioşilor de la Metropolitan Tabernacle, care au sponsorizat o Zi de Studii Speciale pe tema vindecărilor divine, în noiembrie 1986, când biserica a fost înţesată de pastori şi lucrători creştini de pe tot teritoriul Regatului Unit. Lucrarea din ziua aceea a luat, în cele din urmă, o formă extinsă în aceste pagini.
Profesor Verna Wright de la Facultatea de Medicină din cadrul Universităţii din Leeds, care a susţinut două discursuri în cadrul Zilei de Studii Speciale şi a avut amabilitatea să permită reproducerea acestor discursuri sub forma ultimului capitol al cărţii de faţă - O *perspectivă medicală asupra vindecării miraculoase.*
Profesor John Whitcomb de la Grace Theological Semi-nary, Indiana, SUA, pentru Cuvântul înainte scris cu atâta bunăvoinţă şi măiestrie.
Personalul de la Metropolitan Tabernacle, alţi prieteni şi soţia mea, care s-au ocupat de manuscris şi de corecturi, oferind nenumărate şi preţioase sugestii.
Dumnezeul oricărui har, care v-a chemat în Cristos Isus la slava Sa veşnică, după ce veţi suferi puţină vreme, vă va desăvârşi, vă va întări, vă va da putere şi vă va face neclintiţi. A Lui să fie slava şi puterea în vecii vecilor[1]*. Amin. (1 Petru 5:10-11).*
PETER MASTERS

Cuvânt înainte

Are Dumnezeul nostru suficientă putere în ziua de azi pentru a vindeca orice fel de neputinţă fizică şi chiar să-i învie şi să-i glorifice pe cei ce au murit deja? Bineînţeles că da, pentru că El a spus: *Eu sunt Domnul, Dumnezeul oricărei făpturi. Este ceva de mirat din partea Mea? (Ieremia 32:27).* Nici un creştin adevărat nu va nega acest lucru. Dumnezeul nostru minunat are însă ceva mai mult decât *putere.* El are şi un *plan* şi un *program* pentru lumea Lui şi pentru poporul Lui. Nimic nu este mai clar în Scriptură decât faptul că Dumnezeu *nu* face întotdeauna ceea ce *poate* să facă. De exemplu, Dumnezeu *ar putea* să învie şi să glorifice câţiva credincioşi astăzi şi alţi câţiva săptămâna viitoare, însă aceasta ar intra în contradicţie cu *programul Său revelat* pentru glorificarea fizică: *Fiecare la rândul cetei lui. Cristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Cristos (1 Corin-teni 15:23).* Prin urmare, nici neputinţa Lui şi nici necredinţa noastră, ci *programul Său* este cel care elimină posibilitatea glorificării ocazionale a credincioşilor.
Când familia noastră a fost lovită de o tragedie personală la sfârşitul anilor 1960, am devenit foarte preocupat de modul în care lucrează Dumnezeu cu credincioşii care se îmbolnăvesc şi mor. După aproape doi ani de boală gravă, soţia mea a murit şi m-a lăsat cu patru copii. Ne-am rugat mult pentru ea şi am avut mare încredere că Dumnezeu o putea ridica de pe patul de suferinţă, lucru pe care El, în îndurarea Lui, 1-a şi făcut de două ori. Numai că aceste vindecări nu au fost nici minuni-semne (precum cele făcute de Domnul nostru şi de apostolii Săi), nici permanente.
In anii care au urmat, am cercetat Scripturile şi am ajuns la următoarele concluzii:

(1) Dumnezeu *poate* face orice *vrea* El să facă.
(2) Chiar şi în timpurile biblice, minunile-semne au fost foarte rare. Prin urmare, este evident că Dumnezeu nu a *dorit* să-i vindece în mod miraculos pe toţi credincioşii adevăraţi care aveau nevoie de intervenţia Lui.
(3) Spre finalul lucrării sale marcate de minuni spectaculoase, nici măcar apostolul Pavel nu i-a mai putut vindeca pe oameni fiindcă acest tip de vindecări nu mai intra în planul şi în voia lui Dumnezeu.

(4) Planul lui Dumnezeu pentru credincioşii grav bolnavi nu pretinde ca aceştia să meargă la vindecători, ci să-i *cheme pe prezbiterii* din biserica lor să se roage pentru ei.
(5) Domnul nostru a promis că apostolii vor face *lucrări mai mari* decât a făcut El, mai exact că vor predica adevărata Evanghelie a crucii şi învierii.
(6) într-o zi, când Cristos îşi va desăvârşi planul de răscumpărare pentru noi, poporul Său, prin învierea trupurilor, nevoile noastre fizice vor fi împlinite la modul perfect şi permanent.
Din pricina confuziei generale şi a perspectivelor greşite asupra acestor probleme de o importanţă vitală, recomand această carte credincioşilor lui Dumnezeu de pretutindeni. Numai Adevărul Său ne poate elibera de teamă şi nelinişte atunci când ne ies în cale durerea şi boala.
John C Whitcomb Winona Lake, Indiana, SUA
10

Un peisaj nou

Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învăţătura sănătoasă; ci îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute, şi îşi vor da învăţători după poftele lor. îşi vor întoarce urechea de la adevăr, şi se vor îndrepta spre istorisiri închipuite. Dar tu fii treaz în toate lucrurile (2 Timotei 4:3-5).

în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, credincioşii evanghelici necarismatici puteau avea părtăşie cu penticostalii de stil vechi. în acele vremuri, când credincioşi animaţi de concepţii atât de diferite se întâlneau pe băncile şcolilor sau în uniformele militare, constatau adeseori că puteau mărturisi şi se puteau ruga împreună. Mulţi dintre penticostalii de stil vechi (aparent destul de rari în zilele noastre) erau evanghelici conservatori şi, indiferent de disputele noastre pe anumite subiecte, îi respectam ca fraţi credincioşi devotaţi în totalitate autorităţii Scripturii aşa cum o înţelegeau ei. în anii 1960 însă, am asistat la apariţia unui tip cu totul nou de penticos-talism - mişcarea de înnoire carismatică - şi de atunci a fost minutul şi evoluţia, ca să spunem aşa!
Cu o rapiditate incredibilă, carismaticii au alunecat dintr-un exces în altul, aşa încât s-a ajuns în prezent la o situaţie de confuzie totală. Mulţi oameni din comunitatea carismatică au îmbrăţişat idei şi practici care provin direct din religiile păgâne şi în tot acest proces, un mare număr de credincioşi tineri şi uşor impresionabili au fost corupţi spiritual. Pe scenă au urcat vindecători de seamă care, în goana lor după rezultate, îmbină trucurile subtile ale hipnotizatorului de scenă cu tehnici oculte străvechi, iar mulţimile îi urmează.
Vindecarea spirituală - realizată de oameni înzestraţi -
11

este promovată mai mult ca niciodată în cercurile creştine. Rafturile librăriilor creştine sunt pline de titluri „best-seller" care conving publicul creştin că vindecarea spirituală are origini biblice, iar seminarele de vindecare reuşesc să umple cele mai mari săli de conferinţe din marile oraşe ale lumii. In prezent, oamenii nu mai sunt interesaţi de vindecarea divină doar din curiozitate personală. Realitatea este că vindecarea a devenit atracţia principală şi instrumentul de propagandă cel mai important ale unui penticostalism nou şi agresiv care doreşte să cuprindă creştinismul biblic tradiţional şi să-1 înghită cu totul.
Vindecarea divină a devenit nava-amiral a flotei carisma-tice, piesa de rezistenţă a festivalului carismatic şi pilonul principal al credinţei carismatice. Presupusele cazuri de vindecare sunt folosite de carismatici pentru a sfinţi şi a justifica o multitudine de practici care nu pot fi verificate pe baza Bibliei.
în multe părţi ale lumii, „imaginea" creştinismului biblic a fost distrusă efectiv de extremiştii carismatici. în unele ţări, radioul oferă numeroase posturi creştine care transmit programele unor vindecători carismatici care amestecă idei total nebiblice cu frânturi din Adevărul Creştin. Acelaşi lucru este valabil şi cu privire la emisiuni de

televiziune cu caracter religios din SUA.
Acesta este cu siguranţă unul dintre cele mai mari succese ale lui Satan, duşmanul nostru răuvoitor care urmăreşte să ridiculizeze Evanghelia lui Cristos. Satan se află în spatele extremiştilor carismatici care pretind a crede în doctrinele evanghelice ale Bibliei, dar în acelaşi timp amestecă aceste adevăruri scumpe cu otrava unor învăţături total opuse Cuvântului lui Dumnezeu. Nimic nu l-ar putea încânta mai mult pe duşmanul sufletelor decât să înregistreze succese în acest domeniu. El adoră să mânjească şi să ruineze imaginea sfântă şi biblică a creştinismului evanghelic aşa încât să părem nişte oameni lipsiţi de sănătate mintală şi de judecată raţională.
Şi totuşi, în ciuda pericolului evident, numeroşi creştini evanghelici - în mod special în Marea Britanie, Africa şi

Orientul îndepărtat - nu renunţă la ideea că sunt datori să privească cu îngăduinţă la toate părerile din spectrul evanghelic, de dragul menţinerii unităţii evanghelice. Iar dacă în acest proces, bisericile Domnului sunt subminate şi distruse, parcă nici nu mai contează prea mult. Am renunţat la răspunderea noastră de a *avertiza* turma lui Dumnezeu, expunân-du-ne astfel organele vitale în faţa diavolului. Liderii creştini par să fie blocaţi într-o mentalitate sinucigaşă inexplicabilă. Biserică după biserică şi-au văzut membrii lor - adulţi şi tineri deopotrivă - participând la evenimente carismatice şi întorcându-se de acolo cu refrene, idei şi literatură.
Publicaţiile periodice au alimentat focul dezastrului prezentând „stelele" extremismului carismatic ca pe nişte oameni de bun simţ şi evlavioşi care au multe lucruri să ne înveţe! Nici liderii şi nici periodicele însă nu au analizat profund şi serios greşelile frapante din cadrul mişcării de vindecare, învăţându-i astfel pe credincioşii lui Dumnezeu să subestimeze pericolele implicite. în repetate rânduri, aceste greşeli au fost minimizate, rezultatul fiind că bisericile rămân neprotejate şi nepregătite pentru valul agresiv de penticostalism care mătură acum lumea evanghelică.
înainte de a studia peisajul actual al vindecărilor în lumina pătrunzătoare a Cuvântului lui Dumnezeu, trebuie să ne reamintim care este strategia pe care o foloseşte Satan ca să mutileze bisericile lui Cristos, întrucât avem un duşman pornit să ne distrugă adunările prin orice metodă.

Subminarea autorităţii Scripturii

Mai întâi, Satan doreşte să *înlăture orice urmă de respect serios faţă de Scriptură.* El încearcă să submineze şi să distrugă autoritatea ei absolută în vieţile creştinilor. în ultimii ani, a apărut o sumedenie de cărţi foarte bune care apără ineran-ţa Scripturii, numai că în timp ce evanghelicii s-au ocupat să apere *ineranţa* Scripturii, Satan i-a subminat *autoritatea.* în prezent, există nenumăraţi inovatori carismatici gata să spună: „Cred că Biblia este absolut inerantă", dar continuă spunând: „însă Biblia nu este nicidecum modul cel mai impor-

tant prin care ne vorbeşte Dumnezeu, întrucât El ne vorbeşte şi prin prorocii şi proroci̧tele din ziua de azi, prin vorbe de înţelepciune, prin descoperiri, visuri, vedeni^ şi intervenţii neaşteptate. Când vrem să cunoaştem voia lui Dumnezeu sau cum trebuie să facem un anumit lucru, punem mare preţ pe aceste vedenii, visuri şi alte mijloace de revelaţie directă din partea lui Dumnezeu."
Pentru aceşti predicatori, Biblia a ajuns să fie lipsită practic de orice relevanţă. Ea nu mai are nici o autoritate. Uneori, ei îşi verifică pe baza Scripturii unele dintre mesajele pe care le consideră primite în mod direct de la Dumnezeu, însă pentru că acordă un respect permanent visurilor, vedeniilor şi descoperirilor, această verificare este de

obicei un proces de ajustare a Scripturii la ideile lor preconcepute.
Care este rostul unei Biblii *inerante* dacă nu-i acceptăm *autoritatea totală?* Care este rostul unei Biblii inerante dacă învăţătura ei nu ne ghidează şi nu ne controlează în totalitate? în **realitate,** oamenii nu acceptă deloc autoritatea Bibliei dacă spun: „D.i, Hiblia este absolut inerantă, dar eu nu cred că ea <ilci,i IŢIM a II MII model de viaţă detaliat. Nu cred că ea tre-huie M.1 ne i'iiliiii/c.isi.1 *tonic* acţiunile. Nu cred că vorbeşte ilivi|Hf *tonic* lucrurile |>e ui re Irebuie să le facem. Cred că în mi iile domenii MI n icni no cont propriu, sub călăuzirea direc-**Li.il Mihuhii SI,ml."**
Scopul urm.ml **de diavolul** este să răpească autoritatea Uihlii'i, şi el .) reuşit să facă lucrul acesta în mod suprem in mişcarea de înnoire carismatică, mişcare care priveşte presupusele vindecări ca fiind pecetea aprobatoare a lui Dumnezeu pusă pe toate acţiunile sale.
Transformarea creştinilor în oameni creduli
Pe un alt front, diavolul urmăreşte să *crească semnificativ credulitatea creştinilor* astfel încât aceştia să devină programaţi să creadă absurdităţi şi mituri nebiblice. însuşi apostolul Pavel ne avertizează în acest sens: *îşi vor întoarce urechea de la adevăr, şi se vor îndrepta spre istorisiri închipuite.* Satan urmăreşte să-i facă pe creştinii de rând vulnerabili la exagerări, invenţii,

lucruri incredibile, minuni mincinoase şi, în ultimă instanţă, la doctrine false şi la învăţăturile reprezentanţilor mincinoşi ai lui Anticrist. El vrea să ne aducă la stadiul de oameni superstiţioşi care cred în magie şi vrăjitorie. Satan doreşte ca „duhul de chibzuinţă" să dispară din bisericile lui Cristos, iar instrumentul cu care intenţionează să realizeze lucrul acesta este extremismul carismatic.
Când minunile făcute de mâini omeneşti ajung să fie un pilon al credinţei, adevărata credinţă este subminată. Ce victorie extraordinară obţine diavolul când le ia creştinilor adevăraţi credinţa astfel încât, în loc să-şi bazeze nădejdea pe ceea ce a spus Dumnezeu, aceştia ajung să depindă de un şir neîntrerupt de „dovezi" vizibile, spunând: „Trebuie să văd semne şi minuni extraordinare! Vreau să întâlnesc oameni care pot să citească gândurile, să deosebească duhurile, să prezică viitorul şi să facă vindecări miraculoase. Atunci mă voi simţi tare în credinţă!"
Ce lovitură Ii aplică diavolul Domnului nostru atunci când reuşeşte să doboare credinţa de pe locul înalt pe care aceasta îl ocupă, astfel încât atenţia creştinilor să se abată de la Domnul şi de la Cuvântul Său şi să se îndrepte asupra aşa-ziselor semne şi minuni de pe pământ! în felul acesta, persoana şi Cuvântul Dumnezeului celui veşnic şi binecuvântat în veci sunt umilite şi insultate.
Distrugerea adevăratei închinări
Un alt scop urmărit de Satan este acela de a *distruge complet închinarea adevărată.* închinarea adevărată este cea care vine din *inimă* şi care este plină de apreciere şi de o adorare *inteligentă* a Dumnezeului nostru cel glorios. Diavolul vrea să pună capăt laudei umile, reverenţioase şi raţionale pe care creaturile o aduc Creatorului. în acest sens, el a introdus în adunările evanghelice diverse forme de închinare lumeşti, senzuale şi egoiste. Scopul acestei închinări este ca închinătorii să se simtă bine, îmbătaţi fiind de muzică sau copleşiţi de emoţii şi senzaţii excitante. Unii cad pradă exceselor de extaz, în timp ce alţii îşi satisfac apetitul de glorie personală

numindu-se pe ei înşişi proroci şi făcând afirmaţii extraordinare în auzul mulţimilor credule. Semnificativ este faptul că noua abordare a închinării este promovat| în primul rând prin mişcarea de vindecare.

Noua închinare se bazează pe principiul „totul-pentru-mine". Aceasta furnizează o senzaţie deosebită; este un moment de eliberare lipsită de orice inhibiţie. Este un timp în care partea raţională a fiinţei umane poate fi sufocată sau înlăturată, permiţând astfel fuga de realitate şi îmbrăţişarea emoţiilor. Această nouă închinare este pur subiectivă, pentru că se reduce la sentimentele *mele,* la trăirile *mele* şi la sănătatea *mea.* Ea nu te îndeamnă să priveşti la Dumnezeu, să te încrezi în El şi să I te închini *Lui.* Dacă diavolul poate perverti închinarea adevărată, raţională, atunci el obţine o victorie extraordinară! Dacă îi poate face pe oameni să fie subiectivi şi meschini, diavolul este extrem de încântat. Dacă poate reduce o întreagă congregaţie de oameni născuţi din nou la nivelul unor trăiri emoţionale superficiale, al bolboroselilor mistice, al tremurăturilor şi planşetelor, al experimentării unor senzaţii fizice, al aplauzelor şi dansului şi al cântecelor banale şi repetitive, atunci el îl va priva pe Dumnezeu de închinare şi va face ca biserica să fie o ofensă la adresa Lui.

Mascarea convertirii adevărate

Bineînţeles că, pe lângă toate aceste obiective, diavolul urmăreşte să *scadă zelul bisericii pentru convertirea adevărată.* Din nou este foarte important să subliniem că învăţătorii de marcă ai mişcării carismatice de vindecare sunt în totalitate de acord cu învăţătura proclamată de Biserica Romano-Ca-tolică despre mântuirea prin fapte. Ei le spun credincioşilor evanghelici să accepte starea spirituală a preoţilor catolici ca-rismatici, chiar dacă aceştia nu au nici o afinitate cu doctrinele evanghelice privind mântuirea. Vindecătorii carismatici catolici şi protestanţi folosesc metode identice, îşi recomandă unii altora cărţile publicate şi îşi laudă unii altora în mod public starea spirituală. John Wimber, de exemplu, trebuie evaluat în lumina faptului că el îi consideră pe vindecătorii

catolici - care resping doctrinele evanghelice - oameni „convertiţi" plini de Duhul. Prin urmare, este evident că ideea lui despre convertire nu este aceeaşi cu a lui Pavel, întrucât apostolul a pronunţat blestemul asupra tuturor celor care proclamă o altă Evanghelie.

Cu certitudine, diavolul încearcă să degradeze vechiul concept evanghelic despre convertire, astfel încât creştinii să ajungă să accepte *orice* declaraţie sau sentiment religios ca pe un echivalent al acestuia. într-o astfel de situaţie, nu ar mai exista evanghelizare adevărată, ci doar o chemare generală ca oamenii să vină la biserică, la orice biserică, fie ea catolică sau protestantă - ce mai contează? Mişcarea carismatică de vindecare a reuşit deja în mare măsură să creeze confuzie în jurul definiţiei biblice a convertirii, înlocuind-o cu o formă anemică şi superficială de „decizionism".

Negarea divinităţii lui Cristos

Mai presus de orice, diavolul vrea să *submineze unicitatea şi divinitatea lui Cristos.* Ce victorie de proporţii ar obţine Satan dacă ne-ar putea influenţa într-atât părerea noastră despre Cristos încât să ne coborâm la nivelul sectelor. Dar acuzaţia cea mai gravă care trebuie formulată împotriva vindecătorilor carismatici de astăzi este că, prin afirmaţiile lor, ei neagă efectiv unicitatea şi, automat, divinitatea esenţială a lui Cristos, după cum vom demonstra în paginile care urmează.

Am insistat asupra acestor scopuri şi obiective ale diavolului, deoarece puţini credincioşi par preocupaţi de succesul pe care acesta îl înregistrează prin mişcarea de vindecare. Numeroşi credincioşi evanghelici tradiţionali încă sunt de părere că această mişcare nu diferă cu nimic de mişcarea penticostală veche; se impune însă atenţionarea potrivit căreia persistenţa acestei stări de automulţumire, poate face să crească numărul bisericilor evanghelice de dreaptă credinţă pătrunse de erezie şi

pierdute.

17

EPIDEMIA VINDECĂRILOR

In ciuda succesului „trezirii" carismatice şi a înmulţirii extraordinare a lucrărilor de vindecare, mişcarea s-a lovit de o împotrivire fermă din partea unor grupări evanghelice din SUA care au adoptat o poziţie clară împotriva învăţăturii acesteia. Numeroşi pastori americani au demonstrat că ştiu să-şi avertizeze credincioşii cu privire la ereziile ei. Dar cu toate acestea, vindecătorii carismatici răpesc în continuare zeci de mii de creştini din bisericile evanghelice tradiţionale, fapt confirmat de înflorirea spectaculoasă a programelor carismatice de televiziune.

în Marea Britanie, după cum am amintit deja, numeroase biserici evanghelice au neglijat necesitatea unei protecţii, astfel încât infiltrarea mişcării carismatice în aceste biserici s-a desfăşurat fără vreun control sau vreo împotrivire, dezbinând şi cucerind un număr alarmant de adunări care iniţial erau sănătoase.

Este imperativ să recunoaştem, chiar dacă târziu, realitatea ereziilor şi pericolelor înfricoşătoare pe care le presupune mişcarea carismatică şi în mod special instrumentul său principal de propagandă - lucrarea de vindecare. Trebuie să *cercetăm toate lucrurile,* verificând mişcarea de vindecare în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Avem nevoie urgentă să ne echipăm pentru a putea călăuzi şi consilia numărul tot mai mare de creştini care sunt tulburaţi de afirmaţiile vindecătorilor, devenind vulnerabili în faţa raţionamentelor plauzibile ale acestora. Nu ne putem lăsa în continuare expuşi la această influenţă, întrucât avem obligaţia biblică de a apăra bisericile lui Cristos pe care El le-a răscumpărat cu sângele Său.

Probabil că am uitat cazul iudaizatorilor din zilele Noului Testament. Iudaizatorii erau oameni care deveneau membri în bisericile lui Cristos prin mărturisiri de credinţă acceptate de acestea. (Aceasta era singura cale de intrare în bisericile Noului Testament, întrucât în vremurile biblice, regula pentru acceptarea cuiva ca membru în biserică era că *prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire)* Poate că mulţi dintre ei credeau că au experimentat mântuirea cu adevărat. Curând însă iudaizatorii au început să exprime opinii care contra-

18

Un peisaj nou

ziceau mărturisirile lor de credinţă evanghelice, *adăugând* la Evanghelia harului învăţături provenite din iudaismul corupt care le caracterizase anterior vieţile.

Se pare că generaţia noastră de creştini evanghelici nu a învăţat nimic de pe urma necazurilor cauzate de iudaizatori. Ne comportăm de parcă infiltrarea şi coruperea ar fi imposibile în bisericile noastre, închipuindu-ne că diavolul nu va folosi astfel de metode în secolul nostru. Prin urmare, chiar şi atunci când vindecătorii adoptă metode păgâne, atâta timp cât îşi afirmă credinţa în ineranţa Scripturii şi într-o formă oarecare de convertire, ne simţim complet incapabili să îi respingem pe ei sau învăţătura lor. Mai mult, refuzăm să ne arătăm mai circumspecţi, să ne punem în gardă. Refuzăm cu încăpăţânare să învăţăm din Noul Testament că obiectivul primordial al diavolului este să aducă în mijlocul nostru *pe furiş* - adică pe ascuns, în secret, ca în *Galateni 2:4* - oameni care vor trece drept credincioşi ai Bibliei, dar care vor proclama doctrine nimicitoare.

Cu aşa ceva ne confruntăm astăzi, prin extremismul de ultimă oră al mişcării carismatice care se delectează cu aşa-zise revelaţii directe din partea lui Dumnezeu, revelaţii care distrug temeliile biblice străvechi pentru închinare şi viaţă. Acum este momentul să dăm alarma şi să salvăm nenumărate biserici şi nenumăraţi credincioşi de la un dezastru teribil. Avem nevoie cu disperare de îndemnul salutar - Păziţi-vă de iudaizatori!

19

Vindecarea ocultă clădeşte cea mai mare biserică din lume

Influenţa lui Paul Yonggi Cho

Trăim o epocă a pragmatismului şi dacă un anumit lucru pare să dea rezultate, oamenii sunt tentaţi să-l admire şi să-l respecte. Chiar şi cei care ar trebui să ştie mai bine de atât - evanghelicii despre care se spune că gândesc cu Biblia în mână - au deprins spiritul vremii. Dacă îi impresionează o metodă sau un fenomen nou, ei spun: „Ei bine, pare să funcţioneze şi să atragă mulţimi mari de oameni. De ce să ne chinuim cu metodele noastre tradiţionale când prin această metodă am avea probabil mai mult succes?"

Citind o mulţime de cărţi apărute recent despre practicile carismatice precum grupurile de casă, profeţiile şi vindecările, am observat că numeroşi susţinători ai acestor lucruri au fost extrem de impresionaţi de lucrarea lui Paul Yonggi Cho, pastorul celei mai mari biserici din lume, Full Gospel Central Church din Seoul, Coreea de Sud. Toţi vorbesc despre el fără încetare. Chiar în timp ce citeşti aceste cărţi, numărul membrilor bisericii creşte, atât de rapidă este dezvoltarea ei! într-o carte publicată la începutul anilor 1980, autorul ne spune că cea mai mare biserică din lume are 150.000 de membri şi peste 100 de pastori asistenţi. Cartea cea mai recent apărută aminteşte de 500.000 de membri. Congregaţia creşte cu 17.000 de membri noi în fiecare lună şi mulţi evanghelici din Occident sunt atât de uimiţi de această informaţie, încât abia aşteaptă să probeze şi ei metodele lui Yonggi Cho.

Vindecătorul american John Wimber face parte din această categorie. înaintea înscrierii sale în mişcarea carismatică,

el şi-a petrecut timpul călătorind prin biserici şi vorbind despre creşterea bisericii. în studiile întreprinse pe acest subiect, el se arată tot mai dezamăgit de ineficacitatea evanghelizării occidentale în comparaţie cu creşterea fenomenală a bisericilor carismatice din ţările lumii a treia. Ceea ce 1-a impresionat în mod deosebit a fost afirmaţia că aproximativ 70% din creşterea numerică a bisericii la nivel mondial se datorează carismaticilor. Extinderea fantastică a bisericii lui Paul Yonggi Cho i-a atras atenţia, şi el recunoaşte lucrul acesta. Wimber a înţeles că dezvoltarea acestei biserici are la bază lucrarea ei de semne şi minuni precum alungarea demonilor şi vindecările, concluzia lui fiind că creştinii din Occident nu au succes în evanghelizare pentru că se tem să trăiască şi să lucreze într-o astfel de atmosferă de putere spirituală.

Iată ce spune Wimber - „Prin relatările despre semne şi minuni ale studenţilor şi misionarilor din lumea a treia şi printr-o înţelegere mai bună a modului în care materialismul occidental subminează disponibilitatea creştinilor de a accepta supranaturalul, am început să-mi deschid inima faţă de Duhul Sfânt. M-am întrebat dacă semnele, minunile şi creşterea bisericii ca în ţările lumii a treia sunt posibile şi în Statele Unite. Trebuia să devin din nou pastor ca să aflu răspunsul."

Entuziasmul lui John Wimber cu privire la lucrarea lui Paul Yonggi Cho reiese şi din notiţele sale de curs pregătite pentru seminarele din seria *Signs and Wonders and Church Growth* (Semne şi minuni şi creşterea bisericii): „Full Gospel Central Church creşte cu rapiditate datorită accentului pus pe vindecare. Când dr. Yonggi Cho se roagă pentru bolnavi la serviciul de duminica, mulţi oameni sunt vindecaţi ... După ce sunt vindecaţi de Dumnezeu, ei devin creştini şi buni evanghelişti ... acesta este secretul creşterii bisericii FGCC."

Deşi este clar că Paul Yonggi Cho nu poate fi considerat părintele noii extreme a vindecării, creşterea fabuloasă a bisericii sale i-a determinat pe numeroşi pastori şi

lideri de biserică mai uşor impresionabili să cadă ca morţi la picioarele sale. Dată fiind influenţa „succesului" său asupra

atâtor oameni şi, totodată, pentru că metodele lui sunt în general tipice pentru cele folosite de multe mega-biserici din America Latină, este important să cunoaştem aceste metode. Cea mai cunoscută carte a lui Paul Cho, *The Fourth Dimension* (A patra dimensiune), dezvăluie teologia lui care reprezintă o îndepărtare radicală de creştinismul istoric.
Pastorul Cho ne spune cum a învăţat el să se roage. La începutul lucrării sale pastorale în biserica din Seoul, era foarte sărac şi locuia într-un apartament cu o singură cameră. Atunci s-a întrebat de ce trebuia să se chinuiască să lucreze fără a avea un pat, un birou şi un scaun, fără orice mijloc de transport şi a început să se roage ca Dumnezeu să-i dea acele lucruri. S-a rugat foarte mult pentru un birou, un scaun şi o bicicletă, însă şase luni mai târziu încă nu avea nici unul dintre cele trei lucruri, aşa că s-a descurajat. Iată ce ne spune el:
„Atunci m-am aşezat jos şi am început să plâng. Deodată însă am simţit o pace deosebită, şi un sentiment de linişte mi-a pătruns în suflet. Ori de câte ori am această trăire, un sentiment al prezenţei lui Dumnezeu, El îmi vorbeşte; aşa că am aşteptat. Atunci vocea aceea mică şi liniştită a crescut în sufletul meu şi Duhul mi-a zis: „Fiule, ţi-am auzit demult rugăciunea."
Atunci eu am izbucnit pe loc: „Şi atunci unde-mi sunt biroul, scaunul şi bicicleta?"
Iar Duhul mi-a spus: „Da, aceasta e problema cu tine şi cu toţi copiii Mei. Ei Mă imploră, cerându-Mi tot felul de lucruri, dar o fac în termeni atât de generali, încât nu le pot răspunde. Nu ştii că există zeci de tipuri de birouri, scaune şi biciclete? Tu însă Mi-ai cerut pur şi simplu un birou, un scaun şi o bicicletă. Niciodată nu ai comandat un anumit birou, un anumit scaun şi o anumită bicicletă."
Acesta a fost momentul de răscruce în viaţa mea ..."
Yonggi Cho ne dezvăluie apoi cum a început să dea detalii despre mărimea biroului (care trebuia să fie făcut din lemn de mahon filipinez) şi despre tipul de scaun (unul cu cadru metalic şi roţi, aşa încât după ce se aşeza pe el, să se poată împinge de colo până colo „ca un mare ştab"). El s-a gândit bine de tot la bicicletă înainte să se oprească asupra tipului

ideal şi să se roage: „Tată, vreau să am o bicicletă produsă în SUA, cu viteze pe lateral..."
în continuare, el ne spune cum s-a rugat pentru nevoile sale: „Am cerut aceste lucruri în termeni atât de concreţi, încât Dumnezeu nu putea greşi când urma să mi le dea. Atunci am simţit cum mă umple credinţa ... şi în noaptea aceea am dormit ca un copilaş."
Paul Cho spune că Domnul nu primeşte niciodată cu bucurie rugăciunile generale. Vorbind despre cazul vindecării orbului Bartimeu, el subliniază faptul că Isus 1-a întrebat pe bărbatul orb: „Ce vrei să-ţi fac?" ca dovadă că Dumnezeu ne cere cu insistenţă să venim la El cu cereri specifice. Isus 1-a vindecat pe Bartimeu abia când acesta a cerut ceva specific. La prima vedere, ideea unor rugăciuni foarte specifice nu pare să fie cea mai mare erezie din lume, însă Paul Cho învaţă în continuare că fiecare credincios primeşte lucrurile cerute în mod specific prin vizualizarea lor şi aducerea lor în fiinţă prin credinţă!
Este esenţial să înţelegem lucrul acesta pentru că tocmai aici este punctul în care mişcarea carismatică se desprinde de creştinism şi intră pe teritoriul păgânismului.

Idei ca aceasta reprezintă sursa de inspiraţie a celei mai mari biserici din lume pe care o imită atât de mulţi carismatici din Occident. Să ne gândim la următorul exemplu pe care-1 dă Paul Yonggi Cho. în timp ce predica într-o altă biserică, pastorul acelei biserici 1-a întrebat dacă dorea să se roage pentru o femeie necăsătorită în vârstă de peste treizeci de ani care ar fi dorit să se căsătorească, dar încă nu găsise un potenţial soţ. Pastorul Cho a întrebat-o de când se ruga pentru un soţ, iar răspunsul ei a fost că se ruga de mai bine de zece ani. Atunci el a întrebat-o: „De ce nu ţi-a răspuns Dumnezeu la rugăciune în aceşti peste zece ani? Ce fel de soţ ai cerut?" Ea a ridicat din umeri şi i-a răspuns: „Asta Dumnezeu decide. Dumnezeu ştie totul."
Replica lui Cho a venit imediat: „Aici greşeşti tu. Dumnezeu nu lucrează niciodată singur, ci numai prin tine. Dumnezeu este sursa eternă, dar El lucrează numai prin cererile tale. Chiar vrei să mă rog pentru tine?" Apoi

a invitat-o să se aşeze cu o foaie de hârtie şi un creion în mână şi i-a pus o serie de întrebări: „Dacă scrii răspunsurile la întrebările mele, mă voi ruga pentru tine. ^rima întrebare: dacă vrei cu adevărat un soţ, ce fel de soţ vrei - asiatic, alb sau negru?"
„Alb."
„Bine, notează răspunsul. Doi: vrei ca soţul tău să fie înalt de un metru optzeci, sau mic de un metru cincizeci?" „O, vreau un soţ înalt."
„Scrie şi acest răspuns. Trei: vrei ca soţul tău să fie suplu şi arătos sau plinuţ, dar fără să fie prea gras?" „îl vreau slab."
„Scrie *slab.* Patru: Ce vrei să-i placă soţului tău?" „Muzica."
„Bine, scrie *muzica.* Cinci: Ce meserie vrei să aibă soţul tău?"
„învăţător."
„închide ochii. îl vezi pe soţul tău?" „Da, îl văd foarte clar."
„Bine. Hai să-1 cerem acum. Dacă nu-1 vezi clar pe soţul tău cu ochii minţii, nu are rost să ceri pentru că Dumnezeu nu va răspunde. Trebuie să-1 vezi clar înainte să începi să te rogi."
Pastorul Cho şi-a pus apoi mâinile peste femeie şi s-a rugat zicând: „O, Dumnezeule, femeia aceasta îşi cunoaşte acum soţul. Eu îl văd. Tu îl cunoşti. Ţi-1 cerem în Numele lui Isus Cristos." Apoi el a îndemnat-o să meargă acasă şi să scrie pe o oglindă caracteristicile soţului dorit, să le citească dimineaţa şi seara şi să-L laude pe Dumnezeu pentru răspunsul Său inevitabil. Reţeta pastorului Cho este o imagine mentală vie, combinată cu o dorinţă aprinsă şi cu o convingere fermă că obiectivul este deja atins.
Dr Cho numeşte acest proces *vizualizarea* scopului, urmat de *incubarea* lui în realitate prin *puterea credinţei* - dar oare nu este vorba aici de puterea voinţei? El propovăduieşte că oamenii credincioşi pot cere bogăţii şi succes - orice doresc ei, atâta timp cât cer ceva moral. Secretul obţinerii acestor lucruri stă în arta de a le vedea cu ochii imaginaţiei, pentru

că Dumnezeu nu le poate aduce în fiinţă dacă omul nu incu-bează imaginea.
Bineînţeles că dr. Cho îşi „aranjează" învăţătura spunând că oamenii trebuie să se roage mai întâi lui Dumnezeu pentru ceea ce vrea *El* ca ei să aibă, înainte să-şi închipuie aceste lucruri şi să le incubeze în realitate. In cele mai multe dintre exemplele sale însă (cum este cel cu femeia necăsătorită), el nu spune nimic despre nevoia de a-I cere lui Dumnezeu călăuzire în privinţa detaliilor. Deşi încearcă să ofere o oarecare justificare biblică pentru ideile sale, el ne spune că le-a dobândit direct de la Dumnezeu.

Iată cum explică pastorul Cho că a ajuns la învăţătura sa despre incubarea cererilor şi vindecarea bolilor. El ne spune că a dorit să înţeleagă de ce călugării budişti din Coreea reuşeau să facă minuni mai mari decât cele pe care le puteau înfăptui bisericile sale penticostale. Pentru el era o mare pricină de îngrijorare faptul că numeroşi coreeni găseau vindecare prin meditaţia yoga şi prin participarea la întâlnirile sectei Soka Gakkai, o sectă budistă japoneză cu douăzeci de milioane de membri. Din ceea ce ne spune Cho, mulţi oameni surzi, muţi şi orbi şi-au redobândit simţurile cu ajutorul intervenţiilor acestor grupări religioase.
Cho era foarte invidios pe succesul acestor religii în câştigarea de noi adepţi. El scria: „Deşi creştinismul a pătruns în Japonia cu mai bine de o sută de ani în urmă, doar o jumătate de procent din populaţie afirmă că sunt creştini, în timp ce Soka Gakkai are milioane de adepţi ... Fără să vadă minuni, oamenii nu cred că Dumnezeu este puternic. Voi *[creştinii]* aveţi responsabilitatea de a le oferi minuni acestor oameni." Şi alţi pastori penticostali coreeni se simţeau foarte afectaţi de aceste vindecări „păgâne" fiindcă erau asaltaţi în permanenţă cu întrebări de către membrii de rând ai bisericilor pe care le păstoreau. Prin urmare, Paul Yonggi Cho a postit şi s-a rugat, cerându-I lui Dumnezeu o explicaţie. Trebuie să remarcăm faptul că în relatarea sa despre căutarea unei soluţii, Cho nu spune nicăieri că s-ar fi uitat în Biblie. „Deodată", ne spune el, „am primit în inimă o revelaţie glorioasă ... explicaţii clare ca lumina unei zile însorite."[1] Dr. Cho susţine că

The Fourth Dimension, p. 37.

wr

EPIDEMIA VINDECĂRILOR

Dumnezeu i-a vorbit, descriindu-i lumea materială ca parte din dimensiunea a treia. La început, această lume tridimensională era dominată de haos, fără formă şi goală, însă Duhul Domnului (care locuieşte în dimensiunea a patra) s-a aşezat peste ea, vizualizând şi aducând în existenţă o nouă ordine caracterizată de frumuseţe, curăţenie, abundenţă şi, mai presus de toate, plină de viaţă.
Apoi, Dumnezeu i-a spus lui Cho că deoarece toţi oamenii sunt fiinţe *spirituale* (şi materiale în acelaşi timp), ei au a patra dimensiune în inimile lor, iar prin dezvoltarea artei de a concentra vedeniile şi visurile în închipuirile lor, ei pot influenţa şi schimba cea de-a treia dimensiune (lucrurile materiale) la fel cum a făcut şi Duhul Sfânt când a schimbat pământul primar. Conform mărturisirilor lui Cho, Dumnezeu i-a spus că budiştii şi yoginii fac vindecări „miraculoase" pentru că îşi explorează şi îşi dezvoltă puterea celei de-a patra dimensiuni, *vizualizând* imagini mentale despre sănătate şi *voindu-le* în trupurile lor. Dumnezeu i-a spus că toţi oamenii au puterea de a stăpâni în mod legitim lumea materială prin această activitate a celei de-a patra dimensiuni.
Cho susţine că Duhul Sfânt i-ar fi spus: „Uită-te la Soka Gakkai. Ei sunt ai lui Satan... şi cu cea de-a patra dimensiune diabolică ei îşi controlează trupurile şi circumstanţele." Pe urmă, Dumnezeu i-a spus că adevăraţii creştini trebuie să-şi lege puterea spirituală a celei de-a patra dimensiuni de El, Dumnezeu Creatorul, pentru a avea un control *şi mai mare* asupra circumstanţelor decât îl au cei din secta Soka

Gakkai. Cho conchide: „Soka Gakkai a aplicat legea celei de-a patra dimensiuni şi a făcut minuni; dar în creştinism avem doar discuţii despre teologie şi credinţă!"
Dr Cho spune că atunci când Pavel a vorbit despre „omul dinăuntru", el s-a referit de fapt la puterea celei de-a patra dimensiuni de a vizualiza lucruri şi a le aduce în fiinţă. (El nu explică de ce Pavel nu spune absolut nimic despre aşa ceva, şi nici de ce creştinismul a trebuit să aştepte 2.000 de ani pentru ca acest lucru să fie descoperit de Dumnezeu lui Cho printr-o revelaţie personală.) învăţătura lui Paul Yonggi Cho este, de fapt, un sistem în care mintea domină materia (sau mai degrabă imaginaţia domină materia).
26
Vindecarea ocultă clădeşte cea mai mare biserică din lume
El recunoaşte deschis că aceasta este o versiune „creşti-nizată" a aceloraşi metode practicate de budişti, de yogini şi de adepţii altor sisteme păgâne, mistice şi oculte. Singura diferenţă este aceea că la ei, puterea celei de-a patra dimensiuni cooperează cu diavolul, în timp ce, la creştini, aceasta primeşte ajutor din partea Duhului Sfânt. El spune că atâta timp cât ne păzim mintea de idei nesăbuite şi greşite, ne păstrăm pânza imaginaţiei curată, astfel că Duhul Sfânt poate picta pe ea lucrurile pe care le vom primi. Cu alte cuvinte, călăuzirea directă oferită de Dumnezeu va veni direct în minţile noastre. De îndată ce primim această comunicare directă - care este literalmente voia lui Dumnezeu cu privire la ceea ce putem avea şi putem face - trebuie să o *activăm* prin puterea imaginaţiei şi visării noastre. Dr Cho rezumă această idee spunând: „Succesul sau eşecul vostru depinde de gândirea voastră în cea de-a patra dimensiune: vedenii şi visuri. Vedem cum acest principiu operează încă de la începutul Scripturii."
Ca exemplu pentru acest proces este citat Avraam. „Cum a reuşit un bătrân de o sută de ani să devină tatăl unor mulţimi?" întreabă Paul Cho. „A folosit gândirea în cea de-a patra dimensiune. El a fost plin de vedenii şi visuri. A învăţat să incubeze în credinţă ... Privind în jur în toate direcţiile, el şi-a umplut imaginaţia într-un mod concret cu promisiunea lui Dumnezeu. Când Dumnezeu i-a vorbit, nu i-a spus să-şi închidă ochii. Avraam trebuia să privească la ceva concret şi real ... în acelaşi fel, Dumnezeu aşteaptă şi de la noi să fim activi în incubarea credinţei noastre prin vizualizarea rezultatelor finale ale promisiunii Sale."
Dr. Cho face afirmaţia uimitoare că Dumnezeu i-a arătat şi lui Iacov această tehnică a vizualizării şi incubării, pentru ca acesta să se poată îmbogăţi de pe urma unchiului său, Laban. Când Iacov a făcut ca oile mai puternice să privească la nuielele „pestriţe" de plop, migdal şi platan, el stătea şi se uita ţintă la ele, închipuindu-şi mieii bălţaţi şi pestriţi. Vizualizând scopul dorit, Iacov a activat Duhul Sfânt care „a apăsat butoanele potrivite pentru genele necesare" (cuvintele lui Cho) astfel că oile lui Iacov au început să fete miei bălţaţi şi pestriţi.
EPIDEMIA VINDECĂRILOR
Dr. Cho afirmă că uriaşa lui biserică a ajuns la dimensiunile pe care le are în prezent şi continuă să crească pentru că el respectă acest principiu al vizualizării. Mai întâi, îşi imaginează modul în care biserica sa creşte până la un anumit număr de membri, după care vizualizează toate feţele oamenilor şi incubează această viziune în realitate. In acelaşi fel, când doreşte să-şi extindă lucrarea televizată, el îşi imaginează maniera în care emisiunile sale sunt transmise pe teritoriul Coreei, Japoniei, Statelor Unite şi Canadei. Apoi îşi atârnă pe pereţii biroului său hărţi ale acestor ţări, după care îşi formează o imagine mentală a antenelor care transmit programele.
Dr. Cho ne spune că Sara, ca şi Avraam, a trebuit să-şi vizualizeze copilul pentru a-1 aduce în fiinţă. Yonggi Cho precizează că la început, Sara a râs de ideea că Dumnezeu o va face mamă la vârsta de nouăzeci de ani, însă curând, spune el, ea a început să

vizualizeze întoarcerea tinereţii ei. Unde citim în Biblie că Sara a început să vizualizeze întoarcerea tinereţii ei? Răspunsul este „nicăieri", însă la fel ca orice altă afirmaţie venită din partea unor autori carismatici extremişti ca Paul Yonggi Cho, lucrurile cele mai uimitoare sunt deduse în mod eronat din Scriptură. In permanenţă, personajelor biblice le sunt atribuite gânduri şi acţiuni despre care relatarea biblică nu spune absolut nimic.

Dr. Cho interpretează evenimentele în manieră proprie afirmând că atunci când Sara s-a gândit insistent la promisiunea lui Dumnezeu, în trupul ei a început să aibă loc o transformare, astfel că regele Abimelec a găsit-o pe bătrână atât de atrăgătoare încât a încercat s-o ia de concubină. Cho trage concluzia - „Dacă o femeie începe să se considere atrăgătoare, chiar poate fi aşa. Nu numai că vor avea loc transformări fizice, dar şi imaginea ei de sine se va schimba ..."

Vindecarea se poate obţine exact prin aceeaşi metodă, iar pastorul Cho ne relatează povestea unui bărbat care a suferit un accident, fiind rănit foarte grav de un taxi în timp ce-şi făcea cumpărăturile de Crăciun. Când pastorul a ajuns la spital, bărbatul era inconştient şi nimeni nu se aştepta să supravieţuiască până în dimineaţa următoare. Crezând cu

Vindecarea ocultă clădeşte cea mai mare biserică din lume

tărie că vizualizarea prin cea de-a patra dimensiune este vitală pentru recuperarea lui, Cho s-a rugat ca victima să mai primească încă cinci minute de conştientă.

Imediat, bărbatul accidentat şi-a revenit, iar Cho a început să-i vorbească astfel: „Ştiu la ce te gândeşti ... îţi imaginezi deja moartea. Dar Dumnezeu vrea ca tu să iei parte la minunea care se va întâmpla. Motivul pentru care ţi-ai recăpătat cunoştinţa este că Dumnezeu doreşte să-ţi folosească puterea celei de-a patra dimensiuni şi să înceapă să picteze o imagine nouă pe pânza inimii tale. Vreau să îţi foloseşti acum imaginaţia şi să începi să-ţi zugrăveşti o nouă imagine despre tine. Te îndrepţi spre casă şi nu a avut loc nici un accident. Baţi la uşă, iar cea care îţi deschide este soţia ta minunată. Ea arată încântător. în ziua de Crăciun, își deschide cadoul şi tu te simţi foarte mândru că ai gusturi atât de rafinate.

în ziua următoare, te trezeşti şi iei micul dejun împreună cu familia ta. Cu alte cuvinte, ştergi din mintea ta moartea şi pictezi o imagine nouă a fericirii... Lasă rugăciunea în seama mea! Eu mă voi ruga cu credinţă, iar tu vei aproba ceea ce eu voi spune! Foloseşte-ţi doar puterea de a visa şi imaginea-ză-te sănătos şi fericit!"

Astfel a fost învăţat bărbatul acela să *incubeze* imaginea sănătăţii. Trebuie să învăţăm, spune Cho, să vizualizăm întotdeauna rezultatul final, iar în felul acesta putem incuba ceea ce dorim să facă Dumnezeu pentru noi. El afirmă că în clipa când rănitul a încetat să-I mai *ceară* lui Dumnezeu să-i dea viaţă şi a început să fie *sigur* că Dumnezeu avea să-1 vindece, patul a început să se scuture, şi Dumnezeu a făcut o minune.

Paul Yonggi Cho afirmă că toţi creştinii trebuie să dorească să prospere în trup, suflet şi duh, iar succesul sau eşecul lor în obţinerea acestei prosperităţi depind în exclusivitate de succesul sau eşecul lor în exerciţiul de vizualizare. El scrie că membrii bisericii sale au probat atât de bine aceste principii ale succesului, încât nu a existat nici un caz de faliment în rândul lor, iar biserica s-a implicat în cel mai amplu şi mai costisitor program de construire de biserici din istorie. Cu toate acestea, nu-1 putem lua întotdeauna în serios pe pas-

torul Cho, întrucât în altă parte tot el scrie că falimentul său personal a fost inevitabil şi că a ajuns în pragul sinuciderii din pricina eşecului iminent al proiectului său de

construire de biserici. în final, ceea ce 1-a salvat a fost iniţiativa membrilor bisericii care au manifestat atâta simpatie faţă de el, încât mulţi şi-au vândut casele şi averile ca să-1 scoată la liman.
Este inutil să mai spunem că în Biblie nu găsim nimic din toate aceste indicaţii sau idei. Ar fi zadarnic să căutăm vreun sfat legat de vizualizare, incubare, închipuire sau vreo altă tehnică de vrăjitorie, vreo putere a voinţei menită să-L domine pe Dumnezeu şi să înlăture suveranitatea Lui asupra vieţilor credincioşilor Săi. în Biblie găsim că până şi un apostol ca Pavel trebuia să-I *ceară* lui Dumnezeu cu smerenie şi în dependenţă de El posibilitatea să viziteze o anumită biserică - trebuia să se supună voii lui Dumnezeu.
Privit în lumina cărţilor lui Paul Cho, apostolul Pavel a fost un ratat fiindcă a ştiut ce înseamnă să te simţi umilit, să treci prin necazuri şi să întâmpini multe greutăţi. Adeseori, lucrurile nu s-au petrecut după dorinţa lui sau după strădania lui ca slujitor al lui Cristos. în mod evident, Pavel a făcut greşeala de a gândi negativ - *acceptând* încercările şi suferinţele. Pe ansamblu, el a eşuat lamentabil în modul în care şi-a folosit puterile celei de-a patra dimensiuni, nereuşind să facă nimic viabil prin puterea imaginaţiei sau a voinţei.
Dr. Cho ne învaţă că pentru a primi călăuzirea sau binecuvântarea lui Dumnezeu, trebuie să-I cerem Domnului să ne descopere voia Lui punându-ne în inimă dorinţa de a avea lucrul respectiv. După aceea, trebuie să-I cerem lui Dumnezeu să ne confirme printr-un semn că „dorinţa" este de la El. (Acest semn poate fi orice! Este acceptabilă şi o simplă coincidenţă măruntă.) Apoi, dacă avem pace cu privire la lucrul dorit, trebuie să „săriţi în picioare şi să mergeţi... minune după minune vor veni pe urmele voastre... instruiţi-vă în permanenţă să gândiţi în termeni de minuni." Dr. Cho manifestă o încredere absolută în ideile care vin în minte sub formă de „dorinţe". în opinia lui, credinţa nu este doar încrederea că Dumnezeu va face lucrurile pe care le-a promis *în Cuvântul Său.* El redefineşte credinţa ca o încredere

dbsolută în dorinţele care vin în mod subiectiv în mintea omului, întrucât se presupune că aceste idei sau dorinţe sunt mesaje directe din partea lui Dumnezeu, astfel că trebuie să ne dezvoltăm o încredere neclintită în ele. Dacă luăm aceste idei, le *imaginăm* şi le *incubăm* în realitate, ni se promite că vom experimenta „minuni" care trebuie să ne caracterizeze viaţa pe tot parcursul ei.
j
Nu după mult timp, Paul Yonggi Cho a mai adăugat o etapă la procesul său de vizualizare şi apoi de incubare a minunilor - „puterea creatoare a cuvântului rostit." El ne spune că, de multe ori, vedea pe „ecranul minţii" sale un fel de imagine televizată cu tumori care dispăreau, schilozi care-şi aruncau cârjele şi aşa mai departe. Apoi, adaugă el, Dumnezeu i-a spus: „Poţi simţi prezenţa Duhului Sfânt în biserica ta ... dar nu se va întâmpla nimic - nici un suflet nu va fi mântuit, nici o familie destrămată nu va fi reunită - atâta timp cât tu nu vei rosti cuvântul. Nu implora la nesfârşit pentru ceea ce vrei tu. Vorbeşte ..."
Cho a răspuns: „Doamne, îmi pare rău. Voi vorbi." De atunci încoace, ori de câte ori a văzut în mintea lui schilozi vindecaţi sau tumori dispărând, a rostit cu glas tare: „Cine este aici vindecat de cutare şi cutare boală", precizând boala respectivă. El susţine că sute de oameni sunt vindecaţi în fiecare duminică, atunci când el îşi închide ochii şi vorbeşte despre toate vindecările pe care le vede în mintea lui. Interesant este că vedenia sau revelaţia despre care el susţine că 1-a condus spre această tehnică seamănă foarte mult cu cea invocată (câţiva ani mai târziu) de John Wimber, un

admirator recunoscut al lucrării lui Cho. Ca toţi „vindecătorii", dr. Cho este obligat să recunoască faptul că nu toţi oamenii sunt vindecaţi prin cuvântul său. El nu poate pretinde că ar deţine infailibilitatea Domnului Isus Cristos şi a apostolilor Săi. El recunoaşte multe eşecuri neplăcute, însă le pune invariabil pe seama lipsei de credinţă din partea bolnavului.
Dr. Cho se declară dezamăgit de faptul că numeroşi oameni din Occident evită creştinismul şi caută în templele orientale puteri miraculoase pe care el şi alţii ca el le fac posibile acum în bisericile creştine! El spune: „Creştinii evanghelici

înţeleg tot mai bine cum să-şi folosească imaginaţia învăţând să vorbească limba Duhului Sfânt - vedenii şi visuri."
Ţinând seama de toate aceste lucruri^ nu este deloc greu să identificăm componentele noii religii „de sinteză" promovată de Paul Cho. Coreenii au o religie străveche numită *Sinkyo,* care vede lumea ca pe o „arenă religioasă locuită de duhuri". Tragediile, neajunsurile şi bolile pot fi rezolvate de *Mudany,* o femeie preoteasă capabilă să interacţioneze cu spiritele. Aceasta este „preotul medic" local care combină rolurile de mediu şi de profetesă. Este clarvăzătoare, intră în transă, alungă demoni şi vindecă boli.
De asemenea, Coreea s-a aflat timp de sute de ani sub influenţa puternică a budismului, mai ales în forma acestuia deja menţionată care pune un accent deosebit pe vindecări şi divinaţii. Budismul învaţă că oamenii nu trebuie să fie robii împrejurărilor; printr-o atitudine potrivită, prin concentrare şi prin unirea cu sfera eternă, ei se pot ridica deasupra suferinţei şi bolii. înclinaţia religioasă a coreenilor este controlată şi exploatată de „creştinismul" lui Paul Yonggi Cho în ames-tecu 1 său revoltător de vrăjitorie, minte-mai-presus-de-mate-rie, egoism, Sinkyo, budism japonez şi creştinism. Scriptura condamnă însă amestecarea ideilor şi practicilor păgâne cu religia curată a lui Cristos, echivalând-o cu păcatul îngrozitor al idolatriei. Aceasta recurge la unirea creştinismului cu ocultismul, lucru interzis de apostolul Pavel - *Cum poate sta împreună lumina cu întunericul?* Şi: *Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii?*
Ce anume a dus la apariţia celei mai mari biserici din lume? Răspunsul este următorul: un amestec idolatru de învăţătură biblică şi tehnici mintale păgâne. în astfel de contexte Dumnezeu nu mai are autoritate în viaţa credinciosului, iar autoritatea Scripturii este înlocuită de autoritatea unor presupuse mesaje directe venite din partea lui Dumnezeu şi de roadele imaginaţiei. *Acesta* este genul de biserică ce a determinat un număr uriaş de învăţători creştini uşor impresionabili din lumea întreagă să se înroleze în mişcarea de vindecare şi profeţire. Trăim zile în care trebuie să fim cu mare băgare de seamă.
Vindecarea oculta clădeşte cea mai mare biserică din lume
Fiţi atenţi la cărţile scrise acum de carismatici şi neo-evan-**ghelici.** Toate laudă şi recomandă aceste lucruri. Luaţi seama la susţinători ai vindecărilor precum John Wimber. Toţi sunt profund impresionaţi de aceste lucruri. Acestea sunt învăţăturile care i-au fascinat! Aceasta este marca de creştinism de lumea a treia pe care vor cu tot dinadinsul s-o copieze. Ce trebuie să spunem noi văzând aceste lucruri? Amintiţi-vă de iudaizatori!
32
33

Vântul de răsărit bate înspre apus

Campania lui John Wimber de promovare a vindecării în stil ocult

Revoluţia carismatică a vindecării a trecut de punctul în care încalcă şi dispreţuieşte în mod vădit o lege fundamentală a creştinismului - principiul conform căruia mintea trebuie să rămână o facultate disciplinată şi raţională care să ne controleze în mod conştient toate activităţile şi toate interacţiunile noastre cu Dumnezeu. Prin exercitarea acestei facultăţi, noi trebuie să folosim în mod exclusiv Cuvântul lui Dumnezeu pentru a dobândi cunoaşterea adevărului spiritual. Am putea numi acest principiu Legea Chibzuintei - *Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste şi de chibzuinţă* [în traducere literală, de minte sigură] *(2 Timotei 1:7).* O minte sigură este cea care deţine controlul permanent asupra gândurilor şi faptelor noastre şi care nu ne permite nici o clipă să cădem în transe, să acceptăm vedenii sau alte stări ce presupun pierderea controlului raţional. Când această facultate este activă, nu ne închipuim niciodată că Dumnezeu ne vorbeşte, ci că *ţinem dreptarul învăţăturilor sănătoase* (Biblia) cu o minte sigură, în deplină funcţiune.

Tocmai această lege a păstrat de-a lungul secolelor distincţia între adevăratul creştinism şi toate formele de spiritism păgân. Ani la rândul, cei care au experimentat vorbirea în limbi (pierderea controlului asupra vocii) şi-au suprimat de bunăvoie o bună parte din facultatea raţională în timpul acestor experimente, însă literatura carismatică recentă aclamă renunţarea totală la controlul asupra raţiunii, cerându-le credincioşilor să se expună fără rezerve la acţiunea forţelor nevăzute din lumea spirituală. Vizualizările, închipuirile, ve-

deniile, mesajele directe de la Dumnezeu şi interacţiunea cu ilcmonii au devenit astăzi scopul şi deliciul majorităţii vaste a carismaticilor din lumea întreagă, alături de clarviziune, percepţia extrasenzorială, puterea minţii, transe şi hipnoza în masă - toate acestea fiind tehnici ale sectelor orientale care se ocupă cu vindecări. Reforma le-a redat oamenilor judecata, alungând superstiţia şi stabilind un loc central acordat gândirii raţionale. Noile metode carismatice însă readuc confuzia şi înrobirea cauzate de spiritismul primitiv.

Căutând în dicţionar cuvântul *ocult,* vom găsi că el defineşte ceva nevăzut, dincolo de sfera cunoaşterii obişnuite, care implică puteri sau daruri supranaturale, mistice. Definiţia cuvântului *clarviziune* este abilitatea de a vedea (cu mintea) lucruri sau evenimente ascunse de ochii oamenilor obişnuiţi. Toate acestea reprezintă un teritoriu interzis creştinilor, întrucât presupun tehnici păgâne; dar în ciuda acestui fapt, ele constituie „religia" carismaticilor de astăzi. Să ne gândim, de exemplu, la vindecătorul american John Wimber. El îi încurajează pe creştini să treacă printr-o *schimbare radicală a percepţiei,* printr-o transformare a perspectivei, să se detaşeze de creştinismul istoric şi să se alinieze la ideile religioase ale Orientului. El deplânge faptul că în Occident, creştinismul este dominat de o perspectivă ştiinţifică şi este legat în mod greşit de gândirea raţională.

Wimber susţine că totul se reduce la o chestiune de *cultură,* arătând că în ţările din Orient şi din Africa este de la sine înţeles că oamenii pot interacţiona cu lumea spiritelor şi pot avea contact cu lucruri care depăşesc raţionalul. El susţine cu insistenţă că, din pricina unei serii de inhibiţii culturale specific occidentale, creştinii au ajuns să fie dominaţi de lumea simţurilor. John Wimber calcă pe urmele lui Paul Yonggi Cho prin faptul că îi îndeamnă pe carismatici să caute puterea fiind deschişi mai mult către alte „lungimi de undă". Ei trebuie să fie receptivi la visuri, vedenii şi imbolduri ca mijloc de conectare la lumea spirituală şi de înţelegere a acesteia, mai exact a mesajelor primite din partea lui Dumnezeu. Ei trebuie să se debaraseze de lanţurile pe care le-au înfăşurat în jurul lor inhibiţiile occidentale, culturale,

ştiinţifice, empirice, raţionale, astfel încât sufletele lor să poată călători libere în dimensiunea simţului *spiritual.* Ei trebuie să înveţe să se delecteze cu percepţia supranaturalului.

Toate acestea, desigur, se opun *total* credinţei noastre creştine istorice în care mintea umană operează exclusiv în sfera raţionalului. Prin harul lui Dumnezeu, noi acceptăm revelaţia Scripturii ca fiind adevărată şi având autoritate şi o primim în mintea noastră raţională. Noi nu avem contact direct cu îngerii sau cu demonii, şi nici nu primim din partea lui Dumnezeu mesaje *cu autoritate,* separate de Cuvântul Său. Pentru că mintea noastră este facultatea umană cea mai înaltă, nu o punem deoparte niciodată. Cu ea şi prin ea, noi îl iubim pe Domnul, ne raportăm la Cuvântul Său şi primim rodul umblării noastre atunci când puterea lui Dumnezeu este turnată peste vieţile noastre.

Credincioşi fiind, cu toţii am experimentat „îndemnuri" ale Duhului, când în bunătatea şi harul Său, Duhul ne-a trezit gândirea sau ne-a ascuţit priceperea. Toţi am primit din partea Duhului ajutorul care ne-a făcut mai ageri decât am fi fost în mod normal într-o oarecare situaţie mai dificilă. Cu toţii am fost ajutaţi să ne amintim obligaţii sau responsabilităţi de care altfel am fi uitat şi, poate, toţi am fost „sensibilizaţi" la un moment dat în faţa nevoilor deosebite ale unei alte persoane, în condiţiile în care, lăsaţi singuri, am fi rămas complet impasibili. Cu siguranţă, fiecare dintre noi cunoaşte aceste „îndemnuri" pline de bunătate, chiar dacă nu conştientizăm întotdeauna prezenţa mâinii lui Dumnezeu în astfel de momente. Numai că aceste îndemnuri şi influenţe reprezintă *ajutorul* discret pe care ni-1 oferă Duhul Sfânt; ele nu sunt comunicări ale Adevărului şi nici indicaţii cu *autoritate.* Adevărul şi indicaţiile cu autoritate se găsesc doar în Cuvânt, şi orice idee originală pe care o avem se supune în mod absolut principiilor şi doctrinelor pe care Dumnezeu ni le-a dat în Cuvântul Său. Dumnezeu nu ne comunică niciodată doctrine sau învăţături cu autoritate în mod direct, după cum nu ne permite să obţinem informaţii despre vieţile şi situaţiile altor oameni prin acte de clarviziune. Trebuie să conştientizăm foarte bine faptul că noile învăţături carismatice diferă foarte

mult de cele ale penticostalilor de acum două sau trei decenii. Noii carismatici nu vorbesc despre primirea ocazională a unui „cuvânt de înţelepciune" din partea lui Dumnezeu, cuvânt care trebuie verificat apoi pe baza Scripturii. Ei nu vorbesc nici despre profetul modern ocazional, chiar dacă şi .1 cea stă idee este una greşită. In prezent, carismaticii insistă asupra faptului că fiecare credincios trebuie să urmeze acest plan nou, profetic, supranatural - iar credincioşii evanghelici tradiţionali trebuie să înţeleagă semnificaţia teribilă a acestei afirmaţii.

învăţătorii din cadrul mişcării carismatice de înnoire sus-ţin că, după cum triburile primitive trebuie să fie „sensibile la spiritele din natură", şi creştinii trebuie să fie sensibili la lumea spiritelor. Ei folosesc limbajul propriu animismului, astfel că ar trebui să fim uluiţi şi şocaţi de cât de păgână şi nebiblică a devenit învăţătura lor. John Wimber afirmă că „pe parcursul Noului Testament există o interacţiune permanentă între fiinţele naturale şi cele supranaturale (vizite din partea îngerilor, visuri, vedenii, prorocii etc). Aceste interacţiuni au fost folosite de Dumnezeu pentru a le transmite credincioşilor Săi dorinţele şi îndrumările Sale." în opinia lui Wimber, acesta rămâne şi azi standardul învăţăturii şi călăuzirii creştine.

Cel ce nu acceptă faptul că Dumnezeu comunică şi azi cu credincioşii Săi în aceste moduri este acuzat de învăţători precum Wimber că impune Bibliei o perspectivă raţionalistă occidentală. Realitatea este că evanghelicii tradiţionali cred că procesele

revelaţiei (împreună cu darurile-semne care le-au însoţit) s-au limitat la perioada biblică fiindcă Scriptura însăşi afirmă lucrul acesta. Biblia limitează revelaţia şi minunile care au autentificat această revelaţie la Isus şi apostolii Săi, afirmând că aceşti apostoli au reprezentat temelia Bisericii.

Biblia este cea care enumera scopurile specifice pentru care au fost date diversele daruri - scopuri care au fost atinse fără excepţie în primul secol după Cristos. La un moment dat, în această carte vom trece în revistă versetele care demonstrează (1) caracterul temporar al darurilor-semne care

au însoţit revelaţia şi (2) rolul indispensabil al gândirii raţionale. Acestea sunt elemente esenţiale care descalifică total ideile carismatice contemporane şi exclud orice posibil loc pe care l-ar putea ocupa acestea într-o adevărată biserică creştină. De asemenea, vom analiza principalele argumente „biblice" pe care le aduc vindecătorii carismatici în apărarea metodelor folosite de ei.

Mai întâi însă, trebuie să spunem că cei mai de seamă învăţători ai mişcării carismatice de vindecare nu preiau idei şi metode pe care le descoperă în Biblie, ci consideră că acestea le parvin prin alte influenţe precum vedeniile, visurile şi cuvintele pe care - susţin ei - Dumnezeu le pune direct în minţile lor. Să ne gândim, de exemplu, la John Wimber care atrage mii de oameni la seminarele sale de vindecare în numeroase oraşe ale lumii. Cum a reuşit acest vindecător să ajungă un promotor de frunte al mişcării carismatice extreme când la început avea o teologie evanghelică destul de ortodoxă (deşi cu un puternic caracter arminian)? Povestea lui poate fi găsită pe înregistrările-audio de la conferinţele sale şi în două dintre cărţile sale apărute recent. (Autorul cărţii de faţă a constatat că publicaţiile sale sunt mult mai puţin şocante decât casetele audio în ceea ce priveşte remarcile şi glumele ireverenţioase şi chiar blasfematoare.)

John Wimber a fost un muzician de jazz convertit la creştinism în anii 1960 în contextul unui mic grup de părtăşie. Convertirea sa la Cristos (descrisă pe una dintre casetele *Semne şi minuni)* nu seamănă prea mult cu experienţa unei persoane convinse de păcat, a cărei inimă îşi recunoaşte propria păcătoşenie şi se deschide apoi ca să primească lumina glorioasă a Evangheliei. El povesteşte că a devenit creştin în clipele când ţipa isteric la auzul veştii că soţia lui se convertise. Din spusele sale, experienţa lui spirituală a luat naştere într-o stare de confuzie mintală şi frustrare emoţională totală!

De la bun început, Wimber a fost adeptul „credinţei uşoare", lăudându-se că în primii săi ani de creştinism a adus sute de oameni la Cristos. Cu timpul, a devenit pastor al unei biserici evanghelice ortodoxe, dar treptat s-a simţit dezamăgit de

Itilul său tradiţional de lucrare, motiv pentru care a acceptat să susţină cursuri la un seminar teologic, munca lui presu-IMinând şi vizitarea bisericilor pentru a le predica pe tema creşterii bisericii. In cei trei sau patru ani care au urmat, el a fost „impresionat în mod special" de efectul darurilor carismatice de vindecare în accelerarea procesului de creştere a bisericilor din numeroase ţări din lumea a treia, astfel că a început să ia tot mai în serios învăţăturile carismatice. Recunoscând că în viaţa sa spirituală existau unele deficienţe majore, pe parcursul câtorva ani, el scria:

„Această influenţă a venit într-un moment-cheie ... Trecuseră câţiva ani în care parcursesem rutina de a păstra o ivlaţie cu Dumnezeu - dar fără să mă rog prea des şi fără să citesc vreodată Scriptura în mod devoţional. Eram conştient că nu aveam o experienţă personală cu Dumnezeu aşa cum o descrie Scriptura..."

In egală măsură, John Wimber era dezamăgit de bisericile pe care le vizita, considerând că eforturile lor nu prea se aseamănau cu adevăratele activităţi biblice; în acelaşi timp, el trecea printr-o criză familială în centrul căreia se afla unul dintre copiii săi. „Această criză personală m-a adus la capătul puterilor din punct de vedere emoţional şi spiritual." într-un final, în timp ce călătorea cu avionul spre Detroit, a avut un moment de cădere emoţională şi a început să plângă simţindu-se total neajutorat. Frânt şi umilit, el a strigat în rugăciune: „O, Dumnezeule, ce este cu mine?" El I s-a plâns lui Dumnezeu că era epuizat, că suferea de hipertensiune şi de permanente dureri de cap, şi că s-a săturat să mai stea de vorbă cu oamenii. „Pentru prima dată în aproape patru ani, am deschis Biblia singur şi am citit."

Totuşi, nu Biblia a fost cea care i-a îndrumat paşii spre mişcarea carismatică, ci sentimentul de dezamăgire şi nemulţumire vizavi de viaţa şi lucrarea lui. Ţinând cont de ceea ce ne spune chiar el despre starea sa foarte decăzută, este clar că Wimber ar fi putut avea o umblare absolut satisfăcătoare cu Domnul şi în contextul mişcării evanghelice „tradiţionale". Atunci când cădem în păcat, soluţia nu este să renunţăm la Cuvânt şi să alergăm la vreo mişcare sau sectă la care să

căutăm un nou început. In disperarea sa însă, John Wimber a ales soluţia radicală a experimentului carismatic.

O influenţă foarte importantă asupra lui John Wimber a avut-o faptul că soţia lui era deja în acea perioadă o carismatică entuziastă, ceea ce făcea ca el să rămână oarecum pe dinafară, izolat. înainte ca el să ajungă să împărtăşească opiniile soţiei sale, aceasta s-a întrebat dacă nu cumva soţul ei are darul vindecării. într-o noapte, în timp ce el dormea, soţia i-a luat mâna şi a aşezat-o pe umărul ei bolnav de reumatism, rugându-se: „Te rog, Doamne, acum lucrează!" Dintr-odată, umărul i-a fost străbătut de un val de căldură, iar John Wimber s-a trezit şi el din somn cu mâna fierbinte şi cuprinsă de furnicături. Se pare că din acel moment, soţia lui nu a mai avut probleme cu umărul.

Elementul decisiv care 1-a determinat pe Wimber să îmbrăţişeze mişcarea carismatică a fost convingerea sa că Dumnezeu a început să-i vorbească în mod direct şi cu autoritate. El mărturiseşte: „M-am trezit în miez de noapte: I iiniiiiiv.t'ii vorbea inimii mele. El mi-a spus: „John, am văzut lucrare *ta,* acum ţi-o voi arăta pe a *Mea.""*

într-o zi, o femeie i-a comunicat că avea pentru el un mesaj din partea lui Dumnezeu, iar când a fost de acord s-o asculte, ea pur şi simplu a izbucnit în plâns şi nu s-a mai oprit timp de o jumătate de oră. Până la urmă, John Wimber şi-a ieşit din fire şi i-a spus: „Ascultaţi, doamnă, pastorul dumneavoastră mi-a transmis că aveţi un cuvânt din partea lui Dumnezeu pentru mine - care este acesta?" Femeia i-a răspuns: „Acesta este!" Cu alte cuvinte, Dumnezeu plângea pentru John Wimber. Femeia a adăugat: „Dumnezeu vrea să ştie când vă veţi folosi *autoritatea."* Wimber a privit-o sceptic şi a întrebat: „Ce vreţi să spuneţi?" Ea însă, n-a putut explica în vreun fel înţelesul mesajului, ci a spus doar atât: „Nu ştiu ce înseamnă aceste cuvinte, eu doar le transmit!"

Totuşi, în urma mesajelor directe din partea lui Dumnezeu, precum şi a visurilor, vedeniilor şi a altor modalităţi ciudate de comunicare de genul celei descrise mai sus, Wimber a ajuns la concluzia că Dumnezeu aştepta ca el să-şi folosească autoritatea pentru a-i scăpa pe oameni de demoni şi de boli.

\\\ mărturiseşte că Dumnezeu i-a vorbit de nouăsprezece ori I MI n „visuri/vedenii, prorocii, vorbire în limbi şi Scriptură" -punând Scriptura ultima într-o listă deosebit de importantă. Si' pare că John Wimber nu s-a gândit nici o clipă la faptul că oamenii

care pretind că au mesaje din partea lui Dumnezeu st[1] pun, de fapt, în locul lui Dumnezeu. Ei atribuie un caracter divin închipuirilor lor şi, astfel, devin propriii lor dumnezei. Profeţii din vechime şi apostolii inspiraţi au fost confirmaţi în mod unic de Dumnezeu, dar ce minuni măreţe şi incontestabile au făcut aceşti diverşi „proroci" care i-au l r.insmis lui John Wimber aşa-zise mesaje cu autoritate?

La fel de puţin îngrijorat a fost Wimber şi cu privire la „mesajele" pe care le primea în mod direct. Nici o clipă măcar nu a stat să se întrebe dacă nu cumva imaginaţia lui era prea înfierbântată. în toate problemele importante, răspunsurile îi veneau nu din Biblie, ci prin vocea lui Dumnezeu despre care credea că o auzea în mintea lui. La un moment dat, John Wimber a avut nişte nelămuriri legate de vindecarea bărbatului paralitic prin intervenţia Domnului Isus, dar şi-a rezolvat aceste nelămuriri punându-I lui Dumnezeu întrebări şi primind de la El răspunsuri directe şi cu autoritate - nemaiavând, astfel, nevoie de studiu individual sau de comentarii! El a simţit că Dumnezeu i-a dat următoarele răspunsuri: „Creştinii sunt chemaţi să-i vindece pe bolnavi la fel cum sunt chemaţi să evanghelizeze ... tot aşa cum Eu dau autoritate în vederea predicării Evangheliei iertării... tot aşa dau autoritate şi pentru vindecarea celor bolnavi."

Wimber spune că Dumnezeu i-a poruncit să înceapă să-I asculte vocea. „Curând", relatează el, „am început să-I aud vocea în repetate rânduri pe parcursul zilei." Odată ce a pornit în această direcţie, aproape toate predicile sale s-au axat pe vindecarea divină şi în scurt timp, ne spune el, „Dumnezeu mi-a comunicat că trebuie să fac chemări la altar în vederea rugăciunii pentru bolnavi, după fiecare predică."

Săptămâni la rând nu a avut loc nici o vindecare, astfel că foarte deznădăjduit, John Wimber hotărât să renunţe complet la chestiunea vindecării. „Atunci Dumnezeu mi-a vorbit în mod clar. El mi-a spus: „Sau predici Cuvântul Meu, sau te opreşti."" Ca

urmare, a început să studieze *modul* în care vorbea Isus când făcea vindecări. De asemenea, a citit cărţi precum *Healing* a lui Francis MacNutt. (Părintele MacNurt este preot catolic, nu creştin evanghelic. Cărţile sale sunt* distribuite la conferinţele lui John Wimber.)

După patru luni de eşecuri, Wimber a fost atât de mâhnit încât, la un moment dat, în timpul unei întâlniri, s-a aruncat pe podea şi a început să strige, protestând faţă de Dumnezeu: „Tu ne spui să-i învăţăm pe oameni ce spune cartea Ta, însă nu vii să confirmi spusele noastre. Iată-ne aici; facem tot ce putem noi - şi nu se întâmplă nimic ... nu e drept!" După aceea însă, el a fost chemat să facă o vizită la domiciliu unui membru al bisericii, care zăcea la pat cu febră mare. Spre uimirea lui, când a „îndrugat o rugăciune lipsită de credinţă", omul acela s-a vindecat pe loc. Wimber a plecat de acolo plin de entuziasm şi, într-o stare de euforie, a strigat către Dumnezeu: „Am rezolvat unul!"

In drum spre casă, el a fost „smuls din starea aceea de bucurie de o vedenie incredibilă." în respectiva vedenie, John Wimber a văzut un nor imens care s-a dovedit a fi, de fapt, un fagure care picura miere din cer. Jos pe pământ erau oameni care adunau grăbiţi aceste picături de miere. Apoi, Dumnezeu a vorbit astfel: „Este îndurarea mea, John ... este destulă pentru toată lumea. Să nu-mi mai ceri vreodată vindecare. Problema nu este la mine, John. Problema este acolo, jos." Această vedenie 1-a învăţat că, pentru a-i vindeca pe oameni, nu este suficient să ceară şi să spere, ci să accepte cu credincioşie intervenţia divină.

Vindecători influenţi precum Paul Yonggi Cho şi John Wimber, la fel ca alţi lideri carismatici, au ajuns la ideile lor *pe alte căi decât Scriptura.* Abia ulterior ei au

deschis Scripturile ca să găsească în ele confirmarea ideilor pe care le promovau - o metodă care duce aproape invariabil la dezastru, întrucât ştim cât este de uşor să găseşti în Biblie o anumită idee preconceptă atunci când vrei neapărat lucrul acesta. în prezent, John Wimber desfăşoară o lucrare de vindecare la scară mondială prin conferinţe la care participă foarte mulţi oameni. De regulă, el este însoţit de o echipă nume-

roasă de colaboratori împreună cu care primeşte „cuvinte de cunoaştere" prin care „vede" bolile oamenilor din public înainte să se roage pentru vindecarea lor.[2] Stilul lui Wimber i'ste deosebit de ireverenţios, acesta devenind tot mai mult
0 trăsătură comună a noului val de vindecători carismatici. HI „cheamă" Duhul Sfânt şi îi porunceşte într-un limbaj lipsit de orice-reverenţă, respect, teamă şi uimire. Mulţi dintre candidaţii la vindecare sunt aduşi într-o stare de transă hipnotică, aparent prin puterea Duhului.

Unul dintre aspectele cele mai grave (şi mai blasfematoare) legate de învăţători precum Wimber este faptul că ei sunt în stare să minimalizeze lucrarea Domnului Isus Cristos, în încercarea lor disperată de a găsi o urmă de confirmare biblică
1 u'ntru acţiunile lor. în cadrul seminarelor sale de vindecare, Wimber neagă în mod repetat divinitatea adevărată şi esenţială a lui Cristos, afirmând că lucrarea Lui serveşte de tipar pentru propria sa lucrare. în modul cel mai explicit posibil, el neagă caracterul divin al Domnului nostru, încercând să-i ia din putere şi glorie şi să-L reducă practic la nivelul unui om obişnuit. în opinia lui Wimber, Cristos nu a avut puterea personală de a citi gândurile sau de a cunoaşte finalitatea evenimentelor. Motivul pentru care John Wimber (ca mulţi alţi lideri carismatici) a renunţat la Cristosul din vechile mărturisiri de credinţă este că el doreşte să facă din Cristos exemplul nostru nu doar pentru vindecare, ci şi pentru primirea „cuvintelor de cunoaştere" - acele mesaje şi porunci directe din partea lui Dumnezeu. în mod evident, Cristosul creştinismului tradiţional nu poate fi considerat un exemplu în sensul acesta, fiindcă El a cunoscut toate lucrurile în orice moment. Când a plâns pentru Ierusalim, Cristos a ştiut exact ce să se întâmple cu acest oraş în anul 70 d.Cr. Când Şi-a îndreptat paşii spre un oraş oarecare, a ştiut cu precizie ce avea să se întâmple la sosirea Lui acolo. A ştiut cine va fi vindecat şi cine va crede în El. Datorită caracterului Său divin, Cristos nu a avut nevoie

2 Vezi descrierea unei campanii de vindecare întreprinse de Wimber, în capitolul 11 - *O perspectivă medicală asupra vindecării miraculoase,* de prof. Verna Wright.

niciodată de „cuvinte de cunoaştere", astfel că nu poate fi un model sau un exemplu pentru noi în aceste lucruri.

Wimber îl dezbracă însă pe Domnul Isus Cristos de atributele Sale divine - în mod special de preştiinţa Lui -făcându-L astfel să pară total dependent de Tatăl, în fiecare moment, în ceea ce priveşte informaţiile şi- poruncile referitoare la activităţile Sale. El ne spune că o lungă perioadă de timp nu a înţeles de ce Isus nu i-a vindecat pe toţi bolnavii de la scăldătoarea Betesda, dar la un moment dat, susţine el, Dumnezeu i-a dezvăluit cheia înţelegerii anumitor afirmaţii făcute de Cristos. Iată ce spune el: „In timp ce citeam într-o zi din Evanghelia după Ioan, Domnul mi-a vorbit prin textul care zice: „El [Fiul, n.tr.] nu face decât ce vede pe Tatăl făcând." Dacă Isus a făcut doar ce L-a văzut pe Tatăl făcând, înseamnă că nu a luat niciodată iniţiativa, ci a lucrat întotdeauna sub ungerea, autoritatea şi călăuzirea Tatălui. El a făcut *doar* voia **Tatălui**... S-a aflat *întotdeauna* sub controlul Tatălui... Tot ce a făcut Isus, a făcut

întocmai cum L-a îndrumat şi I-a poruncit **Tatăl."**[3]
John Wimber subliniază în repetate rânduri această divinitate „limitată" a lui Isus, încercând să facă din El o persoană pe care o putem copia în mod legitim în *toate* aspectele, inclusiv în primirea mesajelor din partea lui Dumnezeu şi în înfăptuirea lucrărilor de vindecare. Dacă Isus poate fi redus la statutul unui simplu om, atunci cu siguranţă putem folosi metodele *Lui* spirituale, făcând şi noi lucrări de tipul celor înfăptuite de El.
Wimber are multe de spus despre episodul din *Luca 19* când Isus îl întâlneşte pe Zacheu şi în mod special despre gestul Său de a privi în sus spre Zacheu care era urcat în dud şi de a-1 striga pe nume.[4] El ridică următoarea problemă: „De unde a ştiut El numele lui Zacheu? Cei mai mulţi dintre noi, astăzi, am spune: „Păi, este Isus! El e Fiul lui Dumnezeu." Aş vrea să observaţi însă că acelaşi Om care L-a cunoscut pe

3 Citatele sunt luate de pe casetele „oficiale" de la o conferinţă de vindecare *Signs and Wonders (Semne şi minuni).* Caseta 1984/8167, nr. 5, produsă de *Vineyard Fellowship International, California, SUA.*
4 Caseta *Signs and Wonders* 1984/8164, nr. 2, produsă de *Vineyard Fellowship International.*

Zncheu pe nume nu a ştiut de cât timp era posedat băiatul tlnnonizat. Acelaşi Om care a cunoscut anumite lucruri nu a **ytiut** totul în orice moment. Isus a fost atât divin, cât şi uman, Iar în unele momente informaţiile de care dispunea erau **limitate,** pentru că El a lucrat în Duhul, de la Duhul şi prin da-111 ii le Duhului. Cred că ceea ce vedem aici *[în numirea lui Za*-i *Ucu]* este un dar al Duhului. Isus a privit în sus şi a zis: „Hm, rine e omul^cela?" Iar Tatăl I-a răspuns: „Acela este Zacheu. Spune-i să coboare!"" în opinia lui John Wimber, Isus a fost obligat să lucreze prin Duhul la fel ca noi şi, mai mult, El exemplifică perfect modul de primire a mesajelor divine şi a „cuvintelor de cunoaştere". Isus nu a putut şti sau face nimic 1.1 ră să fie luminat şi îndemnat de Tatăl, prin Duhul.
în prezent, spune Wimber, noi trebuie să trăim şi să umblăm cu Dumnezeu într-o relaţie *identică.* De exemplu, atunci când intrăm într-un restaurant sau călătorim cu avionul, trebuie să fim deschişi să primim mesaje despre oameni cu totul străini. Dacă umblăm aşa cum a umblat Isus, vom conştientiza pe neaşteptate păcatele unora sau bolile altora, iar Dumnezeu ne va spune să le mărturisim primilor şi să-i vindecăm pe ceilalţi. Mesajele şi cărţile lui John Wimber sunt pline de întâmplări care descriu astfel de experienţe. Fiţi asemenea lui Cristos, ne îndeamnă el! învăţaţi să stăpâniţi secretul Lui spiritual, cuvintele de cunoaştere şi mesajele din partea Duhului Sfânt, şi veţi putea acţiona ca El. Faceţi din Cristos modelul vostru în aceste lucruri. Tot ce a făcut El putem face şi noi. De fapt, Cristos a fost atât de limitat de natura Sa umană, încât nu S-a deosebit prea mult de noi. Prin urmare, dacă El, cu ajutorul Duhului, a vindecat printr-un singur cuvânt, de ce nu am face şi noi la fel?
După ce a minimizat puterea divină unică şi gloria lui Cristos, John Wimber coboară faptele pline de putere ale Domnului la nivelul propriilor sale terapii psihologice cu rată ridicată de eşec. în mod evident, el nu crede că realizările lui Cristos au fost cu ceva mai presus decât „lucrările" mărunte pe care pretind că le fac vindecătorii din zilele noastre.
Wimber chiar îşi justifică eşecurile în tentativele sale de vindecare afirmând că şi Isus S-a confruntat cu aceeaşi pro-

blemă! El trage o concluzie blasfematoare pe marginea gestului lui Isus de a-i reda vederea unui orb *(Marcu 8:22-25).* Wimber afirmă că Domnul a făcut această vindecare în două etape fiindcă a dat greş la prima încercare.[5]
Toate acestea reprezintă, bineînţeles, o negare revoltătoare a caracterului unic al

Fiului lui Dumnezeu întrupat. Prin numeroase astfel de remarci superficiale şi lipsite de respect, John Wimber cade la primul test al ortodoxiei creştine şi se plasează clar în afara curentului central al creştinismului, în rândul sectelor care minimizează într-un fel sau în altul divinitatea Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Cristos.
Una dintre doctrinele de bază ale credinţei creştine biblice este aceea că natura divină a lui Cristos a fost unită cu natura Sa umană în aşa fel încât nici cea umană, nici cea divină nu a fost alterată, diminuată sau compromisă în vreun fel. Scriptura spune foarte clar că Isus Cristos a fost *chipul Dumnezeului celui nevăzut ... Căci Dumnezeu a vrut ca toată* ***plinătatea*** *să locuiască în El... în care sunt ascunse toate comorile* ***înţelepciunii*** *şi ale ştiinţei ... Căci în El locuieşte trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii (Coloseni 1:15 şi 19; 2:3 şi 9).* In lumina unor texte atât de categorice, cum poate susţine cineva că propria cunoaştere a lui Cristos a fost limitată aşa încât El a depins de ceilalţi membri ai Dumnezeirii pentru a primi de la ei lumină şi călăuzire? Nenumăraţi învăţători carismatici - şi Wimber în mod special - au devenit duşmanii celei mai preţioase doctrine a credinţei noastre, aceea că Fiul lui Dumnezeu întrupat, Mântuitorul nostru, a fost (şi este) *oglindirea slavei Lui* [a Tatălui, n.tr.] *şi întipărirea Fiinţei Lui, şi... ţine toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui (Evrei 1:3).* Ei neagă (de fapt) întruparea: *Cuvântul S-a făcut trup, şi a locuit printre noi (Ioan 1:14).* Ei refuză să creadă că Isus Cristos a fost întruparea întregii cunoştinţe şi înţelepciuni ale lui Dumnezeu şi că El nu a avut nevoie de îndemnuri sau inspiraţie din afara propriei Persoane. Ei neagă atributele glorioase şi divine ale lui Cristos.
Când Cristos a afirmat că El nu face nimic de la Sine,

5 Caseta *Signs and Wonders* 1984/8167, nr. 5, produsă de *Vineyard Fellowship International.*

i i mimai acele lucruri pe care le-a învăţat de la Tatăl *(Ioan 8:28),* El a *subliniat* faptul că este Dumnezeu şi că acţionează **ca** membru al Dumnezeirii eterne. în acelaşi timp, El a atras **Itenţia** asupra armoniei şi unităţii eterne care există între Ta-l.il ş.i Fiul. Domnul nostru nu avea de ce să spună că îi *lipseşte* I unoaşterea, întrucât El era însuşi Cuvântul lui Dumnezeu ml rupat! El cunoştea totul şi, prin puterea care era în El, pu-ici citi în ^rice clipă gândurile celor din jurul Său. Ucenicii ou înţeles lucrul acesta atunci când au exclamat: *Acum cu-****HOaştem*** *că ştii toate lucrurile, şi n-ai nevoie să Te întrebe cineva (Ioan 16:30).* Ei au descoperit faptul că El le cunoştea întrebările chiar înainte ca ele să iasă de pe buzele lor. *Ioan 6:64* ■■pune că *Isus ştia de la început cine erau cei ce nu cred, şi cine era* ***cel*** *ce avea să-L vândă.* Petru a vorbit despre puterea lui Cristos declarând că el şi ceilalţi apostoli *am văzut cu ochii noştri mărirea Lui (2 Petru 1:16)* - adică *măreţia* Lui, *marea* Lui *putere* sau *puterea* Lui *măreaţă.*
Stăm şi ne întrebăm - Câţi creştini tineri în credinţă au **fost** infectaţi deja de ireverenţa şi blasfemia teologiei lui Wimber, de opiniile ei eretice şi meschine despre Cristos? Câţi credincioşi adevăraţi au renunţat deja la concepţiile lor despre puterea, onoarea şi măreţia lui Cristos? Despre o singură Persoană din istoria lumii s-ar putea scrie următoarele versuri, iar această Persoană este Cristos:

El a dat vindecare celui lepros
A săturat la o masă miile;
A stăpânit valurile şi vântul;
Şi la cuvântul Lui a înviat din morţi.

Această doctrină fundamentală şi extrem de importantă a divinităţii lui Cristos este descrisă în mod desăvârşit de marele autor de imnuri Josiah Conder:

Tu eşti Cuvântul veşnic, Singurul Fiu al Tatălui, Dumnezeu văzut şi auzit Şi preaiubitul cerului.

în Tine se manifestă în mod desăvârşit Strălucirea glorioasă a Tatălui $ Dumnezeirea Te cuprinde în întregime Din veşnicie eşti divin.
Adevăratul chip infinit A cărui esenţă e ascunsă Lumina unei străluciri necreate Revelaţia inimii lui Dumnezeu.
Ca oameni răscumpăraţi, suntem chemaţi să rămânem credincioşi până la moarte faţă de importanţa divinităţii lui Cristos. Prin urmare, avem obligaţia de a avertiza bisericile Iui Dumnezeu să întoarcă spatele învăţătorilor care subminează cu neruşinare unicitatea Mântuitorului nostru. Considerăm că din cauza acestor abuzuri, învăţătura lui John Wiinber este profund anticreştină, dispreţuind şi respingând divinitatea şi gloria lui Cristos pe care îl prezintă ca şi un exemplu „uman" al unor tehnici de vindecare ce pot fi reproduse în zilele noastre.

Textele spun Nu!

Răspunsuri la argumentele aduse în favoarea vindecării
Multe dintre argumentele folosite de noua mişcare caris-matică în apărarea metodelor sale de vindecare pot părea convingătoare pentru creştinii tineri în credinţă sau lipsiţi de precauţie, fiindcă ele -*par* să fie în conformitate cu Scrip-l ura. Realitatea este că nici măcar unul dintre textele pe care le citează ei nu le confirmă metodele de vindecare, fiindcă de fiecare dată pasajele biblice sunt rupte de sensul lor simplu şi clar şi de contextul lor evident. Prin urmare, trebuie să fim gata să dăm în vileag superficialitatea raţionamentului carismatic dacă vrem să-i scăpăm pe fraţii noştri credincioşi de suferinţă şi confuzie. Argumentele aduse în favoarea vindecării prezentate în paragrafele care urmează sunt folosite de un grup numeros de scriitori carismatici, printre care şi autori recenţi precum John Wimber. Pentru ca lucrurile să fie foarte clare, vom spune că autorul carismatic este acela care promovează o lucrare de vindecare ce include majoritatea u rmătoarelor elemente:
(1) Vindecătorii pretind de obicei că au un dar personal al vindecării şi apelează, probabil, la punerea mâinilor sau la rostirea unor porunci pentru vindecarea bolii.
(2) Se consideră (ca regulă generală) că toţi creştinii sunt îndreptăţiţi să se aştepte la vindecare, pentru că voia şi planul lui Dumnezeu pretind ca toţi copiii Lui să fie sănătoşi.
(3) Sunt implicate abilităţi de clarviziune, prin faptul că vindecătorul primeşte un „cuvânt" de la Dumnezeu, fie

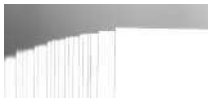

cu privire la boală, fără să-1 fi întâlnit în prealabil pe cel suferind, fie cu privire la rezultatul final, astfel încât rugăciunea să fie în armonie cu voia l^ii Dumnezeu.
(4) Se practică interacţiunea cu demonii şi exorcizarea.
(5) Bolnavii sunt „vizualizaţi" într-o stare bună pentru ca rugăciunea credinţei să aibă efect.
(6) Duhul Sfânt este împărţit sau chemat peste cei aflaţi în suferinţă.
(7) în sprijinul vindecării sunt induse stări de transă sau de extaz.
(8) „Rugăciunea credinţei" este considerată acea rugăciune care se bazează pe certitudinea absolută că Dumnezeu va vindeca.
La polul opus, concepţia evanghelică tradiţională susţine că, în prezent, orice vindecare divină *directă* este realizată de Domnul ca simplu răspuns la rugăciunile credincioşilor Săi. El nu mai foloseşte oameni special înzestraţi, ci se re-laţionează direct la cel bolnav. Mai mult, nu există nicăieri promisiunea vindecării sigure, întrucât Domnul acţionează în totalitate după voia Lui suverană, înţeleaptă şi perfectă, iar uneori, voia Lui este să lase peste credincioşii Săi povara bolii. Dovada în acest sens, precum şi scopurile cu care Domnul îngăduie boala în viaţa credincioşilor sunt

prezentate în capitolul *Punând în aplicare Iacov 5.*
Concepţia tradiţională despre vindecarea divină diferă în mod radical de perspectiva carismatică şi prin faptul că prima condamnă următoarele practici, considerându-le deosebit de periculoase şi echivalându-le cu neascultarea faţă de Cuvântul lui Dumnezeu: pretenţia de a fi dobândit anumite cunoştinţe prin clarviziune; interacţiunea cu demonii în orice formă; stările de transă şi extaz; vindecarea prin închipuirea sau vizualizarea rezultatelor.
în continuare, vom prezenta argumentele aduse de vindecătorii carismatici ca suport în apărarea metodelor folosite de ei, însoţite de răspunsurile noastre. Primul dintre ele este un raţionament evident nebiblic, dar care induce în eroare mii de creştini tineri în credinţă. Apoi, vom comenta pasaje

biblice care sunt folosite pentru a justifica metodele carisma-**lice** de vindecare.
I. „Boala este lucrarea lui Satan!"
Numeroşi carismatici susţin că tot ce este bun reprezin-l,i lucrarea lui Dumnezeu, în timp ce tot răul este cauzat de pwlerile întunericului. Fiindcă li se pare de neconceput ca I himnezeu să fie răspunzător pentru boală, ei trag concluzia că orice boală vine de la diavolul şi demonii săi. Prin acest i.iţionameiht, ei ajung la ideea că boala nu este *niciodată* voia lui Dumnezeu pentru credincioşii Lui. Dând dovadă de o ignoranţă aproape incredibilă vizavi de teologia creştină elementară, vindecătorul Colin Urquhart scrie: „Fără îndoială, Isus a considerat că boala este lucrarea lui Satan." Aceşti autori au pierdut orice legătură cu doctrinele cele mai fundamentale ale credinţei creştine, întrucât Biblia ne învaţă că atunci când omul a căzut în neascultare, *Dumnezeu* a aruncat peste lume un blestem, o pedeapsă, care a îndepărtat binecuvântarea deplină şi glorioasă a lui Dumnezeu şi a adus în. lume legea morţii. Din acel moment, natura - inclusiv trupul uman - s-a schimbat complet. Totul se supune acum schimbării şi degradării. Moartea şi forţele de eroziune • K'ţionează în universul nostru în conformitate cu sentinţa pronunţată împotriva omenirii - *Căci ţărână eşti, şi în ţărână te vei întoarce.* Binecuvântarea specială a mâinii lui Dumnezeu care coordonează şi dirijează totul nu mai garantează perfecţiunea şi ordinea în viaţă, şi nici creşterea neîngrădită a fructelor sau recoltelor, fiindcă natura a fost cuprinsă de o înclinaţie spre haos şi dezordine, astfel că omul trebuie să transpire din greu curăţând pământul de spini şi pălămidă, pentru a-şi obţine hrana necesară supravieţuirii.
Durerile facerii, pământul blestemat şi necesitatea muncii zilnice îşi au toate sursa în căderea omului şi în pedeapsa primită de acesta în grădina Eden. Toţi oamenii care trăiesc în această lume, credincioşi şi necredincioşi deopotrivă, au parte de aceeaşi natură căzută, de aceeaşi biologie alterată, de aceleaşi slăbiciuni în trup, de acelaşi mediu ostil şi periculos

pentru sănătate şi de aceleaşi trupuri vulnerabile, degrada-bile şi supuse morţii. Toate aceste lucruri fac parte din judecata dreaptă pronunţată de Dumnezeu asupra rasei umane. Mai mult, ele sunt lovituri aplicate de Dumnezeu cu nuiaua îndurării Sale, pentru că prin ele, Dumnezeu le vorbeşte oamenilor despre starea lor pierdută, smerindu-i, pedepsindu-i şi avertizându-i pe toţi că sunt nişte păcătoşi aflaţi în mâinile unui Dumnezeu mânios.
Nu Satan a aruncat blestemul asupra lumii. Nu el a adus în lume biologia morţii. Dumnezeu este Cel care Şi-a retras binecuvântările speciale care făceau din Eden raiul terestru şi a schimbat întreaga natură printr-o singură hotărâre *(Geneza 3:14-24).*

Satan nu are nici un merit pentru faptele de dreptate ale Dumnezeului suveran! Departe de a fi el responsabil pentru blestem, Satan este o victimă a acestuia, întrucât a fost condamnat de Dumnezeu să se târască pe pământ şi să **fie un** spirit fugar până când capul lui va fi zdrobit la venirea seminţei femeii - Domnul Isus Cristos.
Ideea simplistă conform căreia demonii sunt vinovaţi în mod obligatoriu de orice boală izvorăşte din neînţelegerea faptului că Dumnezeu însuşi a închis lumea în contextul ei prezent în care moartea şi degradarea afectează întreaga natură. Satan poate provoca o boală doar atunci când pune stăpânire pe personalitatea unei persoane care 1-a chemat să facă lucrul acesta în unul din modurile pe care le vom prezenta în capitolul *Demoni, demoni peste tot!* Şi totuşi, chiar dacă Satan nu poate provoca boli, în cazul credincioşilor bolnavi, el poate şi este bucuros să profite de aceste situaţii asal-tându-i cu ispite, dar şi cu gânduri negre, de descurajare.
Când Pavel a primit un ţepuş în carne, acesta i-a fost *dat* de Dumnezeu pentru a-1 împiedica să devină înfumurat ca urmare a faptului că i se făceau descoperiri glorioase. Acest ţepuş nu a fost plănuit sau dat de Satan, deşi Pavel ne spune că el a devenit mijlocul (îngerul sau *trimisul)* prin care Satan 1-a atacat cu gânduri de disperare şi descurajare şi cu ispite. Totuşi, Pavel nu spune că Satan i-a *provocat* neputinţa fizică, ci doar că acesta a profitat de ea. Ţepuşul a fost creat şi dat de Dumnezeu, Cel care a creat şi mângâierea şi harul care au

însoţit acest ţepuş în urma rugăciunilor lui Pavel.[6] A considera că boala este lucrarea lui Satan înseamnă a înlocui învăţătura clară a Bibliei cu ideile primitive din dualismul **păgân.** Şi totuşi, aceasta este explicaţia cea mai frecventă a bolii **întâlnită** în cărţile carismatice din zilele noastre, ea arătând rât de mult s-au îndepărtat autorii-vindecători de moştenirea iio.istră biblică.

2. „Dumnezeu promite sănătate"

O justificare destul de frecventă a lucrărilor de vindecare este promisiunea asigurării sănătăţii făcută de mai multe ori **liraeliţilor** în pustiu. Iată un exemplu: *Nu te voi lovi cu nici una ilm bolile cu care am lovit pe Egipteni; căci Eu sunt Domnul, care Ic vindecă (Exodul 15:26).* Carismaticii susţin cu multă sigu-i ,i nţă că dacă voia lui Dumnezeu a fost să-şi vindece poporul în acele timpuri, înseamnă că şi astăzi El doreşte vindecarea **Creştinilor.** Oamenii lui Dumnezeu ştiu însă că nu poate fi vorba de aşa ceva! Toate promisiunile de vindecare din primele cărţi ale Bibliei au fost adresate în mod specific poporului Israel ca *naţiune* şi au fost condiţionate de păzirea tuturor poruncilor Sale (morale şi ceremoniale) şi de alungarea caii <i a niţilor din ţara promisă. Au mai fost şi alte promisiuni făcute doar acelei naţiuni şi doar în acel context specific.
Să ne gândim la promisiunile că israeliţii vor fi conduşi într-o ţâre specială care va fi a lor *aici pe pământ* şi (cu condiţia ascultării) că vor fi ocrotiţi de toţi duşmanii pământeşti. Nu înseamnă automat că şi creştinii de azi vor primi pentru folosinţa lor exclusivă o anumită zonă geografică şi că vor fi protejaţi de orice persecuţie şi asuprire. Israel a primit, de .isemenea, promisiunea unei prosperităţi extraordinare în schimbul ascultării, însă noi ştim că în Noul Testament credincioşii sunt chemaţi adeseori să treacă prin mari greutăţi pentru Domnul.
Nu trebuie să uităm nici o clipă faptul că Dumnezeu a avut un plan special cu israeliţii. în perioada vechiului legământ,

6 Dovada că ţepuşul lui Pavel a fost o afecţiune fizică este prezentată într-o anexă li capitolul *Punând în practică lacov 5.*

Dumnezeu le-a oferit (şi, prin experienţa lor, a învăţat lumea întreagă) numeroase lecţii fundamentale, cum este principiul conform căruia păcatul trebuie pedepsit, iar ascultarea de Dumnezeu va fi binecuvântată. Dacă noi le dăm copiilor noştri bomboane când sunt cuminţi, nu înseamnă că le vom da bomboane pentru tot restul vieţii. în acelaşi fel, planul lui Dumnezeu de a-i vindeca, proteja şi stabili pe israeliţii din vechime într-o ţară specială a făcut parte din programul Său didactic creat pentru „biserică" în primii ei ani de viaţă. Principiile care rămân valabile sunt că Dumnezeu ne va vindeca rănile spirituale, ne va apăra de duşmanul nostru spiritual (Satan) şi ne va conduce spre casa noastră spirituală (Cerul). Nu trebuie să ne surprindă faptul că Dumnezeu a făcut lucruri ieşite din comun pentru Israelul din vechime, întrucât El i-a trecut prin nişte experienţe dure pentru a-Şi duce la îndeplinire planurile. De exemplu, El i-a chemat să trăiască în mediul ostil al deşertului, să cucerească o ţară plină de oameni răi şi să-şi întemeieze noi familii şi gospodării. în bunătatea Lui, şi ca să le dovedească cine este El, Dumnezeu le-a dat multe binecuvântări unice precum pâinea miraculoasă pentru care nu erau nevoiţi să muncească şi numeroase alte minuni asemănătoare. El le-a promis că nimeni din popor nu va suferi de infertilitate, că nici o femeie nu va pierde vreo sarcină şi că nu vor exista morţi premature în rândul lor. Aceste promisiuni au fost făcute poporului *în ansamblu,* dar ei n-au apucat să se bucure prea mult de acele beneficii fiindcă au încălcat termenii legământului cu Dumnezeu.

Ce s-a întâmplat cu oamenii evlavioşi din popor atunci când *naţiunea* a pierdut beneficiile materiale promise? Au avut parte cei credincioşi de acele binecuvântări? Răspunsul este negativ. Când poporul în întregime a suferit de foamete, din cauza atacurilor duşmanilor, a sărăciei sau a neputinţei de a-i alunga pe canaaniţi, oamenii evlavioşi din popor au trecut în general prin aceleaşi încercări. Cu alte cuvinte, binecuvântările fizice speciale, inclusiv îndepărtarea bolilor au fost destinate pentru naţiune ca un întreg, şi nici o persoană nu le-a putut revendica pentru sine în mod individual.

Textele spun Nu! **3. „Israeliţii nu s-au îmbolnăvit niciodată"**

Pentru a întări ideea că Dumnezeu a dorit ca poporul Său **din** vremurile Vechiului Testament să fie în permanenţă sănătos, carismaticii spun că boala s-a abătut asupra poporului IUI mai atunci când acesta a fost păcătos - exemplul evident **fiind** nebunia lui Saul. John Wimber este atât de sigur de lucru 1 acesta încât afirmă: „Iov este singura excepţie." Apoi, el încearcă să-1 scoată pe Iov din calcul spunând: „Cea mai mare parte a suferinţei sale nu a fost cauzată de boală." Aceasta este doar o încercare inutilă de a evita problema, întrucât cartea *Iov* combate cu vehemenţă ideea că numai păcătoşii se îmbolnăvesc, şi alocă spaţiu important pentru a dovedi că sănătatea sau averea unui om nu sunt deloc indicii ale poziţiei sale în relaţie cu Dumnezeu.

Oricum, Iov nu este singurul exemplu de om neprihănit care a suferit din pricina unei boli. Ideea că oamenii neprihăniţi nu se îmbolnăveau în vremurile acelea este caracteristică pentru nenumăratele declaraţii uimitoare şi complet nefondate ale unor autori carismatici precum John Wimber. Pericolul este că nişte credincioşi tineri în credinţă şi uşor impresionabili ar putea crede astfel de afirmaţii. S-ar putea ca această categorie de credincioşi să nu cunoască în amănunt Biblia şi să nu ştie nimic despre boala mortală a lui Iacov descrisă în *Geneza 48.* S-ar putea să nu ştie de îmbolnăvirea şi moartea lui Elisei şi nici de boala lui Daniel, care a fost, de fapt, rezultatul faptului că Daniel a primit o revelaţie care 1-a copleşit din punct de vedere fizic.

Să ne gândim apoi la David. Oare chiar sugerează Biblia că *toate* problemele sale fizice au fost rezultatul intervenţiei mâinii lui Dumnezeu (chiar dacă unele dintre ele au fost, cu certitudine)? Cum rămâne cu *Psalmul 22,* o profeţie mesianică ancorată

într-o suferinţă teribilă a lui David care prefigurează suferinţele lui Cristos? Aici, psalmistul descrie o luptă aprigă cu moartea care i-a provocat o cumplită stare de slăbiciune şi epuizare, posibil o stare fizică şi psihică apărută în urma unei persecuţii intense.
Cum pot afirma vindecătorii carismatici cu atâta siguran-

ţă că în Vechiul Testament bolile au fost *întotdeauna* rezultatul păcatului personal? Cum rămâne cu Abia din *1 împăraţi,* copilul care a murit tocmai pentru că era singurul care *nu* păcătuise? Dar cu copilul vindecat de Ilie - a fost el pedepsit pentru păcat?
Nivelul de cunoaştere şi interpretare biblică etalat în unele dintre aceste argumente pro-vindecare este adeseori foarte redus, însă cei care le prezintă atribuie de obicei mult mai multă importanţă viziunilor, visurilor lor şi mesajelor directe din partea lui Dumnezeu decât Bibliei. Scopul nostru este să le spunem credincioşilor impresionaţi de aceste argumente să nu mai fie atât de creduli. De îndată ce vor verifica ei înşişi citatele din Scriptură, vor constata cât de slabă este calitatea argumentaţiei şi cât de nepotrivite sunt versetele citate.

4. „Isus este exemplul nostru"

Pentru cine nu a aflat care au fost motivele biblice ale lucrării de vindecare înfăptuită de Mântuitorul nostru, argumentele invocate de vindecătorii carismatici par deosebit de convingătoare. Totul pare să fie simplu şi logic: „Isus a vindecat bolnavii, iar El este exemplul şi modelul nostru." Cei mai mulţi autori vindecători afirmă că Isus a petrecut atât de mult timp vindecând afecţiunile fizice ale oamenilor, încât concluzia obligatorie este că şi noi trebuie să facem la fel.
Unul dintre ei spunea următoarele: „întotdeauna, scopul cel mai bun al lui Dumnezeu este să vindece ... Isus nu a avut nevoie să Se roage timp îndelungat Tatălui Său întrebându-L dacă dorea să vindece; El ştia ce voia să facă Tatăl" (Urquhart). Un alt autor spunea: „Vindecarea este ceea ce doreşte Dumnezeu să se întâmple în lume şi este responsabilitatea noastră să ne asigurăm că ea este înfăptuită" (Glennon).
Cei mai mulţi autori carismatici înşiră o serie de motive *pentru care* a vindecat Isus, dar este foarte ciudat că aproape toţi evită să-1 menţioneze pe cel mai important dintre toate - motivul care dărâmă întreaga temelie a vindecării carisma-tice. Isus nu a vindecat pentru a fi un exemplu pentru noi, ci cu scopul de a-Şi autentifica natura eristică şi puterea divină,

de a demonstra că El este Mântuitorul trimis de Dumnezeu şi anunţat de profeţii din vechime. în *Ioan 20:30-31* citim: *Isus a mai făcut înaintea ucenicilor Săi multe alte semne care nu sunt scrise în cartea aceasta. Dar lucrurile acestea au fost scrise, pentru ca voi să credeţi că Isus este Cristosul.*
în acest loc, Ioan precizează: *Acest început al semnelor Lui l-a făcut Isus în Cana din Galileea. El Şi-a arătat slava Sa, şi ucenicii Lui au crezut în El (Ioan 2:11).* în *Ioan 5:36,* Domnul Isus spune: *Lucrările pe care Mi le-a dat Tatăl să le săvârşesc, tocmai lucrările acestea, pe care le fac Eu, mărturisesc despre Mine că Tatăl M-a trimis.* Scopul tuturor vindecărilor miraculoase a fost, fără doar şi poate, să exprime caracterul plin de compasiune şi îndurare al lui Cristos, dar mai mult, ele au avut rolul de a-L *confirma* ca Mesia cel promis. Manifestându-Şi puterea şi gloria, El a vindecat nu doar tulburările funcţionale, ci şi pe cele mai profunde afecţiuni organice. El a redat vederea, a restaurat membre anchilozate şi inerte şi a înviat morţii (fără să dea greş o

singură dată măcar) cu scopul de a-Şi declara mesianitatea odată pentru totdeauna - aceasta a fost raţiunea vindecărilor miraculoase înfăptuite de Cristos, aşa cum 0 prezintă Scriptura.
Prin urmare, autorii carismatici înţeleg total greşit scopul minunilor extraordinare făcute de Domnul nostru, crezând că şi ei ar trebui să poată face astfel de lucruri; argumentul lor prezintă însă şi o altă deficienţă. Dacă noi trebuie să urmăm exemplul lui Isus în ce priveşte vindecarea, de ce nu sunt capabili vindecătorii din zilele noastre să obţină aceleaşi rezultate ca Domnul? De ce reuşesc ei să „vindece" doar acele ***tipuri*** de afecţiuni pe care le pot vindeca şi hipno-terapeuţii sau vindecătorii din sectele necreştine? Şi de ce atât de mulţi oameni care cred că au fost vindecaţi îşi dau seama ulterior că s-au înşelat? Dacă lucrarea de vindecare a Domnului ar Irebui să fie un model pentru noi, atunci standardul ar trebui să fie succesul absolut în toate cazurile, inclusiv al orbilor, paraliticilor şi uneori chiar al morţilor.

5. „Isus le-a spus ucenicilor Lui să vindece"

Cei mai mulţi apărători ai vindecării carismatice se gră-

besc să sară de la presupusul exemplu al Domnului la trimiterea celor doisprezece şi apoi a celor şaptezeci de ucenici (de ex: *Luca 9* şi *10).* Nu au primit ucenicii o poruncă „model" însoţită de *putere şi stăpânire peste toţi dracii, şi să vindece bolile?* Nu li s-a spus celor şaptezeci să *tămăduiască pe cei bolnavi* în paralel cu proclamarea mesajului lui Dumnezeu? Toţi vindecătorii carismatici se unesc într-un singur glas spunând că însărcinarea dată acestor ucenici a rămas o misiune continuă pentru toţi ucenicii din istoria ulterioară a bisericii, însă şi aici greşesc, deoarece scopul cu care Cristos le-a dat ucenicilor putere (temporară) este prezentat foarte clar în Evanghelii. De fapt, toate aspectele celor două misiuni au avut în vedere o lucrare unică, menită să se desfăşoare o singură dată.
Observăm că misiunea încredinţată celor doisprezece presupunea ca ei să meargă *doar* la evrei, nu şi la Neamuri. Datoria lor era să vindece *orice* boală, dar şi să învie morţi. Cei doisprezece ucenici nu aveau voie să primească vreun ban pentru ceea ce făceau şi le era interzis să ia cu ei bagaje, chiar şi haine de schimb, întrucât ei aveau obligaţia de a se baza în totalitate pe ospitalitatea oamenilor. Toate aceste lucruri sunt consemnate în *Matei 10:5-10.* Cei şaptezeci au fost trimişi într-o misiune la fel de specifică, întrucât misiunea lor era să viziteze doar acele oraşe prin care avea să treacă în curând şi Domnul Isus, iar termenii misiunii lor erau aceiaşi cu ai misiunii celor doisprezece. Scopul vizitelor făcute de ei era să-i vindece pe bolnavi în Numele lui Cristos şi să spună: *împărăţia lui Dumnezeu s-a apropiat de voi,* anunţând astfel vizita lui Mesia la evreii din acele timpuri.
De fapt, Isus îi comunica poporului legământului următorul lucru: „Prin semnele pline de putere făcute în Numele Meu, veţi şti că împărăţia lui Dumnezeu a venit şi a început o nouă eră. Mesia cel promis a venit!" Nici vorbă ca aceste misiuni să fie un model pentru lucrarea „normală" a ucenicilor, după cum ne dăm seama din sarcinile foarte limitate pe care le-au primit ei. Aşteaptă Domnul de la noi să ne mărginim lucrarea la evrei? Le interzice El misionarilor Săi din ziua de azi să accepte plată sau să aibă la ei haine de schimb? Ne porunceşte El să depindem în totalitate de ospitalitatea localni-

ci lor? De ce nu vor vindecătorii carismatici să-şi asume *toate* dementele acestor misiuni ca model pentru comportamentul lor?
Dovada finală că aceste activităţi au fost unice şi temporare se găseşte în *Luca 22:35-*

36, unde Domnul vorbeşte despre misiunile speciale ca despre lucruri aparţinând trecutului şi **Itabileşte** reguli noi pentru activitatea viitoare a ucenicilor. Nu peste mult timp, El avea să fie respins de poporul Israel, **Iar** atunci zilele bogate în vindecări (care marchează venirea I ,u i) urmaii să se sfârşească. După aceea, vindecările urmau lă fie mai rare şi puteau fi înfăptuite doar de cei din grupul apostolilor. în marea trimitere menţionată în *Matei 28:16-20* (alte aluzii la această trimitere pot fi găsite în *Luca 24:45-48* şi *laptele Apostolilor 1:8)* nu se spune că vindecările miraculoase vor fi o componentă permanentă a activităţii trimişilor lui Dumnezeu. Există un singur pasaj care vorbeşte despre vindecare, iar acesta este adresat în mod exclusiv ucenicilor care aveau să fie apostoli, după cum vom arăta în continuare.

6. **„Isus a promis semne însoţitoare"**

Excepţia de la pasajele amintite mai sus care vorbesc despre marea trimitere se găseşte în *Marcu 16:14-18,* un pasaj care include promisiunea unor semne însoţitoare: *Iată semnele care vor însoţi pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână şerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; îşi vor pune mâinile peste bolnavi, şi bolnavii se vor însănătoşi.*

De ce este această „variantă" a marii trimiteri diferită de celelalte, prin faptul că include vindecarea, exorcizarea şi imunitatea la muşcăturile de şarpe şi la otrăvuri? Răspunsul este că ea le-a fost dată ucenicilor într-un cadru *privat,* la o întâlnire diferită de cea ulterioară şi mai „publică" din Ga-lileea. *Termenii* trimiterii diferă destul de mult în relatările din *Matei* şi *Marcu.* în *Marcu,* contextul este cel al ucenicilor care *şedeau la masă,* pe când în *Matei* întâlnirea are loc în aer liber, pe un munte indicat anterior de Domnul. Cei mai mulţi comentatori consideră că acest al doilea eveniment este

cel menţionat de Pavel în *1 Corinteni 15:6,* când Cristos cel înviat a fost văzut de peste 500 de persoane. Prin urmare, evenimentul din *Marcu* a avut loc primul, la Ierusalim, şi a reprezentat o întâlnire privată cu cei unsprezece ucenici care aveau să devină apostoli.

Marcu 16:14 reprezintă contextul şi cheia înţelegerii trimiterii celor unsprezece - *în sfârşit, S-a arătat celor unsprezece, când şedeau la masă; şi i-a mustrat pentru necredinţa şi împietrirea inimii lor, pentru că nu crezuseră pe cei ce-L văzuseră înviat.* Scopul principal urmărit de Domnul a fost să-i mustre pe cei unsprezece pentru *necredinţa şi împietrirea inimii lor.* Acesta este mesajul principal adresat lor de către Domnul, un mesaj pe care trebuie să-1 ţinem minte când parcurgem pasajul. în timp ce îi mustră, El le dă o trimitere în formă prescurtată - *Duceţi-vă în toată lumea, şi propovăduiţi Evanghelia la orice făptură. Cine va crede şi se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit.* Ascultătorii care vor crede vor fi mântuiţi, iar ceilalţi vor fi pierduţi.

După ce le-a descris în câteva cuvinte misiunea, Domnul revine la problema ucenicilor, întrucât toţi sau poate doar unii dintre ei aveau inimi reci şi lipsite de credinţă. Atunci când îi mustră, El zice: *Iată semnele care vor însoţi pe cei ce vor crede... (Marcu 16:17).* Acum, Domnul nu mai vorbeşte despre cei ce vor crede predicarea lor, ci despre ei înşişi. Dacă *ei* vor asculta de trimitere, crezându-L pe Mântuitorul lor, atunci -*în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână şerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; îşi vor pune mâinile peste bolnavi, şi bolnavii se vor însănătoşi (Marcu 16:17-18).*

Această interpretare a pasajului este corectă fiindcă ea rămâne fidelă *subiectului* pe care îl anunţă Marcu drept tema acestor versete - versete care descriu *cum* a

condamnat Isus necredinţa ucenicilor. Cum a făcut El lucrul acesta? Mai întâi, i-a mustrat. în al doilea rând, le-a arătat care era obligaţia lor. în al treilea rând, le-a promis că aceia dintre apostoli care vor crede şi vor asculta vor avea parte de semne de confirmare. Corectitudinea acestei interpretări este confirmată şi de faptele care ne sunt cunoscute. După cum reiese din

Textele spun Nu!

relatarea cărţii *Faptele Apostolilor,* numai apostolii (plus alte trei persoane din anturajul lor imediat sau numite de ei) au vindecat efectiv oameni, iar privitor la muşcăturile de şerpi, doar despre Pavel ştim că ar fi supravieţuit uneia. Vorbirea m limbi s-a manifestat şi în afara cercului apostolilor, dar nu ţi celelalte semne. *Marcu 16:17-18* este, de fapt, un text care îi pune într-o lumină proastă pe vindecătorii carismatici, întrucât deşi aceş-I i.i pretind că Isus Cristos a promis aceste semne pentru totdeauna, ei nu sunt în stare să supravieţuiască muşcăturilor de şarpe sau otrăvurilor. Până când vor fi capabili de aşa **ceva,** ar trebui să-şi dea seama că au scos acest text din con-lextul său, un context în care este vorba de un îndemn special ndresat viitorilor apostoli. Varianta marii trimiteri valabilă pentru toţi ucenicii - din orice perioadă a istoriei - nu ne obligă în nici un fel să facem vindecări.

7. „Vindecarea este inclusă în ispăşire"

Unul dintre argumentele invocate de vindecătorii carismatici este acela că boala, la fel ca păcatul, a fost ispăşită pe Calvar şi de aceea iertarea trebuie să fie însoţită de vindecare în lucrarea bisericii. *Matei 8:16-17* spune astfel - *Seara, au adus la Isus pe mulţi îndrăciţi. El, prin cuvântul Lui, a scos din ei duhurile necurate, şi a tămăduit pe toţi bolnavii, ca să se împlinească ce fusese vestit prin prorocul Isaia, care zice: „El a luat asupra Lui neputinţele noastre şi a purtat bolile noastre."*

Matei face referire la *Isaia 53:4-5,* unde găsim acele cuvinte atât de binecunoscute - *Totuşi, El suferinţele noastre le-a purtat, şi durerile noastre le-a luat asupra Lui, şi noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu şi smerit... şi prin rănile Lui suntem tămăduiţi.* Cuvântul tradus prin *suferinţe* în acest pasaj este acelaşi cuvânt ebraic care înseamnă boli, iar Isaia afirmă că noi suntem *tămăduiţi* prin rănile lui Cristos. în mod sigur, Mântuitorul a purtat pentru noi la Calvar atât *pedeapsa* pentru păcat, cât şi *consecinţele* păcatului care includ toate efectele blestemului - boală, suferinţă, nefericire şi moarte. Pe Calvar, El a cumpărat dreptul de a ne scăpa de bolile noastre *spiritu-*

ale, dar şi de cele *fizice,* astfel că nu încape nici o îndoială că restaurarea trupului este cumpărată prin ispăşire.

Nu înseamnă însă că această restaurare a trupului este la îndemâna noastră în întregime *acum.* Nu toate binecuvântările obţinute pentru noi prin ispăşire sunt accesibile acum. în primul rând, ne gândim la eliberarea de moarte - *Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat -pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică.* Aceasta se referă la *suflet* şi la *viaţa viitoare,* întrucât trupul de acum va pieri, va muri, iar restaurarea lui este un eveniment viitor. Isus a înviat oameni din morţi, dar aceasta nu înseamnă că noi trebuie să-i înviem din morţi pe toţi creştinii care mor, deoarece acest beneficiu adus de ispăşire aparţine viitorului. La fel stau lucrurile şi cu vindecarea. Dacă Domnul, ca răspuns la rugăciune, ne îngăduie să ne revenim după o boală, atunci ne amintim că El a cumpărat dreptul de a ne ierta şi **a** ne vindeca purtând *consecinţele* păcatului pe Calvar. Rezultatul principal al acestui aspect al ispăşirii săvârşite de Domnul nostru este însă de domeniul

viitorului, când orice boală şi orice degradare fizică, inclusiv moartea, vor dispărea pentru totdeauna, iar noi vom merge să locuim cu Domnul în rai. Vindecările de acum sunt doar un semn al eliberării viitoare.

Când Domnul Isus Cristos Se afla pe pământ, El a vindecat multe boli ca semn şi dovadă a faptului că El era acel Mesia profeţit de Isaia şi că avea să rezolve atât problema păcatului, *cât şi* problema consecinţelor acestuia - suferinţa, boala şi moartea. El Şi-a manifestat puterea asupra acestor rele, însă nu a promis o vindecare generală a tuturor credincioşilor; El a promis doar că va da pocăinţă şi iertarea păcatelor. Lucrarea încredinţată nouă ca mesageri ai lui Cristos este numită de Pavel *propovăduirea împăcării.* Iertarea este marele beneficiu al ispăşirii pe care noi îl predicăm tuturor oamenilor; vindecarea este în primul rând un beneficiu viitor, deşi credincioşii care o cer acum cu smerenie primesc astfel de semne ale îndurării. A pune vindecarea pe acelaşi nivel cu iertarea păcatelor şi a promite sănătate perfectă ca un bene-

liciu garantat al Crucii valabil acum, înseamnă a schimba înţelesul textului din *Isaia 53* astfel încât acesta să intre în conflict cu multe afirmaţii clare din Noul Testament care ne .isigură că trupurile noastre muritoare trebuie să aştepte eli-I >rrărea totală de neputinţă şi degradare.

8. „Convertirea include vindecare"

Mai mulţi scriitori vindecători atribuie o importanţă deosebită textului despre „noua făptură" scris de Pavel, folo-**lindu-1** ca argument în favoarea ideilor lor despre vindecări' - *Căci, dacă este cineva în Cristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi (2 Corinteni 5:17).* Cuvintele lui Pavel sunt considerate, în mod evident, o dovadă a faptului că sănătatea fizică însoţeşte naşterea din nou ca un beneficiu imediat al convertirii, însă aceşti autori nu încearcă să găsească adevăratul sens al acestor afirmaţii. Atunci când foloseşte expresia *o făptură nouă,* oare se referă apostolul doar la spiritul, personalitatea şi caracterul credinciosului, sau include şi trupul? Dacă scriitorii carismatici ar depune un efort minim să privească şi la versetele din con-**text,** ar descoperi foarte rapid răspunsul la întrebare, întrucât în acelaşi capitol, Pavel arată că în urma convertirii, noi eonii nuăm să locuim într-un cort trupesc caracterizat de anumite dezavantaje inerente - *Ştim, în adevăr, că, dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână, ci este veşnică. Şi* ***gemem*** *în cortul acesta, plini de dorinţa să ne îmbrăcăm peste el cu locaşul nostru ceresc (2 Corinteni 5:1-2).*

Sunt foarte multe pasaje care ne spun că *trupurile* noastre încă îşi aşteaptă răscumpărarea. învierea trupurilor se va petrece cândva în viitor şi abia atunci vom avea trupuri lipsite de orice dureri şi suferinţe, libere de necazuri şi încercări. *Romani 8:18-25* este un pasaj extraordinar pe care autorii carismatici par să nu-1 înţeleagă deloc: *Eu socotesc că suferinţele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită faţă de noi. De asemenea, şi firea aşteaptă cu o dorinţă înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu ... Căci... şi ea va fi izbăvită din robia stricăciunii.*

Indiferent de statutul nostru, pastori, învăţători sau membri maturi ai bisericii, trebuie să ne străduim să prezentăm aceste principii biblice de bază celor care sunt tineri în credinţă, astfel încât aceştia să-şi dea seama de superficialitatea alarmantă cu care scriitorii carismatici folosesc în mod greşit textele biblice.

9. „Biserica primară a avut parte de minuni în permanen-ţă"

Autorii carismatici lasă să se înţeleagă că vindecările miraculoase au avut loc în mod constant de-a lungul istoriei bisericii primare. Iată ce spune unul dintre ei: „Modul aproape familiar în care sunt relatate diversele cazuri de vindecare arată că aceasta era considerată o practică de zi cu zi" (Glen-non). Un altul spune: „Fără doar şi poate, vindecarea nu s-a **limitat** doar la apostoli" (Urquhart). Dacă avem îndoieli cu privire la laudele şi poveştile lui John Wimber despre semne şi minuni, acesta răspunde foarte simplu că cinismul nostru „demonstrează cât de mult s-a îndepărtat creştinismul din societatea occidentală de experienţele care constituiau *evenimente cotidiene* în vremurile Noului Testament" *[italicele ne aparţin].*

Este oare adevărat lucrul acesta? Canon Glennon critică aspru concepţia tradiţională care limitează vindecarea la grupul apostolilor şi afirmă că aceasta este o concepţie „care nu-şi găseşte nici un cuvânt de justificare în Scriptură". Dar când acelaşi autor încearcă să demonstreze că *toţi* creştinii au făcut vindecări, este surprinzător că nu găseşte nici măcar un singur text în care un creştin „obişnuit" să fi vindecat pe cineva de vreo boală, la fel cum nu reuşeşte nici unul dintre ceilalţi avocaţi ai vindecării. Fiecare vindecare (înfăptuită prin intermediul unui om) menţionată în cartea *Faptele Apostolilor* este realizată de un apostol sau de un împuternicit al unui apostol,[7] iar dacă ne limităm *strict la relatarea bibli-*

7 Cazul unic al lui Anania care şi-a pus mâinile peste Saul *(Faptele Apostolilor 9:17)* după ce a primit o vedenie din partea Domnului nu poate fi considerat un caz de vindecare, întrucât Domnul îi luase temporar vederea lui Saul, iar Anania a fost trimis (ca unul dintre cei ce erau persecutaţi de Saul) ca dovadă a faptului că

Textele spun Nu!

• *a,* singurii trei „împuterniciţi" care au avut vreo implicare în vindecare au fost Ştefan, Filip şi poate Barnaba, dacă în *luptele Apostolilor 14:3* este inclus şi el. (Vom vorbi imediat despre posibilitatea de-a mai fi fost şi alţii.) în afara acestui)•,rup select, nu există nici o activitate de vindecare autentic divină relatată efectiv în Faptele Apostolilor sau în epistole. I >e fapt, în perioada când a fost scrisă *Epistola către Evrei* (64-()H d.Cr.), autorul acesteia privea deja în urmă la vindecările miraculoase realizate prin intermediul oamenilor ca fiind de domeniul trecutului *(Evrei 2:4).*

Ideea că vindecările miraculoase au existat în toate locurile şi în toate timpurile este total iluzorie, dar cu toate acestea, autorii carismatici susţin că acestea erau frecvente în biserica primară. Ei îşi asaltează cititorii cu texte şi evenimente, cre-**Ind** astfel impresia unui şir necontenit de semne şi minuni, însă nu spun nimic despre faptul că toate textele pe care le citează se referă în mod exclusiv la apostoli şi la nu mai mult de trei trimişi sau asistenţi ai acestora. în aceste zile de confuzie, trebuie să aducem mereu în atenţie acele texte care demonstrează că semnele şi minunile au caracterizat doar grupul apostolilor, şi nu au fost realizate de creştini în general. In *Faptele Apostolilor 2:43* se spune: *Prin apostoli se făceau multe minuni şi semne. Faptele Apostolilor 5:12* adaugă: *Prin mâinile apostolilor se făceau multe semne şi minuni în norod.* In *Evrei 2:3-4* găsim scris despre *o mântuire aşa de mare, ... vestită întâi de Domnul, ... adeverită de cei ce au auzit-o* [adică apostolii], *în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor* [nu a tuturor] *cu semne, puteri şi felurite minuni, şi cu darurile Duhului Sfânt, împărţite după voia Sal*

Contrar impresiei create de autorii carismatici, este uşor de demonstrat că vindecările miraculoase înfăptuite prin intermediul oamenilor au fost destul de rare în perioada Noului Testament. Cititorii sunt invitaţi să se convingă singuri de lucrul acesta citind cu atenţie relatările din *Faptele Apostolilor. Capitolul 9* al acestei cărţi ne oferă un exemplu convingător cu privire la raritatea acestor vindecări extraordinare şi la uimi-rea pe care au stârnit-o ele. Citim aici despre vindecarea lui

Dumnezeu 1-a iertat şi l-a primit pe Saul.

Enea din Lida şi despre învierea Doreai din Iope, ambele înfăptuite prin intervenţia apostolului Petru. în ambele cazuri, evenimentul a uimit întreaga regiune şi i-a determinat pe mulţi evrei să creadă că Domnul Isus era adevăratul Mesia.
Important de menţionat este faptul că, în fiecare dintre aceste locuri, exista deja un grup de ucenici bine consolidat, dar cu toate acestea, semnele apostolice au fost primite ca fiind ceva cu totul nou. Cu siguranţă că dacă ucenicii din Lida ar fi vindecat în fiecare săptămână oameni ţintuiţi la pat precum Enea, vindecarea făcută de Petru ar fi trecut aproape neobservată de oamenii din acea regiune şi n-ar fi fost consemnată de Luca drept ceva atât de spectaculos.
Singura explicaţie pentru surpriza şi uimirea stârnite de acest eveniment este caracterul său insolit, total ieşit din comun. Cu siguranţă, s-a întâmplat de mai multe ori că unii membri ai bisericii suferind de boli grave s-au însănătoşit (poate treptat) ca răspuns la rugăciuni, însă prin acele părţi nu se mai auzise încă de o vindecare spectaculoasă prin intermediul unui vindecător - aceasta este imaginea zugrăvită de medicul Luca. Tot astfel, nici unul dintre sfinţii din Iope nu mai înviase vreodată pe cineva din morţi, pentru că în locul acela nu se găsea nici un membru al grupului apostolic, în mod evident, a fost vorba de o ocazie unică şi numai aşa se poate explica agitaţia produsă în oraş, în urma căreia evreii sceptici au înţeles că mesajul apostolilor era însoţit de puterea lui Dumnezeu. încă o dată, se impune precizarea că nimeni nu ar fi fost atât de uimit dacă astfel de minuni s-ar fi petrecut în mod obişnuit în biserica primară.
Să ne gândim şi la teribilul accident petrecut în Troa, când Eutih a căzut de la fereastra unei case. Nicăieri în *Faptele Apostolilor 20* nu scrie că toţi vindecătorii locali s-ar fi grăbit să-şi pună mâinile peste trupul inert al tânărului. De fapt, atât de şocaţi, de îngroziţi şi deznădăjduiţi au fost cei prezenţi acolo, încât primele cuvinte rostite de Pavel în timp ce a luat în braţe cadavrul au fost încurajări adresate *acestora.* De ce nu s-au aruncat toţi vindecătorii să-1 readucă pe băiat la viaţă? Adevărul este că nu se afla nici unul în preajmă, fiindcă singura persoană prezentă care se putea apropia de cel
Textele spun Nu!
mort cu perspectiva de a-1 putea învia era un apostol aflat în I recere pe acolo. De ce nu oferă vindecătorii carismatici nici
0 explicaţie pentru aceste momente „jenante" din viaţa *reală* ,i bisericilor primare? Aşa stând lucrurile, nu avem voie să le
1 **iermitem** să facă afirmaţii superficiale despre caracterul mi-iiunilor-semne - spre nedumerirea multor creştini tineri în credinţă - când povestea lor este atât de diferită de relatarea clară a cărţii *Faptele Apostolilor.*
Darurile de vindecare au fost date apostolilor cu scopul identificării şi confirmării lor ca purtători adevăraţi ai noii **revelaţii** din partea lui Dumnezeu. Toţi ceilalţi vindecători **printre** care Filip, Ştefan sau Barnaba au fost oameni care au trăit şi au slujit „în umbra" apostolilor. Se poate să fi fost şi alţi asistenţi, în afară de cei trei, care să fi primit daruri de vindecare (din partea apostolilor), însă *nici un altul nu este amintit în Scriptură.* Prin urmare, cei care susţin că vindecările aveau loc în mod obişnuit în toate bisericile locale, fiind făcute de tot felul de credincioşi, se abat mult de la relatarea Scripturii. Cu siguranţă, dacă au existat şi alţii (împuterniciţi de apostoli să vindece), aceştia nu puteau fi într-un număr foarte mare, întrucât astfel ar fi împiedicat confirmarea apostolilor, confirmare care reprezenta scopul suprem al darului de vindecare, după cum ne spune Biblia.
Faptul ca vindecările şi minunile au fost făcute cu scopul unic al identificării

adevăraţilor apostoli este afirmat de Pavel în *2 Corinteni 12:11-12,* unde acesta este obligat să-şi ,ifirme slujba apostolică, pe de o parte din pricina criticilor, iar pe de altă parte din pricina *apostolilor falşi* care circulau prin biserici. Pentru a da anumite asigurări şi a se identifica drept apostol adevărat, Pavel spune: *Căci, măcar că nu sunt nimic, totuşi cu nimic n-am fost mai prejos de aceşti apostoli aşa de minunaţi. Semnele unui apostol le-aţi avut printre voi în toată răbdarea, prin semne, puteri şi minuni care au fost făcute între voi.*

Adevăratul apostol era confirmat prin *semne, puteri şi minuni.* Traducerea *NIV* surprinde mai bine sensul textului original: *Lucrurile care identifică un apostol - semne, minuni şi miracole - au fost făcute printre voi...* Dacă un mare număr de

predicatori, diaconi sau membri „de rând" ai bisericii ar fi primit darul de a face semne, minuni şi miracole, cum mai puteau şti oamenii care erau adevăraţii apostoli? Cum mai puteau şti ei ale cui cuvinte erau inspirate de Dumnezeu şi ale cui nu beneficiau de inspiraţie divină? Cum mai puteau şti cine era purtătorul adevărat al revelaţiei şi cine era doar un impostor?

In cartea sa *A Doctor Investigates Healing Miracles (Un medic cercetează vindecările miraculoase),* dr. Rex Gardner pare destul de revoltat la gândul că *doar* apostolii au avut puterea de a face astfel de lucruri. El îşi aminteşte de zilele petrecute ca misionar în Uganda, unde unul dintre oficialii laici din biserica prezbiteriană era Guvernatorul General din partea Marii Britanii. Când omul acesta de vază se prezenta la întâlnirile bisericii, venea într-un Rolls Royce cu steguleţe, fără plăcuţe de înmatriculare, încadrat de escorta poliţiei. El proceda astfel pentru că eticheta cerea ca reprezentantul Reginei să se prezinte în mod adecvat în orice situaţie. în opinia lui Gardner, şi noi vrem să facem acelaşi lucru cu apostolii - să le atribuim o ţinută înaltă pentru a le confirma pretenţiile de lideri. Adevărul însă este că apostolii au fost mai mult decât lideri; ei au fost purtători ai *revelaţiei,* astfel că Duhul lui Dumnezeu i-a identificat într-un mod unic. Dacă n-ar fi făcut lucrul acesta, biserica primară n-ar fi ştiut care evanghelii, epistole şi ce alte scrieri constituie Scriptura inspirată, şi care reprezintă doar lucrarea omului sau, mai rău, învăţătură falsă.

Dr. Gardner este îngrijorat şi de ce s-ar fi putut întâmpla în biserică dacă numai apostolii (şi eventual împuterniciţii lor direcţi) ar fi putut face minuni. El îşi imaginează o situaţie în care o biserică dintr-o zonă montană retrasă are printre membrii ei un vindecător, în vreme ce alte biserici nu au; în scenariul său, bolnavii de la bisericile mai defavorizate se încolonează şi traversează munţii ca să viziteze biserica binecuvântată cu un vindecător. în opinia lui Gardner, această situaţie este inacceptabilă, astfel că el se îndepărtează de învăţătura clară din *2 Corinteni 12:12.* Adevărul este că imaginea de haos eclesial zugrăvită de dr. Gardner nu s-a materializat

Textele spun Nu!

niciodată pentru simplul motiv că în acele timpuri, darul apostolic al vindecării nu a fost singurul mod în care Dumnezeu i-a vindecat pe credincioşii bolnavi. Cândva între anii 45 **şi** 50 d.Cr. (cu cel puţin şase sau şapte ani înainte ca Pavel Hă le reamintească celor din Corint că darurile de vindecare sunt semnele apostoliei), Iacov scria în epistola sa o învăţătu-i.i care a fost proclamată în mod clar (prin inspiraţia dată de Dumnezeu) ca fiind abordarea *normală* a vindecării pentru **Creştinii** din Noul Testament. Vom studia puţin mai târziu *luam 5:14-16;* pentru moment, este suficient să le reamintim i-itit0rilor că Iacov nu spune nicăieri că vindecătorii ar reprezenta „standardul" în biserică, ci afirmă că prin rugăciune, credincioşii pot cere

binecuvântarea vindecării direct de la Dumnezeu, supunându-se voii Lui suverane. Trebuie să subliniem că vindecarea oferită prin mâinile (sau cuvântul) unui vindecător era un lucru neobişnuit, remarcabil. Când se întâmpla aşa ceva, bolnavul era vindecat *instantaneu* şi adeseori în mod *public,* iar vindecarea era completă şi finală. Acesta era un tip de lucrare prin semne, permisă de Dumnezeu cu scopul de a-i identifica pe apostoli şi pe asistenţii lor acreditaţi, astfel încât mesajul autentic să fie recunoscut, respectat şi păstrat. (Au mai existat şi alte scopuri, dar acestea vor fi prezentate în capitolul *Dovezi că darurile au încetat)*

10. „Evanghelizarea are nevoie de vindecări miraculoase"

John Wimber motivează punctul de vedere al noului extremism atunci când afirmă că semnele şi minunile au constituit ingredientul esenţial al succesului în evanghelizarea din biserica primară. De exemplu, el crede că Petru a primit un „cuvânt de cunoaştere" despre duplicitatea lui Ana-nia şi a Safirei şi consideră că şi în prezent, creştinii trebuie să-i uimească pe prietenii lor din lume cu astfel de abilităţi supranaturale de a cunoaşte aspecte din viaţa lor privată, amănunte privind bolile şi păcatele lor. Wimber susţine că a văzut odată (cu ochii minţii) cuvântul „adulter" scris pe chipul unui pasager din avionul în care se afla şi el. în timp

ce privea la faţa acelui om, în minte i-a venit numele unei femei, iar Dumnezeu i-a descoperit că intenţiona să-i ia viaţa acelui bărbat dacă nu se pocăia. Mai departe, el susţine că Dumnezeu doreşte ca noi să-i şocăm pe oameni prin astfel de descoperiri (cuvinte de cunoaştere) atunci când facem evanghelizare. In acelaşi fel, îi şocăm pe oameni determinându-i să creadă mesajul nostru dacă putem vindeca, profeţi sau alunga demoni.

Numai o lume şocată prin demonstraţii creştine de clarviziune şi putere vindecătoare va da atenţie şi respect mesajului Evangheliei. Evanghelia în sine este prea slabă şi neputincioasă (în opinia lui Wimber) să frângă încăpăţânarea şi răzvrătirea din inima omului. Acesta este adevăratul scop al minunilor - să compenseze o gravă slăbiciune a Evangheliei înseşi!

Exemplul cel mai important pe care-1 dă John Wimber pentru a dovedi că vindecările şi alte astfel de semne sunt necesare pentru a-i deschide Evangheliei uşa este inspirat din experienţa lui Pavel. Acest exemplu reprezintă un argument folosit în mod obişnuit de extremiştii carismatici şi se axează pe ideea că Pavel ar fi eşuat lamentabil în tentativa sa de a-i evangheliza pe atenieni fiindcă a folosit cuvinte convingătoare fără a le asocia cu semne şi minuni. Wimber spune că rezultatele au fost „slabe". Până să ajungă însă la următoarea sa „oprire" - Corint - Pavel a învăţat o lecţie dură, dar deosebit de importantă, şi anume că este absolut vital să combine proclamarea cu manifestări ale darurilor sale supranaturale. Experimentul din Corint a avut un succes răsunător, aşa încât Pavel şi-a formulat un fel de „moto", spunând în *1 Corinteni 2:4* că *învăţătura şi propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înţelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul şi de putere.*

Este inutil să mai spunem că acest „text doveditor" care demonstrează necesitatea vindecărilor miraculoase şi a clar-viziunii în lucrarea de evanghelizare este tipic pentru nivelul îngrozitor de expunere biblică practicat de John Wimber şi de alţi adepţi ai aceleiaşi şcoli de gândire. Fără a sta prea mult pe gânduri, aceştia trag concluzia că expresia folosită

de Pavel - *într-o dovadă dată de Duhul şi de putere* - se referă la minuni, şi nu verifică

absolut deloc restul afirmaţiei pauline **pentru** a vedea dacă nu cumva apostolul se explică pe sine. Dacă s-ar sinchisi să citească întregul pasaj (începând cu **versetul** 17 din capitolul anterior), ar descoperi că Pavel explică 11 >a rte clar ce vrea să spună prin dovada de putere - *Fiindcă **propovăduirea** crucii este ... puterea lui Dumnezeu (1 Corinteni 1:18).* Pavel face tot posibilul să sublinieze faptul că puterea se află în predicare, amintindu-le corintenilor că atunci când Io-a predicat Evanghelia, el s-a concentrat asupra predicării Crucii, în detrimentul oricărui alt lucru - *Căci n-am avut de **gând** să ştiu între voi altceva decât pe Isus Cristos şi pe El răstignit (I Corinteni 2:2).*
John Wimber şi alţii ca el nu numai că nu citesc contextul pasajului lor doveditor din *1 Corinteni* atunci când îi denaturează înţelesul pentru a-1 potrivi cu teoriile proprii, dar nici nu deschid la *Faptele Apostolilor 18,* acolo unde Luca oferă o relatare amănunţită a modului în care s-a purtat Pavel în Corint. A transmis Pavel cumva „cuvinte de cunoaştere" prin care să facă dovada unei puteri supranaturale de a cunoaşte vieţile personale ale oamenilor, bolile şi păcatele acestora? A făcut el vindecări miraculoase în acele împrejurări? Luca nu spune absolut nimic despre aşa ceva. Din spusele lui, Pavel a procedat *exact* ca la Atena - a folosit doar predicarea - cuvinte convingătoare - pentru a câştiga suflete. Mai întâi, el a ***Vorbit*** în sinagogă şi i-a *înduplecat* pe evrei şi pe greci, iar apoi Ie-a predicat Neamurilor.
Textul din *Faptele Apostolilor 18* care prezintă lucrarea lui Pavel în Corint este tradus mai bine în versiunile moderne **ile** Bibliei. Iată două exemple: *Pavel a început să se dedice în totalitate Cuvântului (Faptele Apostolilor 18:5; NASB).* Traducerea *NIV* sună astfel: *Pavel s-a dedicat ÎN EXCLUSIVITATE predicăm* [accentul ne aparţine]. Wimber însă îl descrie ca pe un om preocupat să-i uimească pe oameni cu semne şi minuni. Conform capitolului 18 din *Faptele Apostolilor,* misiunea lui Pavel între neamurile din Corint a început într-o casă din apropierea sinagogii, Luca precizând doar faptul că mulţi oameni au auzit cuvintele lui Pavel, au crezut şi au fost bo-

tezaţi. După aceea, Pavel a rămas în cetate timp de un an şi jumătate - şi *învăţa printre corinteni Cuvântul lui Dumnezeu.* Pe tot parcursul relatării, Luca nu spună nimic despre minuni, clarviziuni sau altceva de felul acesta.
Adversarii lui Pavel nu aveau cunoştinţă nici ei despre astfel de lucruri, întrucât aveau o singură nemulţumire cu privire la el - *Omul acesta aţâţă pe oameni să se închine lui Dumnezeu într-un fel care este împotriva Legii.* Nu găsim nici măcar un cuvânt referitor la lucrurile pe care le afirmă John Wimber - cum că Pavel şi-ar fi transformat în mod radical stilul de evanghelizare, adoptând unul marcat în permanenţă de semne şi minuni ca urmare a „eşecului" de la Atena. Aceasta este însă calitatea interpretării Bibliei care rezultă în mod obligatoriu atunci când oamenii îşi formulează idei pe baza aşa-ziselor „revelaţii directe", iar apoi încearcă să găsească texte care să confirme aceste idei.
în realitate, se cuvine precizarea că există în altă parte *(2 Corinteni 12:12)* dovezi că *semnele unui apostol* au fost folosite de Pavel în Corint - *prin semne, puteri şi minuni* - însă aceste semne s-au manifestat în sânul adunării credincioşilor, şi nu în lucrarea publică, întrucât Luca nu spune nimic despre ele atunci când relatează despre evanghelizarea publică înfăptuită de Pavel, iar apostolul la rândul său, nu le menţionează în *1 Corinteni* acolo unde subliniază faptul că toată puterea de evanghelizare a stat doar în predicarea Evangheliei. Când Pavel spune (în *1 Corinteni 2:4)* că predicarea lui nu a constat *în vorbirile înduplecătoare ale înţelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul şi de putere,* el face o deosebire esenţială între predicarea care etalează învăţătura *omenească* şi predicarea care prezintă mesajul lui Dumnezeu.

Datorită faptului că apostolul nu avea discursuri bazate pe învăţătura lumii, care să gâdile auzul într-un mod plăcut şi să măgulească intelectul, ci explica mântuirea oferită de Dumnezeu, puterea Duhului însoţea cuvântul predicat, iar inimile oamenilor erau deschise şi mişcate. Cei care se converteau nu-şi puneau credinţa într-o filozofie lumească, ci în lucrarea plină de putere a lui Cristos prin care El a purtat pe crucea de la Calvar pedeapsa păcatului, în acest mesaj al Evangheliei se află puterea, fiindcă este

un mesaj despre cea mai mare şi mai puternică realizare din **lltoria** universului - ruperea legăturilor păcatului de către Mântuitorul omenirii.

Cu siguranţă, ne-am dat seama cât de superficială şi de **greşită** este interpretarea pe care o dă Wimber acestui pasaj! Vmnele şi minunile au avut întotdeauna rolul de a-i confirma pe apostoli în primii ani de existenţă a bisericii. Ele nu aveau să caracterizeze în permanenţă lucrarea de evanghelizare, întrucât creştinătăţii i s-a oferit deja toată puterea de **Care** are nevoie atunci când Duhul Sfânt lucrează prin pro-i la marea Cuvântului lui Dumnezeu. Folosirea pasajului din / *Corinteni* ca justificare a teoriei existenţei semnelor şi minu-n i lor făcute în mod obişnuit de toţi credincioşii demonstrează la rândul său că învăţătorii carismatici fac nişte generalizări forţate pornind de la o interpretare extrem de superficială a Icxtului sacru.

în seria de mesaje intitulată *Semne şi minuni,* John Wimber spune: „După câţiva ani de intensă meditaţie, n-am reuşit încă să găsesc măcar un caz de evanghelizare care să nu fie însoţit de supranatural,"[8] referindu-se prin aceasta la cazurile de vindecare miraculoasă sau anumite descoperiri date de Dumnezeu evanghelistului cu privire la numele sau păcatele ascunse ale celor care-1 ascultă. Ce drept are un predicator să facă astfel de afirmaţii dogmatice când este evident că nu a depus nici măcar efortul minim de a le verifica pe baza Bibliei?[9] Singura reacţie pe care o putem avea

K Caseta *Semne şi minuni* 1984/8164, nr. 2.

P Următoarele texte se referă la evenimente evanghelistice care *nu* au fost însoţite de elemente „supranaturale" precum minuni, „cuvinte de cunoaştere" etc. în *Faptele Apostolilor,* situaţiile în care mesajele de evanghelizare *nu* au fost însoţite de elemente miraculoase le depăşesc cu mult la număr pe cele în care este prezent şi supranaturalul. (Această listă de texte nu este exhaustivă.)

Faptele Apostolilor 5:29-32; 7:2-53; 8:4 & 26-38; 9:20-22; 11:19, 20-21, 22-24 & 25-26; 13:14-43 & 44-49; 14:1, 21 & 25;15:35; 16:1-5 & 12-15; 17:1-4, 10-12, 16-17 & 18-34; 18:1-6, 7-8, 11 & 19; 19:8; 22:1-21; 23:1-9; 24:10-21 & 24-27; 26:1-32; 28:17-29 & 30-31.

Deşi Domnul Isus Cristos a făcut numeroase minuni de vindecare, merită remarcat faptul că multe dintre marile Sale afirmaţii cu caracter „evanghelistic" nu au apărut în contextul *imediat* al unei minuni (lucru valabil cu privire la serii întregi de pilde celebre rostite de Domnul nostru.) Pasajele următoare ilustrează acest principiu:

la multe dintre afirmaţiile categorice ale lui John Wimber este să demonstrăm că acestea sunt nişte nonsensuri total nefondate. In această privinţă, John #Wimber nu greşeşte puţin şi nici măcar considerabil, ci greşeşte extraordinar de mult, copleşitor chiar, după cum greşeşte în multe dintre afirmaţiile sale autoritare despre învăţătura Bibliei.

11. „în Biserica din Corint au existat membri înzestraţi cu darul vindecării"

Unii autori carismatici care au scris despre vindecare pun un mare accent pe presupusul exemplu de „lucrare a trupului" practicată în biserica din Corint (conform interpretării pe care o dau ei capitolului 12 din *1 Corinteni).* Ei susţin că biserica din Corint (şi, prin urmare, probabil toate celelalte) deţinea gama completă de daruri spirituale, inclusiv daruri de vindecare, ceea ce făcea posibilă împlinirea tuturor

nevoilor colectivităţii. Prin urmare, acest capitol demonstrează - în opinia învăţătorilor carismatici - (a) că darurile nu au fost limitate la cercul apostolilor şi al împuterniciţilor acestora şi (b) că mulţi oameni din fiecare biserică ar trebui să facă vindecări miraculoase.
Această interpretare a textului din *1 Corinteni 12* este însă foarte departe de adevăr, întrucât ea nu ţine seama absolut deloc de scopul declarat cu care a scris Pavel aceste cuvinte. Pavel începe pasajul spunându-le corintenilor că nu dorea ca ei să fie în necunoştinţă cu privire la darurile spirituale. Se pune întrebarea de ce ar fi fost corintenii în *necunoştinţă* cu privire la aceste daruri? Până la urmă, dacă ei ar fi experimentat toate aceste daruri, este evident că ar fi fost familiarizaţi cu ele! Chiar dacă ar fi avut nevoie, poate, de indicaţii sau clarificări cu privire la scopul şi administrarea lor, cu siguranţă n-ar fi fost în *necunoştinţă* (greacă: *agnoeo* - a nu cunoaşte) cu privire la ele.
Prin urmare, este clar că aceste daruri *nu* se manifestau
Matei 9:10-13 & 14-17; 13:1-53; 16:21-28;
Luca 4:16-27; 7:36-50; 9:57-62; 12:13-34 & 49-59; 13:1-9 & 22-30;
14:25-35; 15:1-32
Ioan 5:17-47; 6:22-71; 7:11-8:59; 10:1-21.

in biserica din Corint, astfel că membrii acesteia aveau nevoie de anumite explicaţii referitoare la ele. Pavel le scrie despre darurile care existau în biserică pe plan general, printre ncestea aflându-se şi daruri care nu erau experimentate de corinteni. De exemplu, în Corint nu a locuit permanent un apostol după plecarea lui Pavel, dar cu toate acestea, el spune - *Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, proroci; ni treilea, învăţători...* etc *(1 Corinteni 12:28).* De aici reiese destul de clar că Pavel vorbeşte în primul rând despre darurile **din** biserică la modul general. Abia pe parcursul capitolului mesajul său se transformă treptat într-o lecţie despre armonie şi cooperare în biserica locală.
Corintenii erau fascinaţi, probabil, de povestirile extraordinare despre minunile petrecute în biserica din Ierusalim *tj* în alte părţi. Niciodată în Corint nu fusese cineva lovit cu moartea aşa cum fuseseră loviţi Anania şi Safira la Ierusalim şi poate că nimeni nu fusese înviat din morţi. Probabil se simţeau invidioşi sau ignoraţi în privinţa anumitor minuni-semne (cu toate că, în mod sigur, au avut parte de semne în perioada pe care a petrecut-o Pavel în mijlocul lor). Poate că se simţeau inferiori pentru că Adevărul revelaţiei nu le era I ransmis printr-un apostol care să trăiască printre ei. Scopul cu care scrie Pavel acest pasaj este să-i asigure că nu erau deloc inferiori şi că numărul limitat de apostoli (cu semnele lor miraculoase) activi în biserica de pretutindeni lucra pentru binele *tuturor* bisericilor locale.
Minunile-semne făcute de apostoli în Ierusalim (de exemplu) erau şi în beneficiul bisericii din Corint (şi al tuturor celorlalte biserici în egală măsură) pentru că aceste daruri miraculoase îi autentificau pe adevăraţii mesageri ai lui Dumnezeu, punând într-o lumină certă revelaţia lui Dumnezeu. Nici o biserică nu trebuia să fie *clătinată* în *mintea* ei sau *tulburată* întrebându-se dacă aceşti apostoli sunt cu adevărat inspiraţi sau dacă doctrina lor este autentică, fiindcă adevăraţii mesageri ai Scripturii sfinte şi nepieritoare au avut parte de o confirmare inconfundabilă. Prin urmare, toţi creştinii au avut de câştigat foarte mult de pe urma certitudinii şi siguranţei conferite revelaţiei autentice,

astfel încât Cuvântul lui Dumnezeu a putut fi proclamat cu autoritatea adecvată.

Printre darurile menţionate în *1 Corinteni 12* se numără şi darurile de vindecare, probabilitatea fiind că nici aceste daruri nu au fost prezente în biserica din Corint. Când fac această afirmaţie, mă bazez în primul rând pe faptul că epistolele adresate corintenilor nu spun nimic despre prezenţa unor vindecători în biserica lor. în al doilea rând, Pavel nu oferă indicaţii cu privire la modul în care ar trebui să-şi desfăşoare lucrarea „vindecătorii" - o omisiune foarte importantă dacă ne gândim că Pavel a început *1 Corinteni 12* spu-nându-le cititorilor că nu voia ca ei să fie în necunoştinţă cu privire la daruri. Astfel de indicaţii erau însă inutile pentru că în Corint nu existau vindecători.

Dar oare, la sfârşitul acestui capitol, nu-i îndeamnă Pavel pe creştini să dorească să aibă *toate* darurile? Nu. Adresân-du-se bisericii ca întreg (nu creştinilor în mod individual), el îi îndeamnă să *umble după darurile cele mai bune* - acestea fiind darurile care transmit Cuvântul lui Dumnezeu revelat, şi nu semnele şi minunile trecătoare. Cu alte cuvinte, Pavel le cere corintenilor, *ca biserică,* să pună preţ pe fiecare epistolă apostolică şi pe fiecare cuvânt profetic confirmat şi să aştepte cu nerăbdare astfel de fragmente din Adevărul revelat. Ei aveau datoria de a preţui aceste lucruri mai mult decât daru-rile-semne şi, totodată, să aprecieze în mod deosebit lucrarea de învăţare care prezintă şi explică mesajul revelat al lui Dumnezeu. Bineînţeles că Pavel nu-i încurajează pe creştini să dezvolte ambiţii *personale* de a face vindecări miraculoase. Dimpotrivă, el îi învaţă că mult mai important decât *semnele* este *Cuvântul.*

76

Demoni, demoni peste tot!

Unde greşeşte noua „demonologie"

Vindecătorii carismatici încearcă să credibilizeze afirmaţia că demonii sunt acolo unde îi vede omul. în opinia lor, numeroşi oameni, necredincioşi şi creştini deopotrivă, sunt victimele unor forme mai grave sau mai uşoare de posedare demonică fără ca măcar să fie conştienţi de această situaţie. Surprinzător este faptul că majoritatea covârşitoare a pastorilor evanghelici tradiţionali din Occident se confruntă destul de rar cu posedarea demonică aşa cum este descrisă ea în Noul Testament (această manifestare teribilă se întâlneşte mai degrabă în Orient). Dar cu toate acestea, vindecătorii carismatici consideră că au de luptat cu victimele demonilor în fiecare zi; sau demonii sunt atât de necugetaţi încât se lasă atraşi de exorcişti precum moliile de lumina becului, sau aceşti oameni decid să vadă demoni oriîncotro privesc.

Necazul este că exorciştii au dezvoltat o mentalitate combativă apropiată de atitudinea pe care a avut-o Roma faţă de duhurile rele în perioada cea mai neagră a istoriei sale. în loc să vadă lupta spirituală aşa cum este ea prezentată în Biblie, unde lupta împotriva diavolului se duce cu armele rugăciunii, predicării, mărturiei, trăirii în evlavie, ascultării de Scriptură şi ale credinţei în promisiuni, aceşti aşa-zişi exorcişti vor să intre în luptă corp la corp, să simtă, să vadă şi să audă puterile întunericului şi să le lovească prin dramatice rostiri autoritare. Acest tablou nu seamănă deloc cu imaginea luptei spirituale zugrăvită de Pavel în *Efeseni 6:10-20. Noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui* - zice Pavel - însă vindecătorii carismatici par să caute un duşman pe care aproape să-1

poată atinge. Ei nu se mulţumesc să se împotrivească puterii extraordinare a *ispitei* şi *influenţei* satanice, ci vor să aibă de-a face cu însăşi *prezenţa* diavolului în* forma posedării demonice.

Pavel nu ne cere să interpretăm nenumăratele probleme fizice şi emoţionale ca pe

dovezi ale prezenţei unui demon într-o anumită parte a fiinţei noastre, şi nici să lovim în acest inamic printr-un atac verbal direct. Pavel ne învaţă că lupta noastră se duce împotriva unor puteri nevăzute şi în general necunoscute - forţele spirituale ale răului din locurile cereşti (adică din lumea spirituală). El ne spune că noi trebuie să folosim armura şi armele primite din partea lui Dumnezeu pentru că acestea ne izolează şi ne apără de comunicarea directă sau de contactul spiritual apropiat cu oştirile întunericului, permiţându-ne în acelaşi timp să ne împotrivim influenţei diavolului şi să purtăm cu succes războiul evanghelistic îndreptat împotriva acestuia.

Unele dintre cele mai ciudate afirmaţii se regăsesc în textele dedicate posedării demonice scrise de autori care au îmbrăţişat modul de gândire carismatic. Aceste capitole sunt încărcate de concepte care atârnă într-un echilibru instabil între superstiţiile Romei medievale şi noţiunile prezente în religiile păgâne din Orient. John Wimber reprezintă punctul de vedere al multor vindecători atunci când declară: „Suntem chemaţi să eliberăm teritorii pentru Isus Cristos, să recuperăm terenul pe care l-au cucerit duhurile înşelătoare ... Atunci când biruim în acest război, victimele puterii lui Sa-tan sunt eliberate ... Trebuie să ne confruntăm duşmanul; trebuie să luptăm. La fel ca Isus însuşi, avem un lucru de făcut: să proclamăm împărăţia lui Dumnezeu şi să o *demonstrăm* prin vindecarea bolnavilor şi alungarea demonilor."

Alţi adepţi ai teoriei vindecării rezonează cu aceste afirmaţii, spunând că Isus le-a dat ucenicilor autoritatea şi puterea Lui asupra demonilor, pentru ca şi ucenicii (şi noi de asemenea) să poată exercita autoritatea domniei lui Dumnezeu peste puterile întunericului. Făcând astfel de afirmaţii, ei se bazează încă o dată pe trimiterea celor doisprezece ucenici (şi a celor şaptezeci) în oraşele din Israel ca să vestească venirea

împărăţiei lui Cristos. Am văzut deja că este greşit să considerăm aceste misiuni unice ca un tipar pentru lucrarea perii ui nentă a bisericii.[10] Promisiunea Domnului conform căreia lucrarea apostolilor credincioşi va fi însoţită de semne speciale *(Marcu 16)* este citată şi ea în mod greşit ca o justificare **pentru** lucrarea de exorcizare făcută de creştinii din zilele noastre. Absenţa dovezilor textuale plauzibile devine însă şi mai evidentă atunci când scriitori precum Colin Urquhart sunt obligaţi să apeleze la cuvintele Domnului nostru din *Matei 18:18 - Adevărat vă spun, că orice veţi lega pe pământ, va fi legat în cer; şi orice veţi dezlega pe pământ, va fi dezlegat în cer.*

Oricine citeşte *Matei 18* îşi dă seama că abordarea caris-matică a acestui verset nu este altceva decât o interpretare superficială a Bibliei, întrucât cuvintele citate nu au nimic de-a face cu eliberarea oamenilor de demoni. Ele se referă la disciplina bisericii şi la modul în care trebuie să ne raportăm la creştinii care au un comportament păcătos. Tocmai presă rând astfel de texte prin scrierile lor, aceşti autori încearcă să confere credibilitate exorcizării demonilor. Trebuie să ne aducem aminte încă o dată că ei nu ajung la aceste idei studiind Biblia, ci reacţionând la propriile lor gânduri, meditaţii şi visuri ca şi cum acestea ar fi mesaje inspirate venite din partea lui Dumnezeu.

Sunt capabili demonii să cauzeze boli?

Ce anume pot face demonii, în opinia vindecătorilor caris-matici? Se presupune că ei s-ar afla în spatele multor afecţiuni fizice şi psihice şi că intră în oameni (într-o măsură mai mare sau mai mică) pentru a-i controla în întregime, sau doar în anumite aspecte ale vieţilor lor. Autorii carismatici se contrazic mereu în chestiuni de detaliu, însă cu toţii sunt de acord că şi în cazul creştinilor este posibilă (şi chiar răspândită) o anumită formă de locuire demonică. John Wimber încearcă să demonstreze că demonii pot fi cauza multora dintre bolile noastre, bazându-se pe cinci texte biblice.

Acestea arată, în opinia lui, că demonii pot provoca muţenie, orbire, epilepsie,

febră mare şi paralizie, însă ca de obicei, textele citate sunt folosite într-un mod complet greşit. Trei dintre ele se referă la oameni care erau posedaţi de demoni şi a căror stare fizică era manifestarea exterioară a condiţiei lor teribile.[11] Unul dintre texte vorbeşte despre vindecarea soacrei lui Petru, dar nu spune absolut nimic despre demoni! Wimber presupune că este vorba de un demon pur şi simplu pentru că Isus a „certat" febra. (în altă parte citim că El a certat vântul şi valurile, aşa că John Wimber crede, probabil, că şi acestea pot fi posedate de demoni.)

Singurul text citat de Wimber care ar putea fi luat drept dovadă că un demon poate fi cauza unei boli fără să „posede" persoana în cauză este *Luca 13:10-17,* unde citim despre femeia care era infirmă de optsprezece ani din pricina unui *duh de neputinţă.* Este clar însă că sărmana femeie era posedată, întrucât Isus o descrie mai târziu şi spune despre ea că *Satana o ţinea legată.* Ea era doar o prizonieră ale cărei suferinţe fizice îngrozitoare erau o manifestare exterioară şi o dovadă a căderii ei în captivitatea demonică. Evangheliile fac deosebirea între bolile având cauze „naturale" şi cele produse de posedarea demonică, şi nu există dovezi biblice care să justifice ideea că demonii pot provoca boli fără să posede total persoana în cauză.

Singurul caz din Biblie în care o persoană a suferit o boală cauzată de Satan fără să fie posedată demonic este cazul lui Iov. Pentru a se atinge însă de Iov, Satan a trebuit să primească o dezlegare specială din partea lui Dumnezeu. Aceasta confirmă fără urmă de îndoială că Satan şi demonii săi nu au puterea de a cauza boli în mod obişnuit (altfel decât ca o consecinţă a posesiei demonice). Prin urmare, vindecătorii carismatici care le spun oamenilor într-un mod autoritar că unele dintre bolile lor sunt de origine demonică nu respectă învăţătura Bibliei referitoare la limitele puterii demonilor şi nu urmează exemplul lăsat de Domnul Isus şi de apostolii Săi. Când anume au tratat aceştia o boală a unui om neposedat ca şi cum ar fi fost vorba de un demon ce trebuia scos dintr-un organ al corpului, dintr-o încheietură, o mână sau

un picior? Astfel de idei abundă în religiile păgâne, dar nu şi în Biblie. Conform Bibliei, bolile de care suferă oamenii neposedaţi nu se datorează prezenţei demonilor în trup, astfel că intenţia de a le vindeca prin alungarea demonilor este complet absurdă.

Cum putem şti dacă cineva este demonizat?

Dacă demonii nu pot ocupa în mod obişnuit *părţi* ale trupului pentru a cauza îmbolnăviri, ce se poate spune despre posedarea demonică a întregii persoane? Sunt îndreptăţiţi vindecătorii carismatici să vadă oameni posedaţi la fiecare colţ de stradă? In această chestiune, toţi vindecătorii par să fi uitat de poziţia teologică fundamentală pe care a avut-o majoritatea învăţătorilor creştini de-a lungul generaţiilor - şi anume că Domnul Isus, la venirea Lui, a pus capăt puterii lui Satan şi a duhurilor sale de a intra după bunul lor plac în sufletele oamenilor şi a le poseda. Unul dintre semnele mari ale venirii Sale ca Mesia, care a marcat începutul veacului Evangheliei, a fost limitarea radicală impusă puterilor întunericului în această privinţă.

Creştinii evanghelici tradiţionali susţin că de atunci încoace, posedarea demonică poate avea loc numai acolo unde există o formă foarte puternică de solicitare sau supunere a intervenţiei demonice, cum ar fi supunerea sau interacţiunea cu forţele oculte. Conform Scripturii, idolatria, vrăjitoria, satanismul sau un stil de viaţă dedicat *în totalitate* unor scopuri diabolice sunt factorii care-i pot face pe oameni vulnerabili la o invazie demonică, însă este sigur că demonilor li s-a interzis să intre în sufletele

oamenilor după bunul lor plac.[12] Contrar acestei poziţii, toţi cei care apără vindecarea carismatică pornesc de la premisa că amploarea fenomenului demonizării este aceeaşi ca şi în zilele lui Cristos. Pentru că situaţiile reale de posedare demonică se întâlnesc totuşi foarte rar în practică, ei trebuie să trişeze şi să mute ţinta în funcţie de unde au tras săgeata, deformând complet imaginea posedării demonice.

11 *Matei 9:32; 12:22; Marcu 9:14-29.*

12 Pentru dovezi aduse în sprijinul acestei afirmaţii, vezi capitolul următor.

I

EPIDEMIA VINDECĂRILOR

In Biblie, oamenii posedaţi de demoni aveau crize teribile de isterie, strigau cu voci care nu erau ale lor, dădeau dovadă de o forţă fizică ieşită din comun, erau cuprinşi de nebunie, aveau abilităţi de clarviziune şi uneori îşi pierdeau auzul, vorbirea, vederea sau mobilitatea din pricina forţei care punea stăpânire pe ei. Ei îi recunoşteau pe Cristos şi pe slujitorii Săi şi adeseori se manifestau verbal împotriva lor prin ţipete. Manifestările acestui tip de posesie erau atât de îngrozitoare şi de evidente, încât familia celui posedat nu avea îndoieli că persoana în cauză era cu adevărat posedată demonic. în schimb, „demonizaţii" lui John Wimber prezintă de obicei simptome atât de diferite de cele pe care le descrie Biblia, încât autorul poate spune: „Cei mai mulţi dintre demonizaţi nu sunt conştienţi de starea în care se află." Familia şi prietenii lor sunt uimiţi - şi chiar şocaţi - când află lucrul acesta! Simptomele obişnuite descrie de el *nu seamănă deloc* cu posedarea demonică menţionată în Biblie!

Probabil că tocmai pentru a evita penibilul acestei situaţii, Wimber a decis să nu folosească expresia „posedare demonică", ci a ales un termen mai general - „demonizat". Această mostră utilă de terminologie recent apărută permite oarecum un concept de activitate demonică mai larg şi mai general decât cel pe care-1 găsim în Biblie. Cum nu mai trebuie să explice de ce suferinzii lor nu prezintă simptomele descrise în Biblie, vindecători precum John Wimber pot arăta pe loc cu degetul oameni pe care-i declară „demonizaţi" de tot felul de duhuri rele.

De unde ştim dacă cineva este „demonizat"? Care sunt textele spre care ne îndreaptă atenţia John Wimber (sau oricare alt autor carismatic) în căutarea criteriilor după care să punem un diagnostic? Răspunsul este că nu există nici un astfel de text. Lista de simptome întocmită de Wimber nu este luată din Biblie, ci din propria imaginaţie a autorului. Ni se spune că cineva poate fi demonizat dacă este dependent de droguri sau alcool sau dacă cedează în mod repetat în faţa poftelor, păcatului sexual, minciunii, hoţiei, crimei sau tulburărilor de alimentaţie (de la îmbuibare, la anorexie). Tot astfel, cineva ar putea fi demonizat dacă este cuprins

de deprimare, anxietate, nervozitate, ură de sine, resentimente sau de un spirit neiertător. Alte posibile semne ale de-monizării includ bolile cronice (mai ales dacă sunt ereditare!) şi situaţiile familiale problematice afectate de alcoolism sau abuzuri sexuale. Se spune că experienţe traumatizante precum violul, abandonul sau accidentele rutiere pot fi căi pe care demonii pot intra în vieţile creştinilor şi necreştinilor deopotrivă.

Nu toţi cei ce suferă de aceste probleme sunt neapărat demonizaţi, ne asigură autorii, dar mulţi sunt. Atunci cum ştim cine este şi cine nu? Cum ne-a obişnuit deja John Wimber, în căutarea răspunsului suntem duşi departe de Scriptură, care în opinia lui este absolut inutilă pentru astfel de lucruri, iar credinţa noastră este dirijată spre oameni (ca Wimber însuşi) care, fiind nişte super-creştini înzestraţi cu daruri extraordinare, sunt echipaţi să pună astfel de diagnostice. Este nevoie de oameni care au *darul deosebirii duhurilor* şi care primesc în mod supranatural informaţii despre situaţia în care se află suferindul. Numai ei îşi pot da seama dacă persoana în cauză este demonizată sau nu. în contrast total cu această practică, pasaje biblice precum *Matei 4:24* sau 8:26 ne arată că adevărata posedare demonică era atât de diferită de bolile „obişnuite" (fizice sau psihice) încât era uşor de recunoscut şi de identificat.

Pot demonii să-i posede pe credincioşi?

In opinia lui John Wimber, creştinii născuţi din nou pot fi controlaţi de demoni în multe aspecte ale vieţilor lor, şi este atât de dornic să-şi demonstreze afirmaţia, încât îl pune pe regele Saul în categoria credincioşilor posedaţi. „Simptomele" acestuia - crizele de mânie, crima, frica, vrăjitoria şi sinuciderea - erau, se pare, semne ale unui *credincios* demonizat! în Vechiul Testament Saul este, desigur, un exemplu major de necredinţă şi neascultare de Domnul, şi în nici un caz nu a fost un om în inima căruia să fi avut loc vreo lucrare a harului. Până şi Iuda trebuie pus în aceeaşi categorie (Wimber uită că acesta este descris ca *fiul pierzării)* în încercarea dispe-

rată de a găsi exemple biblice de creştini demonizaţi. Chiar Petru este catalogat ca „demonizat" temporar, pur şi simplu pentru că Domnul i-a spus: *Simone, Simme, Satana v-a cerut sa vă cearnă ca grâul.*

Când Wimber spune despre creştini că riscă să fie „daţi pe mâna lui Satan" (demonizaţi) dacă persistă în păcate nemărturisite, el dă exemplul lui Anania şi al Safirei ca să-şi justifice afirmaţia, însă deşi cei doi au cedat, evident, în faţa ispitelor puternice ale lui Satan, nicăieri în *Faptele Apostolilor* nu aflăm că ar fi fost *demonizaţi.* Dimpotrivă, ei au fost consideraţi responsabili în mod personal şi deplin pentru păcatul lor, întrucât nu a existat nici un moment în care să fi pierdut controlul în sensul de a fi fost manipulaţi de un demon. Mai mult, ideea că cei doi ar fi fost demonizaţi ne duce la concluzia că Petru a greşit atunci când i-a mustrat atât de aspru. El ar fi trebuit să facă ce ar fi făcut orice ucenic al lui Wimber: să poruncească demonului (sau demonilor) să plece. Petru ar fi trebuit să-şi folosească „autoritatea împărăţiei" (aşa cum o numesc aceşti autori) în supunere faţă de presupusa poruncă din *Marcu 16.* Cât de diferită ar fi cartea *Faptele Apostolilor* dacă apostolii ar fi acţionat conform învăţăturii carismatici-lor extremişti de astăzi.

John Wimber cade în ridicol când ne spune că ar putea apărea situaţii în care creştinii să fie demonizaţi fără să ştie pentru că demonii moşteniţi de la părinţii lor n-au fost alungaţi niciodată. Nici măcar Wimber nu poate aduce vreun text biblic care să justifice această învăţătură, aşa că este obligat să caute confirmarea în practica bisericii romane din secolul al treilea, care îi trecea pe toţi noii convertiţi prin ritualul exorcizării pentru a scoate afară duhurile rele.

Unii vindecători carismatici resping ideea potrivit căreia creştinii pot fi demonizaţi, însă indiferent de termenii pe care-i folosesc, într-un final toţi afirmă că demonii pot invada sufletul sau trupul credinciosului într-o formă sau alta. Colin Urquhart, de exemplu, afirmă despre creştini că nu pot fi *posedaţi,* dar pot fi *asupriţi.* El nu face însă decât un joc de cuvinte, întrucât ne învaţă că „asupritorii" trebuie obligaţi printr-o poruncă expresă să plece şi să-i elibereze pe oameni.

Demoni, demoni peste tot!
Formula folosită de el arată că asupritorii trebuie alungaţi printr-o poruncă - „şi asuprirea înfrântă în Numele lui Isus şi prin puterea sângelui Său."
Colin Urquhart nu spune cu nimic mai mult decât John Wimber despre cum putem şti dacă un credincios este asuprit de un demon. Tot ce poate spune el este că „simţi ca şi cum ai fi într-o cuşcă sau într-o temniţă şi ai nevoie să fii eliberat; sau ca şi cum un nor mare şi apăsător s-ar fi coborât peste tine şi ţi-e foarte greu să-L lauzi pe Dumnezeu sau să te rogi." întrucât o astfel de experienţă nu este produsă neapărat de demoni, cum putem şti când este efectul prezenţei demonilor şi când nu? Se ridică astfel încă o dată marea problemă a diagnozei, însă nici Urquhart n-o poate rezolva. Din nefericire, suntem lăsaţi în totalitate la mila închipuirilor noastre subiective - sau a acelor oameni despre care se presupune că ar avea darul deosebirii duhurilor. Imaginaţia domneşte!
Bineînţeles că aceşti autori nu pot indica nici un criteriu *biblic* după care să se facă diagnosticarea posedării sau asupririi demonice în cazul credincioşilor pentru că Biblia nu vorbeşte nicăieri despre aşa ceva. Mai mult, Biblia nu spune că demonii trebuie alungaţi „prin puterea sângelui", cum susţine Urquhart. De fapt, această formulă primitivă de exorcizare ţine de sfera poveştilor cu vampiri, şi dacă vampirul este speriat cu lumina reflectată de un crucifix din argint, aici demonul este alungat de un creştin care rosteşte pe un ton imperativ o formulă ce conţine referirea la Numele şi la sângele lui Isus.
în Evul Mediu, călugării romani şi-au umplut buzunarele transformând sângele lui Cristos într-o formulă magică, iar în ziua de azi, numeroşi exorcişti au lucrări înfloritoare folosind mijloace similare. Invocarea sângelui Mielului nu trebuie folosită ca o incantaţie sau ca o vrajă cu care să-i speriem pe demoni. *Apocalipsa 12:11* ne spune că sfinţii l-au biruit pe diavolul *pentru că* erau acoperiţi de sângele Mielului, şi nu pentru că ar fi rostit o formulă magică referitoare la el. De asemenea, ei au biruit prin *cuvântul mărturiei lor* şi prin loialitatea lor dusă cu abnegaţie până la capăt.

în cazul creştinilor care ajung la concluzia că sunt de-monizaţi sau asupriţi, cei mai mulţi autori carismatici sunt de părere că auto-exorcizarea poate fi realizată fără ajutorul unei alte persoane, însă consecinţele tragice ale acestor idei în vieţile credincioşilor sunt uşor de anticipat. închipuiţi-vă efectul demoralizator al acestor convingeri asupra multor oameni bolnavi sau deprimaţi când ar afla că problemele lor se datorează demonilor. Şi dacă s-ar chinui să-i poruncească demonului să plece din viaţa lor, doar ca să constate că nu se schimbă nimic? Imaginaţi-vă agonia şi poate chiar groaza cu care ar trage concluzia că demonul încă stăpâneşte peste fiinţa lor! Sau ce am face cu credincioşii care, într-un mod pervers, nu s-ar mai considera răspunzători pentru păcatele lor, dând vina pentru ele pe asuprirea demonică?
Cum rămâne apoi cu mângâierea şi consolarea de care ar fi privaţi credincioşii din cauză că promisiunile protective ale lui Dumnezeu sunt făcute ţăndări de această teorie care spune că demonii din iad pot pătrunde în fiinţele lor, chiar dacă trupurile lor sunt temple ale Duhului Sfânt? Cu siguranţă, creştinii trebuie să ducă o luptă extraordinară împotriva amăgirilor şi ispitelor diavolului, însă nicăieri în Noul Testament împotrivirea faţă de ispite nu se face printr-un proces în care i se porunceşte demonului să-şi desfacă ghearele şi să plece din mintea sau din trupul creştinului.

Creştinii se împotrivesc lui Satan atunci când rezistă ispitelor acestuia. Sau, dacă el îi asaltează cu idei care conduc la descurajare şi depresie, ei caută să se ţină strâns de mângâierea şi promisiunile din Cuvântul lui Dumnezeu.
Când Iacov zice: *împotriviţi-vă diavolului, şi el va fugi de la voi,* el ne învaţă că putem face lucrul acesta dacă ne apropiem de Dumnezeu, ne curăţim mâinile şi inimile, plângem pentru păcatele noastre şi ne smerim înaintea Domnului pentru ca El să ne poată înălţa. Iacov nu spune că ar trebui să poruncim demonului sau demonilor să plece, invocând sângele lui Isus, după cum nu spune lucrul acesta nici un alt autor din Noul Testament. Cum explică extremiştii carismatici faptul că Domnul a făcut ca biserica Lui să aştepte, pesemne, 2000 de ani până când au apărut „apostolii" moderni care să completeze învăţătura Bibliei?

Demoni, demoni peste tot!
Este absolut imposibil ca un demon să locuiască împreună cu Duhul Sfânt în trupul sau în sufletul unui credincios .idevărat. Pavel întreabă retoric: *Nu ştiţi că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuieşte în voi, şi pe care L-aţi primit de la Dumnezeu? Şi că voi nu sunteţi ai voştri? (1 Corinteni 6:19).* Dacă a existat o convertire adevărată, locuirea Duhului Sfânt este permanentă şi veşnică, pentru că avem promisiunea Mântuitorului în sensul acesta: *Şi Eu voi ruga pe Tatăl, şi El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; şi anume, Duhul adevărului... căci rămâne cu voi, şi va fi în voi (loan 14:16-17).*
Autorii carismatici fac apel adeseori la cuvintele lui Pavel din *2 Timotei 2:26* unde se vorbeşte despre oamenii care se află prinşi în capcana diavolului, fiind prizonierii acestuia. Ei susţin că aceşti oameni sunt credincioşi care au ajuns să fie posedaţi de demoni, însă oricine citeşte acest pasaj îşi dă seama că nu este aşa. Pavel precizează că mesagerii Domnului trebuie să fie în stare să înveţe pe alţii - *să îndrepte cu blândeţe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăinţa, ca să ajungă la cunoştinţa adevărului; şi, venindu-şi în fire, să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinşi ca să-i facă voia (2 Timotei 2:25-26).*
Ar trebui să fie clar că cei despre care se vorbeşte aici sunt oameni care se împotrivesc cu încăpăţânare Evangheliei şi care au nevoie de pocăinţă şi mântuire. De asemenea, ar trebui să fie evident faptul că ei nu sunt posedaţi, ci doar fac voia lui Satan răspunzând la toate ispitele acestuia, cum fac mulţi oameni lumeşti. Există o diferenţă uriaşă între a ceda ispitelor lui Satan şi a fi posedat de demoni!
Extinderea posesiei demonice asupra adevăraţilor credincioşi în Cristos este imposibilă din punct de vedere teologic, aici intrând şi acel tip de posesie pe care Urquhart şi alţii îl numesc „asuprire".
Trebuie să vorbim cu demonii în ziua de azi?
Am putea petrece mult timp comentând pe marginea contradicţiilor majore care apar între cei mai de seamă autori

pro-vindecare, însă este suficient un singur exemplu - procedura de alungare a demonului. Unii autori susţin cu tărie că exorcistul trebuie să afle mai întâi numele demonilor pe care trebuie să-i alunge (de ex: Wimber - „Niciodată nu pronunţ cuvântul demon până când nu vorbesc mai întâi cu demonul ... îi spun: în Numele lui Isus, îţi poruncesc, duhule, să-mi spui care-ţi este numele.") Un alt mare vindecător şi exorcist de talie internaţională afirmă însă că această procedură este absurdă şi inutilă, pentru că odată ce exorcistul primeşte autoritatea asupra demonilor, trebuie să-i poată alunga pe loc. Orice rugăciune oricât de lungă şi orice încercare de a afla numele demonilor sunt considerate inutile.

Adevărul este că toţi aceşti învăţători greşesc grav, pentru că Dumnezeu a interzis pentru totdeauna orice interacţiune verbală între poporul Său şi demoni. în afară de lucrarea de exorcizare făcută de Cristos şi de apostolii Săi ca reprezentanţi ai Lui (lucrare menită să confirme puterea Lui divină şi să ne asigure că *El* are putere asupra demonilor), nici o altă interacţiune *directă* între credincioşi şi demoni nu este permisă sau recomandată în Noul Testament.

Deuteronontul 18:10-12 este unul dintre mai multe texte care interzic în mod absolut *orice formă posibilă* de implicare sau interacţiune cu duhurile necurate. Dumnezeu spune: *„Să nu fie la tine nimeni care ...să aibă meşteşugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morţi. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului.*

Trebuie să înţelegem foarte bine *de ce* este un lucru atât de grav şi de respingător să intrăm în contact cu duhurile rele. Nu este *doar* o chestiune de a-I întoarce spatele lui Dumnezeu şi a ne încrede în altceva sau în altcineva decât în El. în primul rând, este un lucru rău pentru că orice tentativă de a intra în contact direct (inclusiv de a conversa) cu un duh necurat este o urâciune înaintea Domnului. Principiul din spatele acestei interdicţii este că orice comunicare directă a oamenilor cu demonii este un act cât se poate de detestabil şi de jignitor înaintea lui Dumnezeu, indiferent care ar fi scopul

Demoni, demoni peste tot!

sau motivul. Cuvântul ebraic tradus prin *urâciune* înseamnă scârbos sau dezgustător. Demonii sunt fiinţe scârboase, duhuri rele pline de ură, amăgitoare şi viclene, adevărate pericole cauzatoare de moarte. Ni se interzice la modul absolut să le acordăm interes, să le punem întrebări, să le cerem ceva sau să interacţionăm cu ele în orice fel, indiferent de circumstanţe şi oricât de „bune" intenţii am avea.

Poate că vom înţelege mai bine dacă ne imaginăm reacţia unor părinţi care îşi duc copilul de un an la ţară şi constată că acesta este interesat să exploreze un şanţ plin cu dejecţii, în această situaţie, tocmai *natura* murdăriilor din acel şanţ este cea care-i alarmează şi îi îngrozeşte pe părinţi, şi nu motivele copilului. Un singur demon venit din abis este o forţă diabolică de milioane de ori mai scârboasă şi mai periculoasă decât orice cantitate de dejecţii. în ochii lui Dumnezeu, *orice* comunicare directă între copiii Săi şi duhurile întunericului este o urâciune. Carismaticii nechibzuiţi care vor să-i identifice pe demoni pentru a-i putea interoga mai apoi arată cât de puţin înţeleg din ticăloşia inimaginabilă şi din puterea subtilă a acestor duhuri.

Unul dintre nelegiuiţii enumeraţi în *Deuteronomul 18:10-12* este cel *ce cheamă duhurile.* Sfera semantică a termenul ebraic include orice comunicare cu un duh, de la interogarea numelui acestuia până la conducerea unei şedinţe de spiritism. Un alt infractor din aceeaşi listă este cel ce *dă cu ghiocul.* Aici este vorba despre un „cunoscător" sau clarvăzător. Şi totuşi, numeroşi vindecători carismatici încearcă cu disperare să intre în posesia unor cunoştinţe ascunse despre oameni şi evenimente. Ceea ce ei numesc „cuvinte de înţelepciune şi cunoaştere" (pervertind termenii biblici) nu diferă cu nimic de exerciţiile de clarviziune ale spiritiştilor din vechime! Şi mai grav este faptul că lucrătorii carismatici de azi încearcă de multe ori să afle identitatea şi intenţiile demonilor a căror prezenţă este bănuită în cei ce suferă. Unii dintre aceşti lucrători sunt, fără îndoială, nişte prefăcuţi de doi bani care îşi inventează toate aşa-zisele descoperiri. Sunt însă alţii care cred puternic în sistemul lor teologic şi care depun toate eforturile pentru a deveni deschişi şi sensibili la lumea nevăzută

a demonilor, fără să-şi dea seama că Dumnezeu condamnă această activitate

considerând-o adevărat spiritism. Nenumăraţi exorcişti creştini profani şi superficiali cutreieră lumea, impresionându-i pe cei slabi prin cunoştinţele lor despre duhurile rele şi cu puterea pe care pretind că ar avea-o asupra acestora. Unii sunt nişte măscărici şi mincinoşi netrebnici. Alţii sunt lucrători adevăraţi care s-au lăsat prinşi într-o avalanşă de închipuiri şi isterii. (Când întâlnesc un caz real de posedare demonică, aceştia au parte de un şoc teribil!) Există însă şi exorcişti care *au reuşit* să pătrundă într-o oarecare măsură în lumea spiritelor şi au devenit „cunoscători" sau spiri-tişti - detestabili înaintea lui Dumnezeu pentru că s-au atins de lucruri nepermise. Este absolut imposibil ca un spiritist să fie de partea Domnului, întrucât spiritismul în *toate* formele sale este extrem de dezgustător pentru Dumnezeu.

Privind lucrurile dintr-un alt unghi, este cazul să ne întrebăm ce spun oamenii care au convingerea că pot intra în contact *direct* cu demonii fără să fie pângăriţi? Ei arată cât de puţin înţeleg din păcătoşenia nemărginită şi puterea teribilă a demonilor. Ei spun, de fapt, că îi consideră mai puţin periculoşi decât criminalii de pe pământ, întrucât aceşti aşa-zişi exorcişti ar da înapoi, probabil, dacă ar trebui să confrunte un tâlhar înarmat sau un hoţ în miez de noapte. Observaţi îngâmfarea şi calmul care îi caracterizează pe aceşti exorcişti carismatici! Pentru ei, demonii sunt o nimica toată! Alungă o duzină în zece minute şi apoi predică de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Ce mesaj îi transmit exorciştii lui Dumnezeu când înfruntă lumea duhurilor rele cu mâinile goale, ca să spunem aşa? Ei îi spun Domnului că nu au nevoie de Fiul lui Dumnezeu şi de sfinţii Lui îngeri ca să-i reprezinte în arena luptei spirituale, nevăzute. Ei nu au nevoie de un Reprezentant divin, de un Ocrotitor suveran, de un Scut şi Apărător care să-i protejeze împotriva puterilor întunericului şi a expunerii *directe* în faţa diavolului şi a hoardelor sale. Ei sunt în stare să pornească la luptă împotriva duşmanului, să treacă în spatele liniilor inamice şi să arunce o privire la armatele sale înşirate pentru bătălie. Exorciştii au rescris doctrinele fundamentale ale Bi-

bl iei, declarându-I lui Dumnezeu că nu mai au nevoie să fie „în Cristos" pentru a purta lupta spirituală. Cât de puternici sunt! Cât de capabili!

Numai Domnul Isus poate mustra şi alunga un demon, iar noi nu avem voie să-I subminăm preoţia! Credincioşii nu trebuie să se lase atraşi de aceste idei care pretind că adepţii lor ar putea deţine puterea şi autoritatea să identifice demonii, să li se adreseze şi să le poruncească. Dacă ne confruntăm cu o situaţie clară de posedare demonică marcată de semnele teribile pe care ni le descrie Biblia, trebuie să apelăm la rugăciune şi, când se iveşte ocazia, să-1 îndemnăm pe cel posedat să vină la Cristos, singurul Mijlocitor între Dumnezeu şi om, ca să primească de la El mântuire şi eliberare. Noi nu le putem oferi oamenilor nici unul dintre aceste lucruri; trebuie să-i trimitem întotdeauna la Cristos.

Aceasta este de fapt predicarea - procesul de a-i trimite pe oameni la Cristos pentru împlinirea *tuturor* nevoilor lor spirituale, pentru că noi nu putem împlini nici una dintre ele. Carismaticii au adoptat nu numai gândirea cultelor păgâne, ci şi ideea romană de preoţie, atunci când şi-au imaginat că oamenii muritori au puterea delegată din partea lui Cristos asupra demonilor întunericului. Teribilul adevăr este că tocmai apărătorii şi exponenţii exorcismului sunt cei care se expun celor mai mari riscuri în urma contactului cu demonii, acesta fiind cu siguranţă unul dintre motivele principale pentru care Dumnezeu interzice experimentele îndrăzneţe în acest domeniu. Există o mulţime de oameni ca John Wimber care încalcă în mod repetat şi regulat porunca Domnului, căutând să interacţioneze cu demonii. In acelaşi timp, ei pun deoparte raţiunea şi se lasă conduşi de gânduri şi închipuiri aleatorii, presupunând că în felul acesta vor primi cuvinte de înţelepciune şi cunoaştere. Tocmai ei sunt cei care, mai

devreme sau mai târziu, vor sta faţă în faţă cu demoni, cu duhuri *adevărate,* şi care, din pricina experimentelor lor cu tehnicile oculte şi cu manipularea spiritelor, vor fi extrem de vulnerabili în faţa puterii demonice.
Ne întrebăm câţi dintre aceşti carismatici extremişti au fost oameni care, induşi în eroare cu privire la mântuirea

lor, au intrat plini de aroganţă într-o lucrare de exorcizare în care au fost exploataţi ei înşişi de un duh. Oare nu ar putea fi aceasta o explicaţie a faptului că *umle* dintre informaţiile obţinute de ei prin clarviziune au fost corecte? Nu se explică aşa faptul că *uneori* semnele şi minunile făcute de ei (precum semnele şi minunile profeţilor mincinoşi şi ale preoţilor din sectele păgâne de azi) par incredibil de reale? Satan şi demonii săi au o anumită putere asupra lumii materiale astfel că pot imita vindecări trupeşti şi pot abilita pe cineva să practice clarviziunea, levitaţia, telekinezia precum şi alte semne şi minuni mincinoase *(2 Tesaloniceni 2:9).* Nu este posibil ca unii dintre aceşti vindecători carismatici să fie ei înşişi de-monizaţi?

Câteva „dovezi textuale" carismatice

Iată alte câteva exemple de pasaje din Scriptură folosite în mod greşit de John Wimber şi de alţi vindecători de seamă pentru a demonstra că lucrarea creştină din zilele noastre trebuie să includă un şir neîntrerupt de exorcizări. Cititorii sunt invitaţi să remarce modul complet greşit în care sunt folosite aceste texte.

1 Timotei 4:1: Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credinţă, ca să se alipească de duhuri înşelătoare şi de învăţăturile dracilor. Aceste cuvinte nu spun nimic despre posedarea demonică şi nici despre alungarea demonilor. Ele descriu nişte oameni păcătoşi, dar perfect raţionali care îi învaţă pe alţii doctrine care (probabil fără ca ei să ştie lucrul acesta) sunt inventate şi plantate în minţile învăţătorilor păgâni de către demoni.

1 Petru 5:8-9: Fiţi treji, şi vegheaţi! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcneşte, şi caută pe cine să înghită, împotriviţi-vă lui tari în credinţă. Acest pasaj vorbeşte despre împotrivirea faţă de diversele ispite ale lui Satan. Petru ne învaţă că noi putem face lucrul acesta îndeplinindu-ne în continuare îndatoririle spirituale, dar nu spune nimic despre alungarea demonilor.

Ioan 20:21: Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, aşa vă trimit şi Eu pe voi. Raţionamentul aplicat la acest verset este următorul: după cum Isus a fost trimis de Tatăl să facă o serie de lucruri - inclusiv să scoată demoni din oameni - şi noi suntem trimişi să ducem mai

departe lucrarea Lui în toate aspectele ei. în mod clar însă, raţionamentul este superficial şi greşit, pentru că Mântuitorul a făcut multe lucruri pe care noi nu le putem face şi pe care nu trebuie să încercăm să le copiem. De exemplu, El a venit ca să-Şi arate divinitatea şi să moară pe Calvar, lucruri pe care noi nu le putem face. Cuvintele Domnului nostru din *Ioan 20* au menirea să ne asigure că avem o trimitere divină pentru lucrarea pe care o facem. Ele nu sugerează absolut deloc că trebuie să copiem *fiecare* lucrare şi faptă ale Domnului.

93

Demonii nu pot pune stăpânire pe oameni după bunul for plac

Şase motive biblice

Evanghelicii din trecut au adus argumente biblice solide în favoarea ipotezei că posedarea demonică la scară largă a luat sfârşit odată cu lucrarea lui Cristos înfăptuită pe pământ. De atunci încoace, spuneau înaintaşii noştri, posesia demonică poate avea loc doar atunci când oamenii se expun în mod voluntar la activitatea demonică, aşa cum se întâmplă în implicarea în spiritism. Recent însă, autorii pro-carisma-tici care nu cunosc teologia evanghelică tradiţională în acest domeniu au afirmat cu tărie că nu

există dovezi biblice care să confirme poziţia tradiţională.
In continuare, vom prezenta şase argumente în favoarea poziţiei evanghelice clasice, împreună cu pasajele biblice care le confirmă. în opinia autorului, oricare dintre aceste argumente ar fi suficient de unul singur pentru a demola toate ideile exorciştilor carismatici. Puse laolaltă, aceste argumente sunt de-a dreptul indestructibile.

1. Domnul a spus că demonii vor fi îngrădiţi

însuşi Domnul Isus Cristos a echivalat lucrarea Sa de alungare a demonilor cu restricţionarea activităţii lui Satan în perioada de la începutul veacului Evangheliei. în *Luca 11:20-22,* El a spus: *Dar, dacă Eu scot dracii cu degetul lui Dumnezeu, împărăţia lui Dumnezeu a ajuns până la voi. Când omul cel tare şi bine înarmat îşi păzeşte casa, averile îi sunt la adăpost. Dar dacă vine peste el unul mai tare decât el şi-l biruieşte, atunci îi ia cu sila toate armele în care se încredea, şi împarte prăzile luate de la el.*

Demonii nu pot pune stăpânire pe oameni după bunul lor plac

Prin aceste cuvinte, Domnul descrie perioada Vechiului Testament în care diavolul era asemenea unui bărbat puternic şi înarmat care stăpânea peste vaste regiuni ale lumii. Averile diavolului erau „la adăpost", iar popoarele se aflau în întuneric spiritual, şi demonii care locuiau în oameni nu erau deloc deranjaţi. Nimeni nu era capabil să realizeze cu succes o exorcizare cu efecte pe termen lung. Apoi, Domnul Se descrie pe Sine venind cu degetul lui Dumnezeu, alungând demonii ca semn că El este adevăratul Mesia şi că veacul Evangheliei a început. Atacul Său violent împotriva oştirilor întunericului (al cărui punct culminant a fost la Calvar) avea să pună capăt libertăţii lui Satan de a orbi naţiunile. Bi-ruindu-1 pe Satan, Domnul nostru i-a luat armura - cercurile de fier din jurul popoarelor - făcând posibilă influenţa Evangheliei asupra omenirii.

Puterea demonilor de a pune stăpânire pe oameni după bunul lor plac trebuie inclusă, în mod logic, în această limitare a puterii lui Satan, pentru că, exercitată la nivelul individului sau naţional, această putere este la fel de nocivă. Când amăgesc popoarele, Satan şi demonii lui pun stăpânire pe minţile şi inimile oamenilor, împiedicând orice influenţe spirituale. Când un demon pune stăpânire pe un singur om, este de fapt acelaşi lucru la o altă scară. Este ca şi cum demonul ar fi ridicat un zid în jurul acelei persoane, la fel cum Satan a ridicat un zid impenetrabil de păgânism în jurul popoarelor, în zilele Vechiului Testament.

De aceea, imaginea pe care i-o zugrăveşte Noul Testament diavolului, după momentul Calvarului este aceea a unui demon supus. El nu mai poate pune stăpânire pe oameni sau pe popoare după bunul lui plac. Ca un fel de vagabond spiritual, el trebuie să trăiască pe străzi şi să-i ispitească pe oameni din afară. Totuşi, puterea lui rămâne înfiorătoare şi foarte mare, pentru că inimile oamenilor sunt deznădăjduit de rele prin natura lor. în ele există o puternică înclinaţie de a crede minciunile lui şi de a da curs ispitelor lui. Cu toate acestea, el nu mai poate pune stăpânire pe ei şi nu-i mai poate înrobi *după bunul său plac.* De la Calvar încoace, singura posibilitate ca demonii să posede sufletele oamenilor este ca aceştia din

urmă să coopereze în mod conştient şi voluntar cu influenţele demonice şi să-şi supună vieţile înaintea acestora.

Aceeaşi legare sau, cu un alt cuvânt,#îngrădirea lui Satan este menţionată şi în *Marcu 3:27,* unde Mântuitorul descrie în următoarele cuvinte acţiunea Sa îndreptată împotriva lui Satan: *Nimeni nu poate să intre în casa unui om tare şi să-i jefuiască gospodăria, decât dacă a legat mai întâi pe omul acela tare; numai atunci îi va jefui casa.*

Deşi este fără doar şi poate un ispititor activ, diavolul, fiind acum un vagabond şi

nicidecum un stăpân, trebuie să aibă parte de cooperarea victimelor sale. „Domnul puterii văzduhului" nu are acum nici palat, nici tron şi nici drepturi. El şi oştirile sale demonice sunt nişte duhuri rătăcitoare care trăiesc de pe urma şiretlicurilor de care sunt în stare.

Domnul Isus Cristos a pus din nou semnul egalităţii între alungarea demonilor şi îngrădirea lui Satan la Calvar, spunând: *Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul* ***lumii*** *acesteia va fi aruncat afară (Ioan 12:31).* Satan a fost aruncat afară în primul rând ca urmare a înfrângerii sale la Calvar, dar în acelaşi timp a fost „aruncat afară" în vremea lui Cristos şi în privinţa puterii sale de a poseda fiinţele umane *după bunul său plac.* Această ultimă activitate se include perfect în cuvintele lui Cristos - pentru că Domnul a folosit exact cuvintele *(a arunca afară)* care descriu o exorcizare.

Primul argument în favoarea încetării posedării demonice involuntare sau generale este acela că Domnul Isus Cristos a afirmat foarte clar că lucrarea Sa pe pământ a adus o îngrădire drastică a puterilor cu care Satan ducea în robie sufletele oamenilor.

2. David şi Pavel spun că puterile demonice sunt în prezent limitate

Cel de-al doilea argument este inspirat din pasaje biblice care prezic şi explică în acelaşi timp captivitatea demonilor care a început la Calvar. *Psalmul 68* este o profeţie care priveşte înainte la venirea lui Cristos în lume, la biruinţa Sa împotriva puterilor întunericului, la înălţarea Sa la cer şi la

domnia Sa peste Biserica Lui pe tot parcursul veacului Evangheliei. Apostolul Pavel citează psalmul în sensul acesta.

Psalmul 68 se deschide cu următoarele cuvinte - *Dumnezeu Se scoală, vrăjmaşii Lui se risipesc, şi potrivnicii Lui fug dinaintea Feţei Lui.* Mesia vine, iar oştirile diavolului vor fugi dinaintea Lui. Ele vor fugi în timpul umblării Sale pe pământ (căci El le va scoate din oameni) şi vor fugi, de asemenea, când El va obţine victoria la Calvar.

Când Mântuitorul Se va înălţa la cer (spune psalmul), El va primi daruri pe care le va da mai departe oamenilor: *Te-ai suit pe înălţime, ai luat prinşi de război, ai luat în dar oameni; cei răzvrătiţi vor locui şi ei lângă Domnul Dumnezeu.*

Se pune următoarea întrebare - Cine sunt aceşti prinşi de război şi ce sunt aceste daruri? Răspunsul ni-l dă Pavel în *Efeseni 4:8 şi 11* („comentariul" său pe marginea *Psalmului 68) - S-a suit sus, a luat robia roabă, şi a dat daruri oamenilor ... Şi El a dat pe unii apostoli; pe alţii, proroci; pe alţii, evanghelişti; pe alţii, păstori şi învăţători...*

După ce l-a înfrânt pe Satan la Calvar, Domnul nostru S-a înălţat la cer şi, ca orice cuceritor, a luat cu el o mulţime de prizonieri. El a dezbrăcat demonii întunericului de o mulţime de puteri şi a luat de la ei o pradă de război pe care a împărţit-o urmaşilor Săi. Ce pradă de război ar fi putut lua Mântuitorul nostru de la diavolul şi oştirile sale, pe care s-o poată oferi urmaşilor Săi? înainte de Calvar, diavolul şi oştirile sale aveau o influenţă uriaşă asupra omenirii, dar o influenţă care nu le aparţinea de drept, fiindcă o furaseră. Cu toate acestea, ei aveau o putere irezistibilă de a înşela naţiunile, de a ţine Neamurile în întuneric şi de a poseda o mulţime de suflete.

La Calvar, Cristos a luat această putere de la diavolul şi de la demonii săi şi, după înălţare, a oferit-o Bisericii Sale. El i-a dezbrăcat pe demoni de puterea lor *neîngrădită* asupra minţilor oamenilor şi le-a dat ucenicilor Lui puterea irezistibilă a Cuvântului Său şi a lucrării Evangheliei.

Aşadar, oştirile întunericului, Satan şi demonii lui, sunt deposedaţi de o mare putere, iar credincioşii din Noul Testament primesc în schimb o influenţă extraordinară şi darurile vestirii Evangheliei cu care să pătrundă în toate popoarele

înşelate ale pământului.[13] Diavolul şi îngerii lui nu sunt înlăturaţi încă total de pe scena istoriei, dar ei nu mai pot opri Evanghelia din drumul ei către oameni^nu mai pot împiedica procesul de convertire la Cristos şi nu mai pot pune stăpânire pe oameni fără voia acestora. Puterea *irezistibilă* asupra sufletului este una dintre „prăzile" de la Calvar.

3. Demonii ştiau că le va veni sfârşitul

Al treilea grup de pasaje biblice care ne fac să credem că robia demonică fără acceptul oamenilor nu mai este posibilă în ziua de azi vorbeşte despre reacţia pe care au avut-o demonii la întâlnirea cu Mântuitorul. Ei înşişi au ştiut, se pare, că lucrarea lui Cristos avea să aducă o mare transformare în activitatea lor şi să pună capăt puterii şi libertăţii lor de a pune stăpânire pe sufletele oamenilor aşa cum voiau. Bărbatul din Gadara (care fusese posedat mult timp de mai mulţi demoni), când L-a văzut pe Isus, *a scos un strigăt ascuţit, a căzut jos înaintea Lui, şi a zis cu glas tare: Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiul Dumnezeului Celui Preaînalt? Te rog nu mă chinui (Luca 8:28).*

Isus le poruncise duhurilor necurate să iasă din omul acela, iar ele şi-au dat seama cu groază că libertatea lor de a pune stăpânire pe oameni după bunul lor plac se terminase. Tocmai pentru că ştiau că nu li se va mai permite să intre într-un alt om, duhurile au cerut să fie lăsate să intre în porci. Astfel, până şi demonii au mărturisit despre faptul că posedarea demonică „involuntară" a fost oprită prin lucrarea lui Cristos.

Bărbatul posedat prezent în sinagoga din Capernaum,

13 Unii exegeţi consideră că robii sunt de fapt credincioşii lui Dumnezeu care (prin Calvar) au fost înfrânţi ca răzvrătiţi şi luaţi de Cristos ca prizonieri *ai slavei.* Limbajul din *Psalmul 68* descrie însă nişte duşmani care sunt umiliţi şi luaţi captivi. Pavel face o afirmaţie similară în *Coloseni 2:15,* vorbind încă o dată despre victoria lui Cristos împotriva diavolului şi a îngerilor lui, la Calvar: *A dezbrăcat domniile şi stăpânirile, şi le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieşit biruitor asupra lor prin cruce.* Prada pe care a luat-o Dumnezeu de la diavolul şi îngerii lui a fost influenţa lor şi teritoriile pe care aceştia le ocupaseră. Pe acestea, Dumnezeu le-a „dat" Bisericii Sale, pentru ca Evanghelia să fie predicată în toată lumea.

când L-a văzut pe Cristos, a strigat zicând: *Ce avem noi a face cu Tine, Isuse din Nazaret? Ai venit să ne pierzi? Te ştiu cine eşti: Eşti Sfântul lui Dumnezeu! (Marcu 1:24).* în mod cert, bărbatul acela era posedat de un singur duh necurat, însă duhul a vorbit cu durere şi spaimă în numele *tuturor* demonilor. Această fiinţă respingătoare nu şi-a exprimat doar teama personală că va fi alungat din acel om, ci a vorbit în numele tuturor celor ca ea. O relatare paralelă a aceluiaşi eveniment se găseşte în *Luca 4:33-36.*

4. Satan nu se poate manifesta în mod **deschis**

Un al patrulea argument în favoarea ideii că Satan şi demonii lui nu pot poseda sufletele oamenilor fără restricţii este faptul că Dumnezeu a anunţat că îl va împiedica pe Satan să se arate. Diavolul a fost pus în nişte lanţuri puternice, astfel încât să nu se poată întrupa, nici să nu se arate în forma „omului fărădelegii" până când Domnul îi va permite aşa ceva, lucru care se va întâmpla imediat înainte de reîntoarcerea Sa glorioasă. Această îngrădire ar fi imposibilă, desigur, dacă demonii ar avea libertatea să pună stăpânire pe oameni după bunul lor plac şi să-şi exprime comportamentul „demonic" prin aceştia. Aceasta ar fi o manifestare deschisă şi de mare amploare a oştirilor lui Satan în lume. în mod evident, îngrădirea lui Satan trebuie să presupună şi o îngrădire similară a oştirilor sale demonice.

în 2 *Tesaloniceni 2:6-7,* apostolul Pavel arată că reprezentantul lui Satan este împiedicat să apară înainte de momentul hotărât de Dumnezeu: *Şi acum ştiţi bine ce-l opreşte ca să nu se descopere decât la vremea lui. Căci taina fărădelegii a şi început să lucreze; trebuie numai ca acela care o opreşte acum, să fie luat din* drumul ei. Aşadar, manifestarea lui Satan este limitată strict înainte de perioada sa finală de activitate - *Şi*

atunci se va arăta acel Nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale, şi-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale (2 Tesaloniceni 2:8).
în prezent, diavolul este obligat să-şi aplice strategia fără să iasă în evidenţă. în ascuns şi pe furiş, el promovează religii false, filozofii ateiste şi pe dumnezeii aurului şi argintului

- materialismul şi secularismul. El este obligat să-şi desfăşoare operaţiunile rămânând ascuns privirilor. Dar nici măcar atunci când va fi pus în libertate pentru „puţină vreme" (imediat înainte de întoarcerea lui Cristos), el nu se va putea întrupa şi nu va fi vizibil. Printr-o manipulare subtilă a societăţii, el va face ca omenirea să cadă într-o mare apostazie, o perioadă de respingere extremă a lui Dumnezeu şi a oricărei legi morale. (Şi alte pasaje din Scriptură precum *Apocalipsa 19:15-21* vorbesc despre manifestarea indirectă a lui Satan şi despre distrugerea *omului fărădelegii* la sfârşitul vremurilor.) Pe scurt, Scriptura exclude manifestarea ostentativă a personalităţii demonice aşa cum apare ea în posedarea demonică pe scară largă. Satan este obligat astăzi să-şi desfăşoare activitatea în ascuns şi pe furiş, în timp ce înrobirea demonică generală nu este ceva ascuns sau subtil. Prin urmare, acest tip de posesie demonică este o realitate, dar şi o raritate în ziua de azi.

5. Biblia defineşte cu precizie activitatea demonică

Al cincilea argument adus împotriva posedării demonice pe scară largă în zilele noastre este faptul că mai multe pasaje din Noul Testament ne descriu cu precizie care vor fi activităţile lui Satan în perioada Evangheliei, iar înrobirea oamenilor nu apare în nici unul din aceste pasaje. Ironia tragică este că în timp ce învăţătorii carismatici se luptă să alunge demoni (care sunt doar nişte produse ale imaginaţiei lor), *adevăraţii* demoni au reuşit să pătrundă în bisericile lor prin comportamente lumeşti şi învăţături false. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că rolul demonilor în ziua de azi este să-i ispitească pe oameni să păcătuiască, să persecute şi să pună la încercare poporul lui Dumnezeu şi să răspândească o învăţătură falsă.
De exemplu, citim în *1 Timotei 4:1* că *Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credinţă, ca să se alipească de duhuri înşelătoare şi de învăţăturile dracilor.* Cei mai mulţi comentatori sunt de acord că *duhurile înşelătoare* se referă la oamenii mincinoşi şi făţarnici care sunt folosiţi

de diavolul. *învăţăturile dracilor* sunt de fapt *învăţăturile demonilor.* Demonii se implică activ în inventarea şi răspândirea doctrinelor mincinoase. Ei sunt prezenţi în seminarii, colegii biblice şi facultăţi de teologie - oriunde ar putea găsi oameni ai bisericii şi lucrători vulnerabili.
Iacov 3:14-15 ne spune că demonii, departe de a-i poseda pe oameni, stârnesc dispute între membrii bisericii. El scrie: *Dar dacă aveţi în inima voastră pizmă amară şi un duh de ceartă, să nu vă lăudaţi şi să nu minţiţi împotriva adevărului. Înţelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, firească, drăcească* (în traducere literală: demonică, sau a demonilor). Cât de uşor putem fi amăgiţi de ispitele demonice. Ca membri în biserică, ne lăsăm cuprinşi imediat de răutate şi resentimente unii faţă de alţii. Uităm că gelozia, mânia şi amărăciunea sunt insinuate şi stârnite de demonii prezenţi printre noi.
In *1 Ioan 4:1-6* suntem îndemnaţi - să *nu daţi crezare oricărui duh* - fiindcă demonii sunt mereu prin apropiere, mereu gata să ne sugereze o reacţie firească în totală contradicţie cu învăţătura din Cuvântul lui Dumnezeu, cu principiile de ascultare şi credinţă. în timp ce carismaticii sunt preocupaţi de posedarea demonică, aceşti

demoni se îndeletnicesc cu promovarea ecumenismului, a manifestărilor lumeşti, a închinării în stil pop, a pasiunii pentru lux, a obsesiei pentru carieră şi a comportamentelor depravate printre creştini.
Tragem concluzia că deşi diavolul şi duhurile sale nu mai au puterea de a pune stăpânire pe cineva (fără cooperarea serioasă din partea oamenilor), tocmai ei se află în spatele nebuniei actuale de a identifica şi exorciza demoni imaginari, pentru că această nouă preocupare distrage atenţia creştinilor de la adevărata activitate a demonilor - aceea de a lovi şi de a murdări bisericile creştine. *Apocalipsa 2:9, 20, 24* şi *3:9* sunt alte câteva versete care ne arată că demonii se află în spatele oricărei forme de ipocrizie, închinare falsă şi învăţătură mincinoasă.
Apocalipsa 12 descrie strategia la care vor apela demonii umiliţi în perioada pe care o traversăm. Vor poseda ei după bunul lor plac? Nu, răspunde *Apocalipsa 12.* Ştiind că timpul pe care-l au la dispoziţie este scurt, ei îşi vor revărsa răutatea

împotriva bisericilor Mântuitorului. Cât timp vor face lucrul acesta? Pe tot parcursul veacului Evangheliei, după cum vedem din *versetul 17,* unde citim că balaurul se războieşte cu rămăşiţa seminţei femeii - poporul lui Dumnezeu - până la sfârşitul vremurilor.
Odată ce înţelegem că aceasta este învăţătura Noului Testament, ne putem da seama ce dezastru şi ce tragedie s-ar declanşa printre adevăraţii credincioşi dacă s-ar lăsa atraşi de subiectul posedării demonice. Cei obsedaţi de exorcizări au rămas în urmă cu 2.000 de ani. Ei nu au descoperit încă lista foarte precisă de activităţi demonice menţionată în Noul Testament.
6. Nu există autoritate biblică pentru exorcizare
Al şaselea argument împotriva opiniei potrivit căreia posedarea demonică pe scară largă se manifestă şi în zilele noastre este absenţa totală a oricărei învăţături despre exorcizare adresate credincioşilor în Noul Testament. Apostolii (şi cei şaptezeci de mesageri speciali) au primit putere asupra demonilor numai pentru că ei anunţau venirea împărăţiei lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, alungarea demonilor era semnalul venirii lui Cristos şi începutul noului veac al Evangheliei.
Puterea ucenicilor de a scoate demoni nu avea să fie un element permanent în slujirea creştină, motiv pentru care nici o carte din Noul Testament nu include învăţături despre cum trebuie scoşi demonii. Nici unul dintre pasajele clasice care vorbesc despre lupta noastră împotriva diavolului nu spune un cuvânt măcar despre posedarea demonică sau despre exorcizare. Deşi apostolul Pavel face referire la toate aspectele profunde ale războiului spiritual, el nu spune absolut nimic despre înrobirea demonică sau despre exorcizare (de ex: *Romani 6-8, Galateni 5-6, Efeseni 6:11-18).*
Ar fi posibil ca o tragedie spirituală *răspândită* să fie omisă în mod accidental? Bineînţeles că nu, fiindcă Biblia este absolut suficientă pentru toate nevoile noastre. învăţăturile despre cum să ne raportăm la posedarea demonică lipsesc

pentru că aceasta este o apariţie relativ rară şi se supune regulilor obişnuite pentru evanghelizare.
Să presupunem că ne confruntăm cu un caz rar de posesie demonică. Mai întâi, trebuie să ne aducem aminte că misiunea noastră este aceea de a proclama

Evanghelia, nu de a exorciza demonul. în al doilea rând, ne amintim că Domnul nostru a avertizat că, fără convertire, exorcizarea este inutilă. Posedată sau nu, pentru persoana în cauză, singurul mod biblic de a primi mântuirea este să se pocăiască şi să creadă în Evanghelie. Procedura este aceeaşi şi pentru oamenii posedaţi.

Cum rămâne cu situaţia de după convertire? Este posibil ca un om posedat să fie mântuit şi apoi să aibă nevoie de exorcizare pentru ca demonul să fie alungat? Aşa ceva ar fi de neconceput din punct de vedere teologic. Ce fel de convertire ar fi aceea dacă demonul nu ar fi fost alungat de Duhul lui Dumnezeu în clipa când El a pătruns şi a pus stăpânire pe viaţa omului?

Dacă un lucrător creştin se confruntă cu un caz de robie demonică (fiind vorba, probabil, de o persoană cu implicări puternice în ocultism), rolul său este să mărturisească, să se roage şi să-1 îndemne pe cel posedat să-I ceară ajutorul lui Cristos în vederea mântuirii. Niciodată nu trebuie să ne arogăm drepturi preoţeşti şi să preluăm noi rolul lui Cristos. Numai Cristos poate alunga un demon, după cum numai El poate ierta păcatele şi schimba o viaţă. Aşa cum spunea Lu-ther - „Noi nu putem alunga demoni prin anumite ceremonii şi cuvinte aşa cum au făcut Isus Cristos şi apostolii... Nu putem alunga singuri duhurile rele şi nu trebuie să încercăm vreodată să facem aşa ceva" *(Table Talk).*

Exorcizare în Numele lui Isus

După toate cele amintite, rămâne o întrebare la care nu am răspuns. Dacă nu avem indicaţii în Biblie cu privire la o lucrare permanentă de exorcizare, cu rămâne cu situaţia în care apostolul Pavel s-a întors spre fata posedată din Filipi şi a zis: *In Numele lui Isus Cristos îţi poruncesc să ieşi din ea (Faptele*

Apostolilor 16:18)7 Nu ar trebui să folosim şi noi astăzi Numele lui Isus ca să alungăm demonii? Răspunsul cât se poate de cert este: nu. Cu nici un chip nu avem v©ie să abuzăm de Numele lui Isus şi să-1 folosim ca pe un farmec sau ca o formulă superstiţioasă pentru a speria duhurile rele.

Când apostolul Pavel a folosit Numele lui Isus, el nu a făcut-o pentru că rostirea numelui ar fi avut vreo contribuţie! El pur şi simplu le-a dat de ştire tuturor celor prezenţi acolo că alungă demonul *cu autoritatea expresă a lui Cristos.* Apostol fiind, el fusese „mandatat", autorizat şi împuternicit personal de Cristos să scoată demoni. Noi nu suntem apostoli şi nu am fost autorizaţi sau împuterniciţi să facem lucrul acesta. Marea trimitere pe care am primit-o nu ne autorizează să alungăm demoni. Pavel avea acest drept fiindcă era apostol. Noi nu ne aflăm într-o asemenea postură şi de aceea nu avem voie să folosim Numele lui Isus în astfel de situaţii.

Ori de câte ori cineva (în Biblie) face un lucru *în Numele lui Isus,* înseamnă că face acel lucru *la porunca Sa expresă şi ca reprezentant al Său.* Când Pavel le scrie corintenilor *(1 Co-rinteni 5),* el le spune că Domnul Cristos i-a comunicat să le poruncească să-1 alunge din mijlocul lor pe credinciosul imoral. Prin urmare, el le porunceşte *în Numele Domnului Isus.* De fiecare dată, expresia *în Numele lui Isus* înseamnă că Isus Cristos a poruncit ceva. Lucrul acela se face în locul Lui şi pentru El. Noi îi primim pe copii în Numele lui Cristos pentru că El ne-a poruncit în mod expres să facem lucrul acesta. Ne adunăm în Numele lui Cristos pentru că ascultăm de porunca Sa expresă.

înainte să meargă la Calvar, Domnul Isus a alungat o mulţime de demoni, dar alţii au fost lăsaţi să robească temporar sufletele oamenilor pentru ca să-i poată alunga şi apostolii, în felul acesta avea să se împlinească *Marcu 16:17* şi toţi oamenii aveau să ştie că apostolii erau cu adevărat reprezentanţii lui Cristos. în ceea ce ne priveşte, nu avem voie să folosim vreodată Numele lui Isus ca o formulă magică pentru ceva ce El

nu ne-a poruncit să facem.

Dovezi că darurile au încetat

Afirmaţii biblice despre darurile revelatoare şi darurile-semne

Unul dintre elementele cele mai ciudate în dezbaterea carismatică actuală este faptul că numeroşi credincioşi *ne*-carismatici refuză să afirme în mod categoric că anumite daruri au încetat. De fapt, unii susţin că *nu există dovezi biblice* în favoarea ideii că aceste daruri au încetat şi îi consideră extremişti pe cei care susţin punctul de vedere opus. Opinia conform căreia darurile revelatoare şi darurile-semne au încetat a ajuns să fie cunoscută sub numele de „teoria sistării" - expresie care sugerează oarecum o opinie modernă minoritară, un *'isml* Aceasta este, cu certitudine, o răsturnare de situaţie foarte ciudată, întrucât „teoria sistării" era odinioară poziţia universal acceptată a evanghelicilor de orice denominaţie şi tradiţie, opinia predominantă în rândul credincioşilor biblici de-a lungul întregii istorii a bisericii.

Până cu câteva decenii în urmă, aproape fiecare predicator, lucrător al bisericii sau credincios bine informat ar fi putut explica prin argumente biblice că apostolii, profeţii, mi-nunile-semne şi vorbirea în limbi nu mai ţin de actualitate. Ne aflăm însă într-o situaţie foarte tristă în care punctul de vedere istoric a ajuns să fie considerat „extremism" de unii, iar apărătorii lui sunt acuzaţi că se împotrivesc unei experienţe vii a Duhului lui Dumnezeu. Astfel de idei sunt complet nerealiste, după cum o demonstrează perioadele cele mai prospere din istoria bisericii. în vremurile de mare trezire spirituală şi de revărsări extraordinare ale Duhului, agenţii principali ai trezirii au fost tocmai adepţii *teoriei sistăriil* Predicile şi cărţile cele mai spirituale şi mai provocatoare din

arhivele literaturii creştine au fost scrise de adepţii *teoriei sistării.*

în cartea *Signs of the Apostles (Semitele apostolilor),* Walter Chantry citează multe nume mari ale istoriei bisericii care au apărat în mod clar teoria sistării. El citează „părinţi" precum Ioan Hrisostom sau Augustin. Apelează la puritanii Thomas Watson şi John Owen. Prezintă afirmaţii succinte ale lui Matthew Henry, Jonathan Edwards şi George Whitefield. James Buchanan, Robert L. Dabney, George Smeaton, Abraham Kuyper, W. G. T. Shedd, C. H. Spurgeon şi Benjamin Warfield sunt citaţi şi ei în sprijinul teoriei sistării ca reprezentanţi de seamă ai majorităţii copleşitoare a predicatorilor şi învăţaţilor evanghelici din vremea lor. A. W. Pink a apărat la fel de mult teoria sistării darurilor. La lista lui Chantry am putea adăuga numele unor reformatori precum Luther şi Calvin şi o mulţime de alte nume mari ale istoriei.

Nu cred că mai este nevoie să spun că toţi aceşti slujitori ai lui Dumnezeu au crezut cu pasiune în continuitatea puterii *simţite* a Duhului Sfânt în vieţile credincioşilor şi ale bisericilor. Nici unul dintre ei nu a fost un formalist sec, ci toţi au accentuat necesitatea manifestării vizibile a întregii puteri şi siguranţe ale Duhului Sfânt în viaţa creştină. Este interesant să subliniem că nici unul dintre cei amintiţi mai sus nu a fost dispensaţionalist, lucru care demontează afirmaţia carisma-tică des repetată conform căreia teoria sistării este un produs al dispensaţionalismului. Spunem din nou că această teorie a constituit învăţătura *standard* despre darurile Duhului cu mult înainte ca dispensaţionalismul să se bucure de popularitatea pe care o are astăzi.

Dacă am adăuga la lista adepţilor teoriei sistării toate numele mari din tradiţia dispensaţionalistă, ar deveni şi mai evident faptul că această teorie a fost singura opinie pe această temă pe care părinţii noştri evanghelici au îmbrăţişat-o cu seriozitate. Aşadar, să fie foarte clar măcar lucrul acesta - teoria sistării *nu* este doar

opinia unei minorităţi formate din oameni înguşti la minte şi pedanţi; este poziţia pe care a adoptat-o majoritatea covârşitoare a evanghelicilor înainte

ca vremurile de acum să fie marcate de un declin doctrinar fără precedent.
Pentru a evita orice confuzie, se impune să spunem că teoria sistării *nu* afirmă că minunile au încetat, ci că darurile *revelatoare* şi darurile *semne* au fost sistate, adică puterea de a rosti cuvinte inspirate şi puterea de a face minuni şi vindecări. Dumnezeu nu mai oferă oamenilor sarcina de a face minuni.
Dumnezeu poate face lucruri măreţe oricând şi oriunde doreşte, şi nimeni nu se îndoieşte de faptul că El controlează într-un mod extraordinar evenimentele, împrejurările şi biologia umană pentru a-Şi duce planurile la îndeplinire. Orice creştin poate mărturisi că Domnul a răspuns uneori la rugăciuni, făcând ca anumite lucruri să se întâmple într-un mod complet neaşteptat şi inexplicabil. întrebarea nu este dacă Dumnezeu doreşte să răspundă la rugăciunile credincioşilor Lui şi să facă lucruri minunate pentru ei, ci dacă *cei care fac minuni-semne* şi *cei ce au darul vindecării* se află astăzi printre noi.
Iacov 5 arată că Dumnezeu ne cheamă să ne rugăm pentru vindecarea bolnavilor, avertizându-ne însă că Domnul *ar putea* urmări un anumit *scop* prin bolile noastre, astfel că *s-ar putea să* fim nevoiţi să le suferim cu răbdare. Dacă Dumnezeu dă binecuvântarea unei vindecări, s-ar putea să nu aflăm niciodată dacă El a ales să sfinţească tratamentul medical sau dacă a intervenit în mod direct pentru a produce însănătoşirea. Cu toate acestea, noi credem că Dumnezeu ne-a binecuvântat, deşi nu avem dovezi indiscutabile şi concrete cu privire la aceasta. Binecuvântarea vindecării nu are ca scop să-i convingă pe necredincioşi de lucrurile lui Dumnezeu; aceasta este o binecuvântare personală pentru cei care se încred în Domnul. în zilele noastre, vindecarea nu este dată ca o minune-semn pentru a-i autentifica pe apostoli, nici ca mijloc de a ne întări credinţa. Poate că unul dintre motivele pentru care Dumnezeu îngăduie să trecem prin boli este să ne împiedice să transformăm binecuvântarea vindecării într-un leac miraculos care să ia locul credinţei adevărate în Domnul şi în Cuvântul Său.

II

EPIDEMIA VINDECĂRILOR

Aşadar, adepţii teoriei sistării cred că Domnul continuă să intervină direct în vieţile sfinţilor Lui în multe moduri extraordinare, dar că El nu le mai dă oamenilor puterea de a face minuni. Autorii carismatici, în schimb, afirmă fără încetare că nu există nici un text biblic care să afirme în mod clar şi categoric că darurile profeţiei, vindecării şi vorbirii în limbi vor fi sistate. Ei mai susţin că adepţii teoriei sistării se bazează în totalitate pe un singur pasaj din Scriptură - *1 Corinteni 13:8-10* - al cărui înţeles exact este aprins dezbătut. Poziţia lor este însă una înşelătoare fiindcă există numeroase pasaje în Scriptură care arată că darurile vor înceta odată cu moartea apostolilor. Mai mult, personajele importante din istoria bisericii care au îmbrăţişat această opinie nu au citat prea mult din *1 Corinteni 13* ca să-şi argumenteze poziţia. Fiindcă acest capitol este atât de controversat, îl vom ignora complet şi ne vom limita la celelalte pasaje care demonstrează că anumite daruri au încetat.
Care sunt, aşadar, textele care afirmă în mod clar că darurile revelatoare şi darurile-semne vor fi oprite? Primul răspuns este că ele se găsesc în pasajele care ne dezvăluie *scopurile* darurilor. Să ne închipuim pentru o clipă că statul decide să interzică

complet motoarele cu combustie internă după o anumită dată, după care nu va mai putea circula nici un automobil, autobuz sau camion alimentate cu benzină sau motorină, ci numai vehicule propulsate cu ajutorul curentului electric. Să ne închipuim apoi că la 500 de ani după acest eveniment, un cercetător din cadrul unei universităţi încearcă să stabilească exact când s-au închis staţiile de benzină. El petrece luni în şir studiind analele statului pentru a găsi data la care au fost interzise staţiile de carburanţi, însă nu găseşte nimic în sensul acesta. De îndată ce este sigur că nu a fost adoptată niciodată o lege care să interzică funcţionarea staţiilor de alimentare, el trage concluzia că acestea au rămas în folosinţă timp de vreo două sute de ani după dispariţia vehiculelor alimentate cu benzină sau motorină.
Această concluzie ar fi absurdă, fiindcă interzicerea vehiculelor alimentate cu benzină sau motorină ar duce *automat* la dispariţia staţiilor de alimentare. Nu ar fi nevoie de nici o

legislaţie specială pentru închiderea pompelor. Fără un *scop* pentru care să funcţioneze, acestea ar deveni în mod inevitabil şi automat inutile. La fel este şi cu darurile Duhului. Dacă *scopul* pentru care s-a dat un oarecare dar a fost unul temporar, darul ar deveni inutil în momentul împlinirii acelui scop. Prin urmare, întrebarea esenţială atunci când încercăm să stabilim dacă anumite daruri au fost menite să aibă caracter permanent este aceasta - Care a fost *scopul* pentru care au fost date darurile respective?
Nu trebuie să căutăm o afirmaţie categorică de genul „Cutare sau cutare dar va înceta", ci texte care să ne spună dacă *scopul* pentru care a fost dat darul respectiv a fost unul de scurtă durată sau unul permanent. Următoarele scopuri sau obiective ale darurilor sunt prezentate în Cuvântul lui Dumnezeu, şi vom vedea că, în multe cazuri, aceste obiective au fost atinse în timpul vieţii apostolilor, ceea ce dovedeşte că unele dintre daruri şi-au pierdut raţiunea existenţei.

1. Apostolii au fost martori unici ai lui Cristos

Ne vom uita mai întâi la darul apostoliei şi la darurile-semne ale apostolilor. Apostolii au avut rolul de a mărturisi despre viaţa şi învierea Domnului şi de a fi canale inspirate de comunicare a noului Adevăr. Vom analiza mai întâi rolul lor special de martori despre viaţa şi învierea lui Cristos. O categorie esenţială de texte (ignorată de autorii carismatici) este cea care ne învaţă că apostolii au primit o putere unică de a face minuni-semne *cu scopul expres de a-şi dovedi credibilitatea ca martori oculari ai Domnului înviat.* Aceste puteri au fost date doar unui grup select de oameni care (a) au fost aleşi de Cristos şi (b) L-au văzut pe Domnul înviat. Puterea de a face minuni nu a fost dată la modul general tuturor predicatorilor din biserica primară, şi nici *tuturor* celor care-L văzuseră pe Domnul după învierea Lui.
Apostolii sunt descrişi în repetate rânduri ca *martori,* cuvântul din limba greacă referindu-se la martorii legali din cadrul unui proces în instanţă. Ucenicii nu au fost martori în sensul în care noi suntem astăzi martori ai Evangheliei, ci

într-un sens mult mai măreţ, pentru că ei au „dovedit" că au fost împreună cu Domnul după învierea Lui. Textele pe care le vom cita în continuare dovedesc fapjul că darul *apostoliei* a avut un scop pe termen limitat pentru că apostolii au format un grup select exclusivist de *martori oculari* ai lui Cristos. Iată versetele care dovedesc acest lucru:
în *Ioan 15:27* citim că Domnul Isus le-a dat celor unsprezece această sarcină specială: *Şi*

voi de asemenea veţi mărturisi, pentru că aţi fost cu Mine de la început. El le-a reamintit acest lucru înainte de înălţarea Sa la cer, după înviere, când le-a spus ucenicilor: *Aşa trebuia să pătimească Cristos, şi să învie a treia zi dintre cei morţi... Voi sunteţi martori ai acestor lucruri. (Luca 24:46-48).* Domnul le-a mai precizat ucenicilor şi *când* anume vor primi darurile unice cu ajutorul cărora vor fi martori: *Ci voi veţi primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi* [Rusaliile], *şi-Mi veţi fi martori (Faptele Apostolilor 1:8). Faptele Apostolilor 1* confirmă adevărul că apostolii au fost aleşi în mod special de Domnul şi instruiţi pentru misiunea lor de martori ai învierii Sale. Luca ne spune că Domnul le-a dat indicaţii *-apostolilor, pe care-i alesese. După patima Lui, li S-a înfăţişat viu, prin multe dovezi (Faptele Apostolilor 1:2-3).* Apoi sunt amintiţi unsprezece apostoli care probează ca martori oculari aceste *dovezi* şi înălţarea Domnului Isus la cer *(Faptele Apostolilor 1:13).* La scurt timp după aceea, sub călăuzirea Duhului, a fost ales şi al doisprezecelea apostol în urma stabilirii „calificărilor" necesare. El trebuia să fie dintre cei care fuseseră cu Domnul şi cu ucenicii Lui de la botezul lui Ioan încoace şi care să fi fost martor ocular al învierii. După ce au fost identificaţi cei ce se calificau pentru această poziţie, a fost nevoie de alegerea finală din partea Domnului, întrucât fiecare apostol a fost ales de Domnul.

Rolul special al apostolilor de martori ai învierii este subliniat în repetate rânduri chiar de ei înşişi. Când Petru a predicat în ziua de Rusalii, el s-a ridicat în picioare *cu cei unsprezece* şi a zis: *Dumnezeu a înviat pe acest Isus, şi noi toţi suntem martori ai Lui (Faptele Apostolilor 2:32).* Petru şi-a afirmat din nou rolul de martor ocular atunci când a predicat în pridvorul lui Solomon despre - *Domnul vieţii, pe care*

Dovezi că darurile au încetat

Dumnezeu L-a înviat din morţi; noi suntem martori ai Lui (Faptele Apostolilor 3:15). Şi încă o dată, s-a referit la acest rol de martor ocular atunci când a fost chemat înaintea conciliului. Vorbind despre Cristos, el a zis: *Dumnezeu L-a înălţat ... Noi suntem martori ai acestor lucruri (Faptele Apostolilor 5:31-32).*

La mult timp după aceea, predicând unei adunări de ne-evrei în casa lui Corneliu, Petru a zis - *Noi suntem martori a tot ce a făcut El* [Domnul Isus] *în ţara Iudeilor şi în Ierusalim ... Dumnezeu L-a înviat a treia zi, şi a îngăduit să Se arate, nu la tot norodul, ci nouă, martorilor aleşi mai dinainte de Dumnezeu, nouă, care am mâncat şi am băut împreună cu El, după ce a înviat din morţi. Isus ne-a poruncit... să mărturisim (Faptele apostolilor 10:39-42).* Ar putea exista un pasaj care să afirme mai limpede faptul că apostolii au constituit un grup select de martori oculari, aleşi personal de Domnul?

Apostolul Ioan a atras şi el atenţia asupra rolului unic al apostolului de a mărturisi despre realitatea fizică a vieţii şi învierii lui Cristos, în *1 Ioan 1:1-3,* spunând - *Ce am auzit, ce am văzut cu ochii noştri, ce am privit şi ce am pipăit cu mâinile noastre ... pentru că viaţa a fost arătată, şi noi am văzut-o, şi mărturisim despre ea ... deci, ce am văzut şi am auzit, aceea vă vestim şi vouă.*

Toate aceste texte arată că sarcina cea mai importantă a apostolilor a fost aceea de martori oculari ai măreţiei lui Cristos; de a aduce dovezi generaţiei lor şi de a-şi scrie mărturia pentru posteritate. Odată ce înţelegem importanţa crucială a acestui rol şi faptul că apostolii au fost aleşi în mod specific de Cristos, pricepem de ce apostolii nu puteau avea succesori.

Pavel a fost adăugat la acest grup special de apostoli printr-o apariţie specială a lui Cristos înaintea lui. El nu umblase cu Cristos la fel ca şi cei doisprezece, dar L-a văzut pe Domnul înviat şi a primit de la El misiunea unică de a fi apostol. Dumnezeu l-a trimis la el pe Anania ca să-i spună: *Dumnezeul părinţilor noştri te-a ales să cunoşti voia Lui, să vezi pe Cel Neprihănit... căci ti vei fi martor, faţă de toţi oamenii, pentru lucrurile, pe*

care le-ai văzut şi auzit. (Faptele apostolilor 22:14-15). Mai târziu, Pavel a spus: *Nu sunt eu apostol? N-am văzut eu pe*

Isus, Domnul nostru? (1 Corinteni 9:1). Când trece în revistă arătările Domnului după înviere, el spune - *După ei toţi, ca unei stârpituri, mi s-a arătat şi mie (1 Coi&nteni 15:8).* De la Pavel încoace, nici un alt om nu L-a văzut pe Domnul înviat, astfel că nu mai pot exista alţi apostoli.

Este de neînţeles de ce conducătorii unor grupări carisma-tice au curajul să se considere „apostoli" ai zilelor noastre! Oare pot ei spune la fel cu Pavel: „N-am văzut eu pe Isus, Domnul nostru"? S-au întâlnit ei cu Domnul nostru cel înviat? Bineînţeles că nu; definiţia dată de ei apostolului pur şi simplu nu este din Biblie. Aceşti „apostoli" moderni nu fac decât să îşi dovedească lipsa fundamentală de cunoştinţe despre semnificaţia apostolilor biblici şi despre îndatorirea şi scopul lor principal!

Cum rămâne însă cu darurile de a face minuni-semne, daruri pe care pretind că le au mulţi în zilele noastre? Conform Bibliei, scopul iniţial al acestor daruri a fost să-i autentifice pe apostoli şi să arate că mărturia lor era adevărată. Fără o anumită formă de confirmare, oamenii i-ar fi privit pe martorii oculari ai lui Cristos ca pe nişte nebuni, dar Duhul Sfânt le-a dat darul vindecării şi darul de a face minuni pentru ca pecetea lui Dumnezeu să se vadă în mod clar pe dovezile prezentate de ei. Aşadar, unul dintre scopurile principale ale da-rurilor-semne a fost să confirme mărturia apostolilor privind viaţa şi învierea lui Cristos, după cum vedem în relatarea lui Luca din *Faptele Apostolilor 3-4.* Observaţi cât de vizibil este subliniată în acest pasaj mărturia lor despre mesianitatea şi învierea lui Cristos.

Petru şi Ioan predicaseră în Ierusalim, amintind adeseori de învierea lui Cristos *(Faptele Apostolilor 3:13, 15, 21* şi *26).* Ca urmare, conducătorii evreilor i-au arestat - *foarte necăjiţi că învăţau pe norod, şi vesteau în Isus învierea din morţi (Faptele Apostolilor 4:2).* Când s-a organizat audienţa înaintea Marelui Preot, în cadrul conciliului evreilor, Petru a rămas loial obligaţiei sale speciale de martor ocular al lui Cristos şi, re-ferindu-se la omul schilod pe care-1 vindecase, a spus cu îndrăzneală - *S-o ştiţi toţi ... Omul acesta se înfăţişează înaintea voastră pe deplin sănătos, în Numele lui Isus Cristos din Nazaret,*

pe care voi L-aţi răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morţi (Faptele Apostolilor 4:10).

Conciliul i-a pus în libertate pe Petru şi pe Ioan interzi-cându-le să mai vorbească despre Numele lui Isus. Aceştia s-au întors însă la ucenici şi s-au rugat pentru îndrăzneală în vorbire şi pentru puterea de a face în continuare semne şi minuni. Răspunsul la rugăciunea lor este relatat într-un verset care arată foarte clar că aceste semne şi minuni au avut rolul expres de a-i autentifica *pe apostoli* ca martori oculari ai învierii. Luca scrie: *Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Şi un mare har era peste toţi (Faptele Apostolilor 4:33).*

Trebuie să ne gândim şi la celelalte texte din *Faptele Apostolilor* care afirmă că aceste daruri-semne au fost specifice pentru grupul apostolilor (apostolii şi doi sau trei asistenţi care au manifestat o parte din puterea lor). *Faptele Apostolilor 2:43* şi *Faptele Apostolilor 5:12* precizează că semnele şi minunile au fost făcute numai de apostoli.

în *Evrei 2:3-4,* legătura dintre rolul apostolilor de martori oculari şi darurile-semne este explicată într-un mod cât se poate de clar atunci când autorul vorbeşte despre apostolii care au auzit personal cuvintele lui Cristos - *Dumnezeu întărea mărturia lor*

cu semne, puteri şi felurite minuni, şi cu darurile Duhului Sfânt. Aici, minunile-semne sunt descrise în mod specific ca semne autentificatoare pentru apostoli. Mai mult, autorul *Epistolei către Evrei* arată spre acele minuni-semne ca spre nişte evenimente din trecut, pentru că la vremea când a fost scrisă această epistolă (sfârşitul anilor 60 d.Cr.), lucrarea apostolilor (inclusiv minunile-semne) erau deja, se pare, de domeniul trecutului.[14]

în ciuda accentului pus de Biblie pe această realitate, cărţile carismatice nu conţin informaţii despre rolul special al apostolilor ca martori şi nici despre *scopul* semnelor perso-

14 *Marcu 16:20* stabileşte şi el o legătură clară între *semnele însoţitoare* şi lucrarea apostolilor, folosind timpul trecut pentru a descrie lucrarea acestora cu cele două aspecte ale ei (Cuvântul îmbinat cu semnele). In limba greacă, forma de indicativ a verbului care guvernează întreaga propoziţie se află la timpul trecut -*au predicat.* Cei mai mulţi comentatori evanghelici sunt de părere că *Evanghelia după Marcu* a fost scrisă la sfârşitul anilor 60 d.Cr.

nale şi autentificatoare pe care le-au făcut ei. Cei mai mulţi scriitori care militează pentru vindecare par să creadă că scopul minunilor-semne a fost pur şi synplu să „confirme" la modul general şi neclar lucrarea bisericii primare şi să creeze un mijloc prin care credinţa să intre în inima necredinciosului. Ei nu s-au sinchisit să observe detaliile exacte prezentate de Biblie. Este revoltător ca nişte autori care s-au prezentat ca specialişti în darurile Duhului să cunoască atât de puţin despre ceea ce ne învaţă Biblia despre *scopul* din spatele darurilor.

Toate textele citate mai sus demonstrează că un grup select de apostoli (printre care şi Pavel) a primit o însărcinare specială pentru care avea o calificare unică. Tocmai pentru că erau martori oculari şi puteau oferi dovezi despre învăţătura şi învierea Domnului, ei au primit puteri autentificatoare din partea Duhului. Ca nişte martori la un proces în instanţă, ei au depus mărturie cu privire la lucrurile pe care le văzuseră şi le auziseră, iar Dumnezeu a confirmat mărturia *lor* prin semne însoţitoare. Odată cu moartea acelor martori oculari aleşi, au dispărut şi minunile-semne, întrucât acestea îşi făcuseră lucrarea şi îşi îndepliniseră scopul. Cum ar putea continua să existe minuni care să autentifice nişte martori oculari care nu mai sunt în viaţă? „Procesul" a luat sfârşit; mărturiile au fost ascultate; verdictul a fost pronunţat; martorii au fost lăsaţi să plece; în urmă rămâne doar rezultatul consemnat.

Pot oamenii din ziua de azi să aibă darul de a face mi-nuni-semne? Pentru a răspunde, vom pune o altă întrebare - Care a fost scopul biblic al acestor daruri? Răspunsul este următorul - să-i autentifice şi să-i confirme pe martorii oculari aleşi de Cristos. Mai există azi apostoli aleşi? Mai sunt încă în viaţă martori oculari ai măreţiei Lui? Autentificarea martorilor oculari aleşi este scopul principal al darurilor de a face minuni-semne, şi este în mod clar un scop care a fost atins în totalitate în timpul vieţii apostolilor.

Dovezi că darurile au încetat ***2.*** **Darurile-semne au însoţit noua revelaţie**

Darurile-semne au fost date grupului de apostoli şi pentru a semnala faptul că era comunicată o revelaţie nouă -Scriptura Noului Testament - şi pentru a-i autentifica în mod personal pe autorii inspiraţi ai acestuia. Rolul apostolilor nu s-a limitat doar la statutul de martori oculari la lucrarea şi învierea lui Cristos, ci au servit drept canale de transmitere a noii revelaţii, un rol deosebit de important care trebuia, în mod

evident, să fie confirmat de Duhul Sfânt prin semne, minuni şi fapte pline de putere astfel încât oamenii să ştie că mesajul lor are autoritatea lui Dumnezeu însuşi.
In practică, oamenii simţeau nevoia să poată face distincţie între apostoli şi învăţătorii neinspiraţi, „de rând" care pretindeau a fi propovăduitori ai Adevărului lui Dumnezeu. De asemenea, ei trebuiau să-i poată identifica pe apostolii falşi, astfel că adevăraţii purtători de cuvânt au primit puterea autentificatoare de a face minuni-semne precum acele vindecări spectaculoase. Textul cel mai cunoscut care afirmă lucrul acesta este *2 Corinteni 12:12,* unde Pavel se adresează celor care se îndoiau de calitatea sa de apostol şi le spune -*Semnele unui apostol le-aţi avut printre voi în toată răbdarea, prin semne, puteri şi minuni.* Corintenii puteau fi siguri că Pavel era cu adevărat inspirat de Dumnezeu datorită acestor da-ruri-semne pe care le avea el. Ei îşi puteau da seama destul de uşor că Pavel nu era un simplu învăţător (neinspirat) al Cuvântului lui Dumnezeu, ci un adevărat autor al noii Scripturi.[15] *Evrei 2:4* spune acelaşi lucru când relatează că apostolii au proclamat cuvântul lui Cristos - iar *Dumnezeu întărea mărturia lor* prin minuni-semne.
Confirmarea autorilor inspiraţi prin semne şi minuni nu era un lucru nou, întrucât încă de la începutul Vechiului Testament, Domnul a folosit această metodă prin care a semnalat că El vorbeşte poporului Său. Diverse pasaje din *Deu-teronomul* exemplifică pe larg lucrul acesta. In *Deuteronomul 4:34-36,* Moise reaminteşte poporului toate semnele şi minu-

15 Unii dintre autorii cărţilor din Noul Testament nu au fost apostoli, însă autenticitatea lor şi a scrierilor lor a fost atestată de apostoli.

nile pe care le văzuseră - braţul întins al Domnului - şi care validau revelaţia lui Dumnezeu faţă de ei. Moise spune - *Din cer, te-a făcut să auzi glasul Lui.* în *Deutepnomul 6:22-24,* Moise revine asupra faptului că Domnul a făcut semne şi minuni înainte să le descopere israeliţilor poruncile Sale şi să le poruncească să fie supuşi.
Capitolul final din *Deuteronomul,* „epilogul" cărţii, este o apreciere la adresa staturii excepţionale a lui Moise ca profet al lui Dumnezeu pe care Domnul 1-a *cunoscut faţă în faţă,* datorită tuturor semnelor şi minunilor pe care Domnul 1-a trimis să le facă plin de putere (vezi *Deuteronomul 34:10-12).* Profetul lui Dumnezeu, canal de transmitere a Adevărului revelat, era confirmat într-un mod extraordinar prin aceste semne. Pe tot parcursul istoriei lui Israel au avut loc episoade rare, dar repetate, cu semne şi minuni care i-au însoţit pe purtătorii mesajelor inspirate. în *2 împăraţi 5,* există un exemplu elocvent în acest sens prin vindecarea leprosului Naaman. O prizonieră israelită i-a spus stăpânului ei, Naaman, să îl viziteze pe profetul Elisei pentru că *prorocul l-ar putea tămădui de lepra lui.* Când a aflat de boala lui Naaman, Elisei a exclamat - *Să vină la mine, şi va şti că este un proroc în Israel.* Elisei ştia foarte bine că primise „puterile" acelea pentru scopul expres de a i se confirma statutul de canal al Cuvântului lui Dumnezeu.
In anumite perioade, când nu exista nici un învăţător cu inspiraţie divină în Israel, oamenii evlavioşi din popor se descurajau ajungând să spună - *Semnele noastre nu le mai vedem; nu mai este nici un proroc (Psalmul 74:9).* După patru secole de tăcere între Vechiul şi Noul Testament, Domnul a trimis un nou val de revelaţie semnalat în acelaşi mod familiar, cu semne, minuni şi fapte de putere. In ziua Rusaliilor, noii convertiţi au ştiut că este bine să stăruiască *în învăţătura apostolilor* pentru că *prin apostoli se făceau multe minuni şi semne (Faptele Apostolilor 2:42-43).*
Odată ce perioada revelaţiei s-a încheiat, iar Noul Testament a fost transmis în totalitate, semnele autentificatoare şi-au pierdut relevanţa. Mai mult, dacă ar fi existat în continuare, ar fi creat o confuzie dezastruoasă deoarece credin-

dosii s-ar fi aşteptat să mai apară şi alte cărţi ale Bibliei! Ei ar li căutat noi apostoli şi profeţi. *Scopul* darurilor-semne scoate în evidenţă caracterul temporar al acestora. Când apostolii au murit şi ultima carte a Bibliei a ajuns la locul ei, au dispărut şi *semnele apostolilor.*

Poate că textul cel mai *direct* şi mai categoric care confirmă dispariţia darurilor-semne este *Apocalipsa 22:18: Mărturisesc oricui aude cuvintele prorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta.* întrucât revelaţia s-a încheiat şi nu mai este „în curs de desfăşurare", nici *semnele* revelaţiei nu mai sunt „în curs de desfăşurare".

3. Semnele au marcat sfârşitul unei perioade

Un alt rol al darurilor-semne a fost acela de a marca sfârşitul perioadei iudaice şi începutul perioadei Evangheliei. Semnul vorbirii în limbi a fost prima „minune" care s-a manifestat în viaţa bisericii creştine nou-formate în ziua Rusaliilor. Petru s-a ridicat în picioare înaintea mulţimii uimite de la Ierusalim şi a declarat că profeţia lui Ioel se împlinea sub privirile lor şi că vorbirea în limbi - împreună cu minunile care au urmat curând după aceea - erau *semne* care arătau că Dumnezeu hotărâse să întreprindă pentru omenire ceva nou. Ioel profeţise că va veni o vreme când Dumnezeu va turna Duhul Său peste toată omenirea (când Biserica nu va mai fi formată mai ales din evrei, ci din oameni de toate limbile; *Ioel 2:28).* Acest eveniment avea să fie marcat prin apariţia unor cazuri de oameni obişnuiţi care vor transmite mesaje inspirate din partea lui Dumnezeu. Vorbirea în limbi, în opinia lui Petru, era împlinirea exactă a cuvintelor lui Ioel.

Ioel a mai prezis lucrări miraculoase care vor indica începutul perioadei în care Duhul Sfânt va lărgi Biserica pe tot pământul. Citând din *Ioel,* Petru foloseşte cuvântul *semne.* Toate aceste lucruri - minuni, evenimente neobişnuite, vorbire în limbi - erau *semne* care indicau o schimbare de mari proporţii şi începutul unei noi ere. Minunile-semne şi vorbirea în limbi reprezentau pecetea divină evidentă pusă asupra noii realităţi.

închipuiţi-vă ce reacţie au avut, în ziua de Rusalii, locuitorii din Ierusalim când au auzit sunetul unui vânt puternic ce venea parcă din cer. Intrând în oraş, această rafală puternică nu s-a oprit în Templu - care era considerat punctul central al închinării şi Adevărului - ci în camera de sus, unde erau adunaţi ucenicii Domnului. Peste *ei* S-a pogorât Duhul şi *ei* au primit abilitatea de a vorbi şi predica în limbi pe care nu le cunoşteau.

Semnele, minunile şi vorbirea în limbi erau un indiciu din partea lui Dumnezeu pentru cei aflaţi în Ierusalim (un oraş plin de vizitatori) că începuse o nouă eră, că binecuvântarea lui Dumnezeu trecuse asupra unei comunităţi noi şi că se instaurase o nouă ordine. Vorbirea în limbi a fost un şoc şi un avertisment binevenit pentru mulţimile de evrei mândri şi cinici, mulţi dintre aceştia dobândind astfel un interes deosebit pentru lucrurile lui Dumnezeu, zicând: *Auzim ... lucrurile minunate ale lui Dumnezeu ... Ce vrea să zică aceasta? (Faptele Apostolilor 2:11-12).* De ce le-a trimis Domnul evreilor un semn? De ce toate aceste minuni-semne şi vorbire în limbi care să-i facă să înţeleagă că prezenţa Sa era acum cu noua biserică? Dacă necredincioşii nu primesc minuni-semne speciale în ziua de azi, de ce le-a dat Domnul evreilor? Le era El dator evreilor cu dovezi şi indicaţii speciale referitoare la acţiunile Sale? Răspunsul este că, într-un anumit sens, Domnul le „datora" evreilor un semn clar şi supranatural care să valideze noua ordine. La urma urmei, evreii fuseseră învăţaţi

secole de-a rândul să nu se depărteze de legea lui Dumnezeu aşa cum îi fusese ea dată lui Moise şi să rămână extrem de fideli ritualurilor detaliate indicate de acesta. Evreii fuseseră instruiţi să păstreze şi să respecte fiecare amănunt din Legea dată înainte de Cristos. Acum însă, odată ce Cristos a împlinit Legea şi a rupt jugul ceremonial, inaugurând preoţia tuturor credincioşilor şi oferind vieţii o nouă cale, evreii aveau nevoie de un semn foarte special care să confirme că aceste lucruri erau de la Dumnezeu. Evreul *pios* putea fi şocat de faptul că trebuia să renunţe la modul de închinare dat de Dumnezeu, pe când evreul *păcătos* se putea ascunde foarte

uşor în spatele conceptului său despre legea neschimbătoare a lui Moise, făcând din aceasta o scuză pentru a respinge Evanghelia. Prin urmare, când Dumnezeu a dat la o parte vechiul pentru a aduce în schimb noul, El a recurs la o manifestare explozivă de vorbire în limbi, semne, minuni şi fapte de putere, toate acestea fiind anunţate de Ioel, în vechime.

Pavel ne confirmă faptul că scopul fundamental al darului vorbirii în limbi a fost să le ofere evreilor un semn că prezenţa divină se mutase de la teocraţia evreiască, la Biserica internaţională a Domnului Isus Cristos. In *1 Corinteni 14:21,* el citează din *Isaia 28:11-12* zicând: *în Lege este scris: Voi vorbi norodului acestuia* [evreilor] *prin altă limbă şi prin buze străine; şi nici aşa nu Mă vor asculta, zice Domnul.* Pavel arată că această profeţie s-a împlinit prin darul vorbirii în limbi, adăugând -*Prin urmare, limbile sunt un semn ... pentru cei necredincioşi.* înainte de toate, vorbirea în limbi a fost menită să dovedească ceva unui anumit grup de oameni, mai precis evreilor. Acest tip de comunicare a urmărit să provoace mulţimile de evrei necredincioşi, să-i ajute să înţeleagă că noua comunitate creştină II avea cu adevărat pe Domnul alături de ea, pe când „biserica" ebraică tradiţională nu avea nici o dovadă actuală a prezenţei divine. Vorbirea în limbi a transmis şi un mesaj clar despre caracterul internaţional al noii biserici, arătând că de atunci încoace aceasta avea să fie o biserică multirasială şi multilingvă, ai cărei membri au misiunea de a proclama Cuvântul lui Dumnezeu tuturor popoarelor. Dumnezeu a arătat astfel într-un mod cât se putea de elocvent că gloria s-a îndepărtat de la Templu şi s-a oprit asupra ucenicilor din „Secta nazarinenilor".

Vorbirea în limbi a avut întocmai aceeaşi valoare şi când a fost dată grupului de neevrei adunaţi în casa lui Corneliu, în Cezareea, la aproximativ opt ani după evenimentul Rusaliilor, în timp ce Petru predica, darul Duhului Sfânt a fost turnat peste aceşti convertiţi dintre Neamuri şi ei au început să vorbească în limbi. Rezultatul a fost că *toţi credincioşii tăiaţi împrejur, care veniseră cu Petru, au rămas uimiţi ...* şi Petru a zis: Se *poate opri apa ca să nu fie botezaţi aceştia, care au primit*

Duhul Sfânt ca şi noi? (Faptele apostolilor 10:45 şi *47).* Semnul care le vorbise mai înainte evreilor în Ierusalim, dovedind că Dumnezeu era cu noua biserică întemeiată de creştini, le-a vorbit din nou evreilor - de data aceasta evreilor credincioşi care aveau prejudecăţi cu privire la intrarea Neamurilor în biserica creştină. Prin intermediul „altor limbi", Dumnezeu le-a semnalat creştinilor evrei că toţi credincioşii dintre Neamuri sunt acceptaţi de El şi că îi plasează pe poziţii egale cu evreii în biserică. Când Petru a relatat bisericii din Ierusalim ce se petrecuse în Cezareea, el a folosit un limbaj care ne dă de înţeles că vorbirea în limbi nu fuseseră frecventă în cei opt ani

scurşi de la primele Rusalii. El a spus: *Şi, cum am început să vorbesc, Duhul Sfânt S-a pogorât peste ei ca şi peste noi la început. Şi mi-am adus aminte de vorba Domnului, cum a zis: „Ioan a botezat cu apă, dar voi veţi fi botezaţi cu Duhul Sfânt (Faptele apostolilor 11:15-16).* Putem bănui că abilitatea de a vorbi într-o limbă străină nu fusese dată multora după impactul iniţial pe care aceasta 1-a avut asupra mulţimii de evrei din Ierusalim. Probabil că de acest dar s-au bucurat într-o anumită măsură credincioşii neevrei din Corint, dată fiind prezenţa comunităţii de evrei de acolo şi traficul permanent al negustorilor şi călătorilor evrei prin acest mare oraş comercial.

Comentatorul Matthew Henry defineşte scopul vorbirii în limbi în următoarele cuvinte: „Darul vorbirii în limbi a fost un produs nou al duhului profeţiei şi a fost dat pentru un motiv specific, şi anume ca odată ce îngrădirea evreiască a fost înlăturată, toate popoarele să poată face parte din biserică. Acestea şi alte daruri ale profeţiei, fiind un semn, au încetat demult şi au fost lăsate la o parte, astfel că nimic nu ne încurajează să ne aşteptăm ca ele să revină la viaţă; dimpotrivă, suntem îndemnaţi să vedem Scripturile ca un *cuvânt al prorociei făcut şi mai tare,* mai sigur decât vocile din ceruri; pe ele suntem îndemnaţi să le ascultăm, să le cercetăm şi să le ţinem aproape."

Şi-a împlinit scopul vorbirea în limbi înţeleasă ca un *semn!* Bineînţeles că da, întrucât evenimentul pe care 1-a confirmat acest semn se află în trecutul îndepărtat. Dacă semnul vor-

birii în limbi ar fi încă de actualitate, s-ar crea o mare confuzie deoarece el ar arăta că Dumnezeu încă nu a desăvârşit marea trecere de la o ordine la alta! Semnele inaugurale ale schimbării radicale efectuate de Domnul şi-au atins scopul, iar pentru ca lucrurile să fie şi mai clare, Templul evreilor a fost distrus cu mult timp în urmă, iar jertfele au fost stopate. La fel ca sunetul asemănător cu vâjâitul unui vânt puternic şi ca limbile ca de foc, semnul vorbirii în limbi şi minunile-semne şi-au împlinit lucrarea şi au părăsit scena istoriei.

4. Darul prorociei, o lucrare temporară

Cum rămâne cu darul prorociei? A avut el un scop temporar sau, dimpotrivă, unul permanent? Darul prorociei a avut rolul de a da învăţătură credincioşilor lui Dumnezeu în lipsa unei Biblii complete; prin urmare, el a fost dat bisericii ca să împlinească o nevoie *specială* şi *temporară.* Ştim lucrul acesta deoarece prorocii din Noul Testament sunt amintiţi de obicei alături de apostoli (de ex: *1 Corinteni 12:28; Efeseni 2:20; 3:5* şi *4:11),* lucru care indică statutul lor similar (deşi inferior) de beneficiari ai inspiraţiei directe şi apartenenţa lor la o ordine la fel de temporară. Deşi unii proroci au fost inspiraţi să scrie Scriptură,[16] lucrarea lor obişnuită avea alte caracteristici.

Prin proroci, Domnul a transmis cuvinte de zidire şi încurajare bisericilor care încă nu aveau Scripturile în întregime. Ei au activat în paralel cu învăţătorii obişnuiţi, întrunind adeseori ambele roluri (de ex: Iuda şi Sila, *Faptele Apos tolilor 15:32).* *DacăFaptele Apos tolilor 13:1* descrie „structura de personal" obişnuită în rândul bisericilor creştine primare, înseamnă că nu erau mulţi proroci într-o biserică. In Antiohia (o biserică foarte mare) existau cinci *proroci şi învăţători* activi, când Duhul Sfânt a trimis pe doi dintre ei (pe Saul şi Barnaba) într-o călătorie misionară, lăsând în biserică doar trei. De obicei, prorocii nu erau atestaţi prin semne şi minuni (textele limitează aceste semne la apostoli şi la delegaţii acestora). Ei stăteau laolaltă în timpul serviciului bisericii şi îşi verificau unii altora veridicitatea mesajelor *(1 Corinteni 14:30* şi *32).*

16 Marcu, Luca, Iacov şi Iuda (fraţii vitregi ai Domnului) şi autorul *Epistolei către Evrei* au fost proroci inspiraţi

să contribuie la scrierea Scripturii.

Profeţii sunt prezentaţi alături de apostoli ca făcând parte din temelia Bisericii lui Isus Cristos, în *Efeseni 2:20 - zidiţi pe temelia apostolilor şi prorocilor.* Prorocii menţionaţi aici sunt, fără îndoială, prorocii despre care vorbeşte Noul Testament.[17] Pentru că prorocii sunt daruri *de la temelie,* nu trebuie să ne aşteptăm să-i găsim în perioada de „suprastructură" din istoria Bisericii. Nicăieri în Noul Testament nu găsim vreo indicaţie sau vreo poruncă vizavi de modul în care trebuie să-i identificăm sau să-i numim pe proroci deoarece, la fel ca apostolii, ei au părăsit scena istoriei odată cu finalizarea Bibliei care este considerată pe deplin suficientă pentru toate nevoile noastre. Ideea că Dumnezeu dă cuvinte inspirate prorocilor din zilele noastre este în contradicţie totală cu suficienţa absolută a Scripturii şi cu numeroase pasaje biblice care spun în mod categoric că revelaţia va fi completă şi încheiată odată cu lucrarea apostolilor.[18]

Mărturisirea Baptistă formulată la Londra în anul 1689 exprimă perfect convingerile tradiţionale ale creştinilor biblici, prin următoarele cuvinte:

„Astfel, Domnul a găsit cu cale ca în diverse momente şi în felurite moduri să Se descopere pe Sine şi să dezvăluie bisericii Sale voia Lui; iar după aceea, pentru o mai bună păstrare şi răspândire a Adevărului şi pentru zidirea mai solidă şi mângâierea bisericii, ocrotind-o de pângărirea firii pământeşti şi de răutatea lui Satan şi a lumii, să o pună în întregime în scris; ceea ce face ca Sfânta Scriptură să fie foarte necesară, întrucât acele căi prin care Dumnezeu a descoperit poporului Său voia Lui mai înainte au încetat ... întreaga voie a lui Dumnezeu cu privire la toate lucrurile necesare pentru glo-

17 William Hendriksen raţionează astfel: (1) Prima dată sunt menţionaţi apostolii. (2) *Temelia* din *Efeseni 2:20* este a unei locuinţe împărţite *în mod egal* de evrei şi Neamuri. (3) în *Efeseni 4:8-11,* prorocii sunt menţionaţi din nou *după* apostoli, fiind cu certitudine daruri oferite bisericii de Cristos cel înălţat. (4) In *Efeseni 3:5,* Pavel foloseşte exact aceeaşi expresie, clarificând că se referă la prorocii din *Noul Testament* care tocmai au primit revelaţii împreună cu apostolii. In opinia Dr Hendriksen, aceasta „pare să încline balanţa în favoarea prorocilor din Noul Testament". (Vezi Hendriksen *New Testament Commentary, Exposition ofEphe-sians,* pagina 142.)

18 *loan 16:13; 2 Tesaloniceni 3:6; 2 Timotei 3:16-17; Iuda 3 şiApocalipsa 22:18-19.* (Vezi nota despre Agab, la finalul acestui capitol.)

ria Lui, pentru mântuirea oamenilor, pentru credinţă şi viaţă este prezentată în mod specific sau conţinută în mod necesar în Sfânta Scriptură; la care nu mai trebuie adăugat nimic şi niciodată, fie printr-o revelaţie nouă a Duhului sau prin tradiţiile oamenilor." *{Mărturisirea Baptistă 1:1* şi 6.)

Daruri care continuă

Darurile spirituale care au un rol permanent în viaţa bisericii sunt *evanghelista, pastorii, învăţătorii, cei ce au darul ... ajutorărilor* şi *cârmuirilor* - cu alte cuvinte, lucrările de învăţare, păstorire şi conducere în biserică. Lucrul acesta reiese în mod clar mai întâi din faptul că, spre deosebire de alte daruri, scopul acestora nu a fost atins pe deplin în timpurile biblice, după cum o arată marea trimitere şi numeroase alte texte din Scriptură.

în al doilea rând, Noul Testament permite în mod expres perpetuarea acestor daruri (spre deosebire de celelalte). Epistolele pastorale, de exemplu, ne vorbesc despre calificările învăţătorilor şi liderilor şi includ porunci ferme de a continua predicarea Cuvântului. Pavel dă cele mai clare instrucţiuni cu privire la continuarea rolurilor de învăţare şi conducere atunci când ne spune cum trebuie să ne comportăm - *în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlpul şi temelia adevărului.* Nicăieri însă în epistolele pastorale, Pavel nu ne spune cum să facem vindecări sau

alte minuni-semne, nici nu ne îndeamnă să aşteptăm inspiraţie profetică şi alte astfel de daruri.

Ce exclud darurile

Motivul pentru care autorii carismatici se aşteaptă ca daruri-semne precum vindecările şi vorbirea în limbi să continue este că nu înţeleg care sunt scopurile pentru care Dumnezeu a dat aceste daruri, şi vin cu propriile lor idei despre realizările acestora. Ei îşi închipuie că darurile-semne au fost date pentru a provoca oamenilor o uimire care să-i conducă la convertire şi pentru a le fi un sprijin în credinţă.

Fără doar şi poate că dacă acestea ar fi fost scopurile semnelor, nu ar exista nici un motiv ca ele să nu existe în continuare. De ce ar fi dat Domnul bisericilor din secoluj întâi nişte avantaje pe care să le interzică apoi în secolele de mărturie creştină care au urmat? Totuşi, darurile-semne *nu* au fost date pentru a naşte sau a întări credinţa, ci pentru a oferi acele semnale şi confirmări pe care le-am identificat în paginile precedente cu ajutorul textelor biblice. Autorul pro-carismatic dr. Rex Gardner este unul dintre cei care scriu pe această temă şi trec cu vederea peste motivele biblice pentru care au fost date darurile. El spune: „Acestea sunt daruri pentru trupul lui Cristos în vederea folosirii zilnice." Numeroasele texte pe care le-am citat mai înainte nu sunt însă de acord cu afirmaţia lui Gardner; ele subliniază că marea majoritate a darurilor a avut scopul specific de a fi semne.

Minuni şi vindecări au loc şi în ziua de azi, prin puterea lui Dumnezeu şi ca răspuns la rugăciune. Însă minunile-semne făcute de oameni înzestraţi, în scopul autentificării, au avut numai în perioada apostolilor. Ele nu au fost date niciodată spre întărirea credinţei în secolele care au urmat, iar noi ar trebui să luăm bine aminte la cuvintele adresate de Cristos lui Toma îndoielnicul - *Tomo, ... pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut, şi au crezut (Ioan 20:29).* Evanghelia după Ioan relatează în continuare: *Isus a mai făcut înaintea ucenicilor Săi multe alte semne care nu sunt scrise în cartea aceasta. Dar lucrurile acestea au fost scrise, pentru ca voi să credeţi... (Ioan 20:30-31).* Astfel de semne nu se mai manifestă în prezent pentru că noi avem semnele lui Cristos (şi ale apostolilor) consemnate în cartea Domnului, iar prin citirea sau auzirea mesajului scris vom ajunge să credem în Cristos şi să avem viaţă în Numele Lui.

Se referă Galateni 3:5 la facerea de minuni în adunare?

Se pune întrebarea - Nu ne lasă *Galateni 3:5* să înţelegem că şi alţi oameni în afară de membrii grupului apostolilor făceau minuni în mod regulat? Textul sună astfel: *Cel ce vă dă Duhul şi face minuni printre voi, le face oare prin faptele Legii sau prin auzirea credin-*

Dovezi că darurile au încetat

ţei? (Cuvântul *Cel* de la începutul versetului se referă, desigur, la Dumnezeu.) Citit superficial, acest verset dă *impresia* că minunile aveau loc frecvent în viaţa creştinilor galateni.

Trebuie să înţelegem însă faptul că Epistola către Galateni a fost scrisă la foarte scurt timp după ce Pavel fusese prezent el însuşi în biserica lor (observaţi cuvintele - *aşa de repede* - din *Galateni 1:6).* Dacă acceptăm aşa-numitul scenariu al „Galatiei de sud" (acceptat de majoritatea comentatorilor evanghelici), atunci Pavel a scris această epistolă sau în anul 48 d.Cr., la mai puţin de un an după călătoria sa în Galatia, sau la

mijlocul celei de-a doua dintre călătoriile sale misionare, la doar câteva luni după cea de-a doua vizită efectuată în regiune (relatată în *Faptele Apostolilor 15:40-16:8).*
Oricare ar fi varianta corectă, galatenii experimentaseră de foarte puţin timp minunile-semne făcute de Pavel. După plecarea lui, biserica se lăsase influenţată de învăţătorii iudaizatori, însă nici aceştia şi nici galatenii de rând nu puteau face minuni-semne. Prin urmare, Pavel îi îndeamnă să-şi aducă aminte că experienţa lor recentă cu minunile-semne a fost exclusiv în contextul lucrării lui - apostolul justificării numai prin credinţă.
Agab şi alţi proroci
Se ridică adeseori întrebări cu privire la cazul lui Agab *(Faptele Apostolilor 21),* care n-a prorocit doar mesaje doctrinare şi îndemnuri, ci putea prevesti viitorul. Oare nu dovedeşte aceasta că prorocia trece dincolo de sarcina de a da învăţătură poporului în lipsa unei Biblii complete? Şi cum se explică situaţia fiicelor lui Fi-lip, care erau prorocite? Cum este foarte probabil că ele nu puteau predica în biserică, este posibil ca prorociile lor să fi avut altceva în vedere decât învăţătură şi îndemnuri?
Cazul lui Agab nu contrazice şi nici nu slăbeşte în vreun fel ide-ea că prorocii au primit învăţătură doctrinară şi îndemnuri direct de la Dumnezeu doar atâta timp cât Scripturile au fost incomplete. Fără doar şi poate, felul în care oamenii îl ascultau pe Agab arată că credincioşii erau obişnuiţi cu astfel de proroci care prevesteau viitorul. Lucrul acesta nu trebuie să ne surprindă însă, fiindcă el ne arată pur şi simplu că regula din Vechiul Testament cu privire la atestarea unui proroc adevărat era încă valabilă. Cum puteau fi si-

guri creştinii că fratele Agab trebuie privit ca un învăţător cu „statut de profet"? Răspunsul este că uneori, Dumnezeu 1-a inspirat să *prezică,* precum şi să *transmită.* Primul tip de pf orocie era un mijloc de autentificare personală, pentru ca oamenii să aibă încredere în cel de-al doilea tip de prorocie.
Nici faptul că Filip avea patru fiice prorocite nu trebuie să ne deranjeze sau să ne îngrijoreze în vreun fel. Chiar dacă acestea nu aveau voie să predice sau să prorocească în adunările mixte ale bisericii, cu siguranţă aveau dreptul să înveţe, să mustre şi să sfătuiască printre femei. De asemenea, există dovezi cu privire la desfăşurarea unei lucrări foarte bine dezvoltate în rândul tineretului din bisericile acelor vremuri, lucrare bazată pe conceptul şcolilor evreieşti de pe lângă sinagogi.
Interesant este să observăm că prorocia lui Agab din *Faptele Apostolilor 21:10 şi mai departe,* avea în vedere un fapt care avea să fie inclus curând în Cuvântul lui Dumnezeu. El a vorbit despre întemniţarea lui Pavel, un eveniment ce avea să fie relatat de Luca, şi în mai multe epistole. Chiar dacă ar putea părea că Agab avea în vedere o situaţie contemporană lui, trebuie remarcat că el a împlinit *perfect* rolul profeţilor (din Noul Testament), transmiţând Cuvântul lui Dumnezeu înainte să existe o Biblie completă!

8

Punerea în practică a lui Iacov 5

îndrumări referitoare la vindecarea divină ignorate de carismatici
Autorii carismatici ar trebui să se simtă extrem de jenaţi de învăţătura lui Iacov, fiindcă practica rugăciunii de vindecare prezentată de acesta le contrazice şi le invalidează practic toate metodele de vindecare propuse de ei. Acest aspect este semnificativ mai ales dacă ne gândim că *Iacov 5* este *singurul* pasaj din Noul Testament care le adresează creştinilor „obişnuiţi" porunci clare şi obligatorii cu privire la vindecare. Toate celelalte referiri la vindecare nu fac altceva decât să

relateze minunile-semne unice şi autentificatoare făcute de Domnul Isus Cristos, de trimişii Lui (cei doisprezece şi cei şaptezeci) şi de grupul apostolilor. In nici una dintre aceste referiri nu găsim vreo trimitere sau vreo poruncă adresată altor creştini de a încerca să vindece într-un fel sau altul.
Iacov 5, scris încă din anii 45-50 d.Cr., iese în evidenţă ca o poruncă adresată creştinilor care nu posedă darurile rare din primul secol pe care Pavel le descrie ca fiind *semne ale unui apostol.*
Putem fi siguri că regulile prezentate de Iacov au fost respectate cu mare stricteţe de bisericile din perioada scrierii Noului Testament, mai puţin în situaţiile în care un membru al grupului apostolic s-ar fi aflat în mijlocul bisericii pentru a face o minune-semn de vindecare. Astăzi, aceleaşi reguli trebuie să guverneze reacţia noastră în faţa bolilor cu care se confruntă creştinii.
Din pricina confuziei create de vindecătorii din zilele noastre, se impune să precizăm mai întâi că *Iacov* 5 exclude

complet din practica bisericii orice formă populară de vindecare carismatică. Mai întâi, ideea de lucrare itinerantă de vindecare este exclusă fiindcă Iacov impune ca bolnavii din biserică să fie beneficiarii lucrării prezbiterilor bisericilor din care fac parte. Porunca este extrem de clară - *Să cheme pe prezbiterii bisericii.* Nicăieri nu spune Iacov că putem opta pentru o altă metodă de a cere ajutor, cum ar fi să-1 aşteptăm pe următorul vindecător renumit care ne va vizita oraşul.
Ideea că Dumnezeu a pus vindecători „cu dar" în bisericile noastre locale este şi ea exclusă de Iacov care nu spune nicăieri că bolnavul ar trebui să cheme pe cineva care ar avea un astfel de dar. El porunceşte, pur şi simplu, să fie chemaţi prezbiterii a căror sarcină este să se *roage,* şi nu să facă vindecarea printr-un dar personal. De fapt, Iacov pune accentul pe ideea că dacă un bolnav va fi vindecat, aceasta se va face prin puterea Domnului care răspunde la rugăciune, şi nu printr-o putere canalizată prin prezbiteri.
Capitolul 5 din *Epistola lui Iacov* exclude, totodată, şi organizarea de întâlniri sau sesiuni publice speciale de vindecare. El vorbeşte doar despre adunări organizate la patul bolnavului[19], la cererea acestuia. Vindecările făcute de vindecători specializaţi în cadrul unor întâlniri special organizate nu se încadrează în schema extrem de clară stabilită de Duhul Sfânt prin cuvintele lui Iacov.
Iacov rămâne tăcut şi în ce priveşte exercitarea puterilor de clarviziune şi a primirii „cuvintelor de cunoaştere" popularizate de vindecătoarea ne-evanghelică Kathryn Kuhlman şi folosite în prezent de carismaticii de pretutindeni! El nu spune că prezbiterii adunaţi laolaltă ar putea vedea în mintea lor o „imagine TV" a organelor bolnave, astfel că practicile acestea sunt descalificate de tăcerea Scripturii. Nu vom găsi nicăieri în *Epistola lui Iacov* toate aceste accesorii extraordinare ale vindecării carismatice. Procedeul simplu recomandat în *Iacov 5* se află într-un puternic contrast cu toate bufoneriile vindecătorilor moderni, pe care le condamnă, considerându-le greşite şi nebiblice.
Sunt chemaţi prezbiterii adunaţi la patul bolnavului pentru
19 Şi, desigur, rugăciunea privată *(Iacov 5:16).*

a porunci bolii să plece? Bineînţeles că nu, întrucât *Iacov 5* nu spune că ei ar avea vreo putere de decizie asupra bolii, şi nici nu sunt îndrumaţi să rostească vreo poruncă emfatică în Numele lui Isus. John Wimber ne spune că atunci când a fost chemat să viziteze la spital un bebeluş grav bolnav, el s-a adresat „duhului" de moarte spunându-i: „Moarte, pleacă de aici!" Imediat, susţine el, atmosfera din salon s-a schimbat. Iacov însă nu a auzit niciodată ca astfel de fapte uimitoare să fie făcute de oameni, astfel că el nu le atribuie prezbiterilor bisericii acest rol spectaculos. Refuzându-le toate percepţiile extrasenzoriale şi puterile pe care şi le arogă vindecătorii faimoşi din zilele noastre, el vorbeşte doar despre nişte simpli *oameni ai rugăciunii.* Prin urmare, curentul promovat de Wimber cu toată aroganţa şi infatuarea lui, este aspru mustrat de *Iacov* 5.[20]

Cum rămâne cu „imaginarea" - tehnica rememorării anumitor amintiri dureroase cu scopul ca bolnavul să şi-L poată închipui pe Isus în scena rememorată vindecând durerea? Apare aşa ceva în *Iacov* 5? Bineînţeles că nu, pentru că nici unul dintre autorii inspiraţi ai Noului Testament nu a auzit

20 Ignorând instrucţiunile date de Duhul Sfânt în *Iacov 5,* John Wimber prezintă câţiva paşi pentru vindecare. Primul implică un interviu. Al doilea este pasul obţinerii unui diagnostic şi al cererii unui cuvânt de cunoaştere din partea lui Dumnezeu cu privire la motivul pentru care cel în cauză suferă de acea boală. (S-ar putea, spune Wimber, ca boala să fie cauzată de un păcat sau de o problemă în relaţii.) Dacă la bază se află un demon, Wimber va afla lucrul acesta de la Dumnezeu.

A treia etapă presupune alegerea tipului potrivit de rugăciune, iar vindecătorul trebuie să-L întrebe pe Dumnezeu dacă El vrea să-1 vindece pe bolnav acum sau mai târziu, pentru a putea rosti rugăciunea corectă. Doreşte Dumnezeu ca vindecătorul să facă o prorocie cu privire la momentul când va dispărea boala, sau vrea ca boala să fie scoasă din trup pe loc? Vrea El ca rugăciunea să se facă în limbi, sau în vorbire obişnuită? în etapa a treia, I se cere lui Dumnezeu să răspundă la toate aceste întrebări.

A patra etapă este aşa-numita „luptă a rugăciunii" în care John Wimber îşi pune mâinile peste bolnav şi cheamă Duhul Sfânt peste el până când bolnavul începe să tremure, să suspine, să ţipe, să cadă la pământ etc. întrebarea pe care trebuie să ne-o punem este următoarea: Cu ce drept sau cu ce autoritate poate inventa cineva un plan elaborat al vindecării prin Duhul Sfânt care să nu aibă nici o legătură cu procedura revelată de Dumnezeu şi care să contrazică în totalitate această procedură? Este evident că declaraţiile repetate ale lui Wimber cum că ar fi primit aceste cunoştinţe direct de la Duhul Sfânt sunt total nelegitime.

vreodată vorbindu-se despre astfel de metode de vindecare mintală. Ele sunt invenţii moderne care combină psihoterapia demodată cu învăţăturile orientale despre puterea minţi*-

Cum rămâne cu punerea mâinilor? Canon Glennon mărturiseşte următoarele - „Am descoperit că, dacă îmi pun mâinile peste oameni şi mă rog ca ei să fie vindecaţi, sunt vindecaţi; dacă nu pe loc, cel puţin în mod progresiv." Selwyn Hughes afirmă: „Punerea mâinilor este una dintre metodele poruncite de Dumnezeu, care face ca puterea Lui vindecătoare să vină peste oameni." Fără doar şi poate, apostolii au folosit punerea mâinilor în conformitate cu porunca specială dată lor de Cristos, însă *ei au făcut efectiv vindecările.* Ei au deţinut în mod real un dar personal de vindecare, care a avut scopul să-i autentifice ca instrumente ale revelaţiei. Atunci când Iacov prezintă însă procedura care trebuie aplicată de prezbiterii obişnuiţi ai bisericii, el nu spune nimic despre punerea mâinilor peste cei bolnavi, fiindcă sarcina prezbiterilor este să se *roage* pentru vindecare, şi nu s-o *realizeze.* Dacă nu le putem *da* oamenilor vindecarea, nu avem de ce să ne punem mâinile peste ei.

Este de la sine înţeles că *Iacov* 5 exclude activităţi precum împărţirea sau chemarea Duhului Sfânt, însă acestea se întâlnesc frecvent în lucrările de vindecare din zilele noastre. Cu ce putere sau autoritate poate un prezbiter aflat la căpătâiul unui bolnav să-i poruncească Duhului Sfânt? Ce text sau exemplu din Noul Testament atribuie prezbiterilor dreptul de a face aşa ceva? Răspunsul este că nu există nici un astfel de text. Tot astfel, *Iacov 5* nu oferă nici un temei pentru afirmaţii că atunci când puterea

vindecătoare a Duhului vine peste oameni, unii intră în stări de transă hipnotică, în timp ce alţii au senzaţii de căldură în trup, sunt cuprinşi de entuziasm, simt furnicături, vorbesc în limbi sau fac cine ştie ce alte ciudăţenii. Toate aceste lucruri se întâlnesc de obicei în încercările de vindecare carismatică contemporană, însă rămân necunoscute lui Iacov şi tuturor celorlalţi autori ai Noului Testament.
Este inexplicabil cum în anumite cercuri carismatice,

astfel de lucruri pot fi considerate îndreptăţite, deşi ele nu apar nicăieri pe paginile Bibliei! Aceste fenomene sunt total „extra-biblice" sau, mai direct spus, nebiblice. Prin procedura de rugăciune pentru vindecare primită de Iacov de la Dumnezeu, el invalidează şi condamnă toată această dominare şi manipulare a Duhului împreună cu dorinţa de a experimenta senzaţii fizice neobişnuite. Metoda lui este considerabil diferită prin simplitate, transparenţă şi dependenţă smerită de Dumnezeu. Procedura descrisă de Iacov este nici mai mult, nici mai puţin decât o lucrare de îngrijire în dragoste şi de rugăciune fierbinte.
Dacă ne gândim la discrepanţa uriaşă existentă între învăţătura lui Iacov şi activităţile vindecătorilor moderni, nu ne surprinde să constatăm că autorii care promovează vindecarea au atât de puţin timp pentru Iacov. John Wimber nu găseşte nici un motiv întemeiat să scrie măcar un capitol scurt despre *Iacov 5* în toată cartea sa de 300 de pagini despre vindecare. De fapt, nu scrie nici măcar o pagină. Şi de ce ar face-oc Iacov nu spune nici măcar un cuvânt care să justifice toate procesele pe care le propune Wimber. Canon Glennon nu urmăreşte să facă o expunere credibilă a pasajului din *Epistola lui Iacov,* alocând mai puţin de două pagini ca să spună că „rugăciunea cu credinţă" este acea rugăciune care pretinde o vindecare garantată din partea lui Dumnezeu. Colin Urquhart este la fel de superficial în modul în care tratează *Iacov 5,* rezervându-şi tot două pagini ca să ne spună că uleiul destinat ungerii bolnavului îl simbolizează pe Duhul Sfânt şi stimulează credinţa care va duce în mod cert la vindecare. El nu încearcă absolut deloc să facă legătura între cuvintele lui Iacov şi principiul prioritar al Cuvântului lui Dumnezeu conform căruia orice rugăciune se supune voii lui Dumnezeu.
Este inutil să mai spunem că Agnes Sanford şi cei care o imită nu spun aproape nimic despre poruncile din *Iacov 5,* la fel cum nu spun nici vindecătorii carismatici catolici, printre care Părintele Francis MacNutt. Lista de nume ar putea continua la nesfârşit, întrucât adevărul este că ori de câte ori Iacov este citat de membrii acestei şcoli de învăţătură

carismatică, citatele sunt scoase din context. Iacov nu este luat niciodată în serios. Vindecătorii carismatici nu ezită să copieze metode din surse ne-evanghelice şi chiar oculte, însă nu pot şi nu vor să respecte *Iacov 5* care conţine singurul model oferit de Dumnezeu bisericilor lui Cristos din toate timpurile. Oricine crede sincer în autoritatea absolută a Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să fie profund îngrijorat şi exasperat de această îndepărtare fără precedent a multor oameni care se pretind evanghelici, de la regulile clare ale Cuvântului.
înainte să prezentăm aplicarea *pozitivă* a capitolului 5 din *Epistola lui Iacov,* vom sublinia că mai există un aspect din gândirea carismatică pe care îl combate acest pasaj - ideea des repetată că există o diferenţă între *suferinţe* şi *boli.* Cei mai mulţi autori pro-vindecare spun despre creştini că trebuie să treacă obligatoriu prin *suferinţe* (adică atacuri, dezamăgiri sau persecuţii din partea celor din jur), dar nu şi prin *boli.*

Făcând această distincţie, ei încearcă să ne convingă că toate afirmaţiile lui Pavel despre încercări, slăbiciuni şi neputinţe se referă la problemele *exterioare,* dar niciodată la boli.

Iacov însă zădărniceşte orice încercare de a face deosebirea între necazurile din exterior şi bolile fizice, punându-le pe toate laolaltă şi spunând că reacţia credinciosului la ambele trebuie să fie *aceeaşi.* De fiecare dată, el trebuie să se roage pentru ajutor, dar s-o facă dispus să accepte că Dumnezeu ne *poate* cere să suferim încercarea cu răbdare. Iată cum dărâmă Iacov această teorie carismatică modernă. După două îndemnuri apăsate la răbdare, el zice: *Fraţii mei, luaţi ca pildă de suferinţă şi de răbdare pe prorocii care au vorbit în Numele Domnului (Iacov 5:10).* Mulţi dintre proroci au suferit persecuţii groaznice - o suferinţă *exterioară.* Iacov leagă imediat această formă de suferinţă cu boala, spunându-le astfel cititorilor să fie pregătiţi pentru ambele forme de încercare. El spune - *Aţi auzit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov, şi aţi văzut ce sfârşit i-a dat Domnul, şi cum Domnul este plin de milă şi de îndurare (Iacov 5:11).*

Este adevărat, desigur, că Iov a trecut şi prin alte încercări în afară de boală. El şi-a pierdut familia, averea, influenţa şi

reputaţia, a fost ţinta judecăţilor ostile din partea prietenilor săi. Cu toate acestea, cel mai mare dintre toate necazurile care s-au abătut peste el a fost o boală fizică teribilă care 1-a măcinat, umplându-1 de durere zi şi noapte şi făcându-1 să pară un om dezgustător şi vrednic de milă în ochii prietenilor, vecinilor şi foştilor săi angajaţi. Prin urmare, aflăm de la Iacov că poporul lui Dumnezeu va fi lovit atât de boală, cât şi de suferinţe şi că reacţia noastră la cele două trebuie să fie aceeaşi. Trebuie să ne rugăm, chiar dacă este *posibil* să fim nevoiţi să suferim cu răbdare şi încredere.

Din exemplul lui Iov, vedem foarte limpede că boala *poate* rămâne în trup un timp îndelungat. Curând, Iacov va vorbi despre posibilitatea ca rugăciunea să primească răspuns prin binecuvântarea vindecării, însă mai întâi el ne avertizează că boala se poate prelungi dacă Dumnezeu urmăreşte cu un anumit scop perpetuarea respectivei maladii. El vorbeşte despre *scopul Domnului* sau despre *rezultatul faptelor Domnului (NASB)* (rom. *sfârşitul dat de Domnul,* n.tr.). *Scopul* Domnului vine din grecescul *telos,* care înseamnă rezultat, urmare, obiectiv sau scop. Iacov arată foarte clar că Dumnezeu poate urmări un anumit scop în cazul unor maladii, iar dacă este aşa, atunci am putea fi nevoiţi să le purtăm cu răbdare. Este inutil să mai spunem că autorii carismatici care scriu despre vindecare ignoră total aceste cuvinte, comportându-se ca şi cum acest text nici n-ar exista!

Deşi Iacov ne pregăteşte cu grijă pentru posibilitatea ca Dumnezeu să nu îndepărteze întotdeauna boala, vindecătorii de astăzi sar direct la promisiunea vindecării, interpretând-o ca şi cum fiecărui credincios bolnav i se garantează vindecarea. Din scrierile lor reiese că boala ar fi întotdeauna lucrarea diavolului, iar Dumnezeu n-ar folosi-o niciodată cu un scop mai înalt. Iacov însă proclamă în mod indubitabil tocmai opusul acestei opinii. Ce scop sau plan ar putea avea Domnul ca să ne lase bolnavi, chiar şi măcar pentru o vreme? Scopurile pe care le prezintă diverse pasaje biblice sunt numeroase. Deocamdată, să menţionăm doar că printre aceste scopuri se numără sfinţirea noastră, pregătirea noastră pentru slujirea viitoare, înzestrarea noastră cu noi virtuţi, sepa-

rărea noastră de lume, adâncirea relaţiei noastre cu Domnul şi abilitarea noastră pentru a

depune o mărturie puternică în contextul împotrivirilor. Ideea principajă este că adeseori există un *scop,* o finalitate care trebuie atinsă.
Nici o încercare, suferinţă sau boală, nu trebuie privită ca un accident sau ca o neplăcere total lipsită de sens. Este bine să apelăm de îndată la tratament medical şi să ne rugăm pentru vindecare. Este greşit să ne pierdem răbdarea şi să renunţăm la promisiunea că *toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu.* Ca să rezumăm, *Iacov 5* ne învaţă că faţă de ambele categorii de suferinţe - necazurile exterioare şi bolile fizice - credincioşii trebuie să aibă următoarele atitudini:
(1) Trebuie să ne aşteptăm la ambele.
(2) Trebuie să ne rugăm pentru ajutor şi eliberare.
(3) Trebuie să fim pregătiţi să dăm dovadă de răbdare, pentru că s-ar putea ca Dumnezeu să ne întărească pentru a suferi problema, şi nu pentru a o înlătura.
(4) Trebuie să credem că o problemă care nu dispare slujeşte unui scop care va lucra spre binele nostru etern şi poate fi o mărturie pentru alţii.

Procedura folosită pentru vindecare

Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe prezbiterii bisericii; şi să se roage pentru el... şi rugaţi-vă unii pentru alţii, ca să fiţi vindecaţi (Iacov 5:14-16).

Procedura prescrisă în *Iacov 5* pentru lucrarea cu cei bolnavi este foarte precisă şi trebuie să fim atenţi la cuvintele pe care le foloseşte autorul. Cine anume se „califică" pentru a beneficia de lucrarea prezbiterilor la domiciliu? Mai întâi, constatăm că trebuie să facem o deosebire în funcţie de *gravitatea* bolii, întrucât atunci când Iacov întreabă - *Este vreunul printre i>oi bolnav?* - el alege un cuvânt (gr. *astheneo)* care indică **faptul** că suferindul este slăbit şi fără putere. Acest cuvânt se potriveşte de obicei pentru cei bolnavi la pat sau neajuto-r.iţi. In *Ionii* 5, **de** exemplu, citim că în pridvoarele scăldătorii zăceau o *umilinţe de bolnavi, orbi, şchiopi, uscaţi... (As-llieihv* este tradus şi aici prin *bolnavi.)*

Pe lângă acest termen care indică o stare de puternică slăbiciune, observăm şi faptul că bolnavul nu poate ieşi din casă pentru a merge la întâlniri şi de aceea trebuie să-i cheme pe prezbiteri. De asemenea, Iacov le spune prezbiterilor să se *roage pentru* bolnav, expresie care în original indică faptul că aceştia stau aplecaţi peste o persoană culcată la pământ. Ultima dovadă că bolnavul de aici este ţintuit la pat o găsim în exprimarea - *Domnul îl va însănătoşi* (eng. *ridica,* n.tr.). El va fi ridicat de pe patul de suferinţă. în mod normal, putem extinde această categorie a celor ţintuiţi la pat pentru a-i cuprinde şi pe cei care din pricina bolii lor nu pot ieşi din casă.
Despre bolnavul din *Iacov 5* ştim însă mai mult decât că este ţintuit la pat. Ştim că el a suferit de acea boală o vreme îndelungată - suficient de mult ca să ajungă foarte descurajat. Nu vorbim aici despre o durere de spate trecătoare sau despre o gripă. Ştim lucrul acesta fiindcă Iacov foloseşte un alt cuvânt ca să descrie boala acestui om, când spune - *Rugăciunea făcută cu credinţă va mântui pe cel bolnav.* Aici, cuvântul *bolnav (kamno)* se referă la *oboseală* sau epuizare inclusiv oboseală psihică. (în *Evrei 12:3* apare acelaşi cuvânt - *să căderi de OBOSEALĂ în sufletele voastre.* în *Apocalipsa 2:3,* acelaşi cuvânt apare în expresia *n-ai OBOSIT).*
Prin urmare, imaginea este a unui om atât de bolnav încât a ajuns să se simtă descurajat şi epuizat de durata bolii şi de starea sa aparent fără scăpare. Este cazul unei boli care a devenit o mare povară şi sursă de descurajare, spre deosebire de o suferinţă „obişnuită" care are o durată previzibilă şi în general poate fi tratată. în situaţia din urmă, nu avem nici un motiv serios să fim foarte descurajaţi şi deprimaţi. Dacă suntem afectaţi de o boală „obişnuită", nu avem nevoie de slujirea specială la pat care este rezervată celor foarte slabi sau deprimaţi şi care au ajuns în starea respectivă fie pentru că boala este deosebit de gravă, fie pentru că tratamentul nu dă rezultate.
Slujirea prin rugăciune la căpătâiul bolnavului nu este menită să fie folosită la bolile mai „mărunte", şi nici pentru cei care sunt capabili să se deplaseze (categorie în care ar putea fi incluşi chiar şi bolnavii de cancer într-o stare avansată).

Credincioşii care pot merge la serviciile bisericii sau la întâlnirile de rugăciune nu sunt imobilizaţi la domiciliu şi de aceea lucrarea specială a prezbiterilor nu £ste adecvată pentru ei, oricât de gravă ar fi boala lor. Atunci pentru cei cu boli mai uşoare şi pentru bolnavii care se pot deplasa nu există o lucrare de rugăciune? Cu siguranţă că da, însă pentru aceste cazuri, *Iacov 5* oferă o procedură mult mai simplă.
Odată ce termină cu descrierea procedurii pentru bolnavii izolaţi la domiciliu, Iacov se ocupă de toate celelalte cazuri de boală prin porunca - *Rugaţi-vă unii pentru alţii, ca să fiţi vindecaţi (Iacov 5:16).* în mod evident, această poruncă include atât rugăciunea privată, cât şi cererile fierbinţi ale bisericii adunate la rugăciune, însă nu au loc întâlniri speciale la căpătâiul bolnavului.
Dacă avem impresia că în felul acesta, bolnavii care se pot deplasa sunt privaţi de o binecuvântare, trebuie să ne optim şi să ne întrebăm de ce gândim aşa. Vrem să spunem că prin lucrarea prezbiterilor la patul bolnavului este accesibilă o putere vindecătoare suplimentară ce nu poate fi obţinută prin rugăciunea obişnuită? Dacă noi credem că există vreo binecuvântare specială şi tainică în slujirea prezbiterilor la domiciliul bolnavului, înseamnă că am început să gândim asemenea catolicilor sau membrilor superstiţioşi ai unor secte care cred că anumite ritualuri conţin puteri speciale sau „magice". Slujirea de la căpătâiul bolnavului este adecvată în mod exclusiv credincioşilor care nu-şi pot părăsi locuinţele şi care disperă sub povara unei boli aparent foarte greu de tratat. Pentru că aceştia nu se pot deplasa şi nu pot participa la întâlnirile bisericii, prezbiterii le duc acasă mângâierea şi siguranţa purtării de grijă şi siguranţa rugăciunii.
Revenind la procedura specifică pentru persoana imobilizată la pat, prezbiterii trebuie să participe în grup, arătând în felul acesta că nu este nevoie de un vindecător înzestrat, ci de un grup de oameni care se roagă. Activitatea principală a prezbiterilor este rugăciunea, deşi este inutil să mai spunem că ei vor da totodată mângâiere spirituală şi sfaturi, aceasta fiind lucrarea specială permanentă a prezbiterilor. Duhul Sfânt nu ar spune că trebuie chemaţi *prezbiterii* dacă nu ar

exista un rol unic pe care aceştia ar trebui să-1 joace! în sensul acesta, Iacov precizează că Dumnezeu poate folosi uneori boala pentru a-i determina pe creştinii rătăciţi să-şi îndrepte căile. El zice: *Şi dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate (Iacov 5:15).*
Mai există însă un lucru pe care trebuie să-1 facă prezbiterii şi tocmai această activitate este foarte greşit înţeleasă de carismatici. Prezbiterii trebuie să-1 ungă pe bolnav cu ulei (untdelemn, n.tr.) în Numele Domnului. Logic, se pune întrebarea: Care este scopul şi ce semnificaţie precisă are această ungere? Răspunsul îl găsim în înseşi cuvintele alese de Iacov. Mai întâi, trebuie să înţelegem că textul original din limba greacă nu vorbeşte despre *ungere* în sens spiritual, ci pur şi simplu despre „a turna ulei". în primul caz, ungerea transmite ideea de îndeplinire a unui ritual religios. Noul Testament foloseşte două cuvinte în limba greacă pentru a descrie procesul aplicării uleiului pe trupul cuiva. Unul dintre aceste cuvinte este folosit la modul general, atunci când aplicarea uleiului se face în scop fizic, medical (gr: *aleipho),* pe când celălalt este folosit atunci când turnarea uleiului are o semnificaţie sacră, spirituală (gr: *chrio).*
Cuvântul ales aici de Iacov este *primul* dintre cele două, indicând că aplicarea uleiului de către prezbiteri avea un sens pur fizic, şi nicidecum unul religios. Astfel, Lenski traduce pasajul în felul următor: „îl vor da cu ulei în Numele Domnului", adăugând că termenul „se referă la utilizarea *obişnuită* a uleiului. Nu ungem un angrenaj de la o maşinărie, ci îl *dăm cu ulei."* Uleiul sau alifia conţinând diverse parfumuri sau

medicamente era folosită mult în acele timpuri pentru înviorare, pentru a da strălucire feţei, pentru a aplica parfumuri, sau pentru a unge răni, a calma dureri sau a trata anumite boli. Unii autori carismatici, puţini la număr, afirmă cu tărie că, în vremurile biblice, uleiul nu avea nici o întrebuinţare medicală, însă prin aceasta ei nu fac altceva decât să arate cât de puţin cunosc Biblia! Utilizarea obişnuită a uleiurilor şi alifiilor în scopuri medicale este evidentă în mai multe pasaje biblice.

In *Isaia 1:6,* profetul descrie naţiunea în termenii unui om acoperit din cap până în picioare de răni, vânătăi şi bube care,

spre uimirea profetului, nu fuseseră legate sau *alinate cu untdelemn.* Pentru untdelemn şi alifie se foloseşte, de obicei, unul şi acelaşi cuvânt în ebraica Vechiului Testa^ment; lichide sau vâscoase, acestea erau preparate din ulei de măsline sau balsam. Modul în care foloseşte Isaia această ilustraţie ne arată cât de răspândită era utilizarea medicinală a uleiului.

Ieremia ne confirmă şi el frecventa întrebuinţare a uleiului medicinal când pune întrebarea: *Nu este nici un leac alinător în Galaad? Nu este nici un doctor acolo? (Ieremia 8:22).* Galaadul era cunoscut pentru uleiul său balsamic, iar ideea lui Ieremia este că deşi israeliţii aveau în egală măsură acces la Medicul Divin şi la uleiul medicinal, ei căutau tratament pentru rănile păcatului. în pilda bunului samaritean, Domnul Isus spune că samariteanul a legat rănile celui ce fusese tâlhărit şi bătut - şi *a turnat peste ele untdelemn şi vin.*

Prin urmare, ca să înţelegem pasajul din *Iacov 5,* trebuie să ne amintim că uleiul era un remediu medical obişnuit şi că Iacov foloseşte sensul laic al verbului „a unge". Interpretarea corectă a pasajului este că aplicarea uleiului de către prezbi-teri era doar un act de tratament medical.[21]

Să nu ne gândim că Iacov a promovat folosirea uleiului ca pe un *leac,* dar cu siguranţă el 1-a recomandat ca pe un mijloc de a da alinare, de a trata rănile produse de imobilizarea la pat sau de alte afecţiuni. Nu are de ce să ne surprindă faptul că Iacov le porunceşte prezbiterilor să ofere şi acest ajutor obişnuit, pe lângă rugăciune. Nu are nici un rost să fim cu gândul la cer, dar fără folos pe pământ, iar aceasta este lecţia cea mai importantă pe care o putem extrage din ungerea cu ulei. în altă parte, Iacov spune că dacă un membru al bisericii

21 Alte texte unde apare această ungere în sens non-religios confirmă faptul că Iacov se gândeşte aici la alinarea fizică a durerii. în *Matei 6:17,* Isus îi spune celui ce posteşte să-şi ungă capul cu ulei şi să-şi spele faţa, ca să arate proaspăt şi aranjat, şi nu ca o persoană care şi-a impus unele privaţiuni. *Marcu 16:1* ne relatează cum cele două Marii, împreună cu Salome, au adus ulei (sau alifie) cu mirodenii pentru a unge trupul Domnului. Acesta era un obicei al acelor vremuri, şi nu un act cu semnificaţie religioasă. In *Luca 7:38,* citim despre femeia păcătoasă care I-a spălat picioarele lui Isus cu lacrimile ei şi apoi le-a uns cu ulei, fără doar şi poate cu un ulei parfumat, *loan 12:3* ne spune că Măria din Betania a luat un litru de ulei foarte scump şi 1-a turnat pe picioarele Mântuitorului ei. în nici unul dintre aceste cazuri, „ungerea" cu ulei nu a avut o semnificaţie religioasă.

este sărac sau flămând, iar un alt credincios îi spune: „Du-te în pace, încălzeşte-te şi satură-te" fără să-i împlinească nevoile, atunci credinţa acelui credincios este moartă şi inutilă. Tot astfel, cum ar putea îndrăzni prezbiterii să meargă la patul bolnavului şi să se roage pentru vindecare din partea lui Dumnezeu, fără să încerce să împlinească nevoile evidente şi imediate ale celui suferind?

Trebuie să ne aducem aminte că în acele vremuri, nu exista un sistem de protecţie socială, şi mulţi creştini erau extrem de săraci. Este uşor să ne închipuim o persoană de genul acesta - poate chiar cea care aducea venituri în familie - în situaţia de a nu-şi putea permite un medic, chiar dacă avea trupul plin de răni. Putem fi siguri că atunci

când prezbiterii au oferit această îngrijire de bază, au făcut-o într-un mod adecvat şi etic, apelând probabil la o rudenie sau luând cu ei pe cineva ca *Fivi, sora noastră, care este diaconită a Bisericii.*

Aplicarea uleiului în vederea alinării suferinţei avea şi menirea de a corecta orice idei greşite legate de vindecarea divină. Dacă bolnavul ar fi acceptat ideea că purtarea de grijă „obişnuită" era în contradicţie cu vindecarea divină, fapta prezbiterilor ar fi corectat această greşeală. Bolnavul putea să vadă că purtarea de grijă adecvată este necesară în caz de boală şi celor care au încredere că Dumnezeu le va da binecuvântarea vindecării totale.

In prezent, avem un „echivalent dinamic" pentru lucrarea de ungere, reprezentat de datoria prezbiterilor de a se asigura că toţi credincioşii bolnavi au parte de atenţia şi îngrijirea potrivită. Din când în când, aflăm că ceva nu a funcţionat cum trebuie şi că o persoană bolnavă şi vârstnică nu a beneficiat de o îngrijire medicală adecvată. Prezbiterii sunt cei care trebuie să identifice şi alte nevoi care, uneori, sunt izbitor de evidente. Cum rămâne cu problemele financiare, cu îngrijirea copiilor sau cu alte preocupări presante? Uleiul din *Iacov 5* este fără doar şi poate „substanţa" şi exemplul de lucrare de îngrijire, şi nu inaugurarea unui ritual religios.

Cei care cred că Iacov vorbeşte despre o ungere ce simbolizează prezenţa lui Dumnezeu sau primirea Duhului trebuie să ţină cont de faptul că în Noul Testament există doar două

ritualuri cu caracter simbolic - botezul şi Cina Domnului. în toată credinţa creştină nu există un alt ritual care să implice un simbolism sacru. Rugăciunea, şi doar ea, aduce binecuvântarea lui Dumnezeu credincioşilor bolnavi, iar aplicarea uleiului nu are nici un rol important în obţinerea acestei binecuvântări. Ce mesaj Ii transmitem noi lui Dumnezeu când simţim nevoia să facem şi altceva (adică o ceremonie religioasă), nu doar să ne rugăm? Nu cumva îi spunem că nu ne putem încrede doar în rugăciune şi că avem nevoie de un ritual sacru vizibil, exterior, care să ne dea „ceva în plus" pe care să ne bazăm?

Unii îşi pun încrederea într-un vindecător carismatic, alţii în semnificaţia mistică a ungerii cu ulei! în felul acesta, lucrurile pe care le *fac* ei devin un substitut al credinţei şi al rugăciunii. Mulţi creştini au ajuns ca Naaman din vechime care a vrut ca Elisei să îl vindece într-un mod spectaculos, dramatic. El a zis - *Eu credeam că va ieşi la mine, se va înfăţişa el însuşi, va chema Numele Domnului, Dumnezeului lui, îşi va duce mâna pe locul rănii, şi va vindeca lepra (2 împăraţi 5:11).*

Unii dintre cei care susţin că ungerea cu ulei este un simbol religios îşi bazează opinia pe faptul că „ungerea" trebuie făcută *în Numele Domnului.* Aceasta nu demonstrează însă că ungerea este o ceremonie religioasă, întrucât porunca este să facem *toate lucrurile* în Numele Domnului, atât lucrurile trecătoare, cât şi pe cele spirituale. Când foloseşte expresia *în Numele Domnului,* Iacov vrea să spună că prezbiterii trebuie să realizeze această latură de binefacere a lucrării lor ca nişte oameni trimişi de Dumnezeu (în ascultare de Cuvântul Său), şi nu doar ca simpli oameni buni la suflet. Domnul este Cel care le poartă de grijă copiilor Săi bolnavi prin atenţia, rugăciunile, părtăşia şi grija personală a prezbiterilor, iar pentru aceasta, Domnul trebuie să primească meritele şi recunoştinţa din partea bolnavului. Prin urmare, prezbiterii nu trebuie să pozeze ca fiind nişte oameni minunaţi şi binevoitori, ci trebuie să îndeplinească această lucrare ca slujitori ai Domnului, ca reprezentanţi ai Lui. Dumnezeu este Cel care a hotărât ca preaiubiţii Lui să beneficieze de grija şi rugăciunile altora. Prezbiterii oferă acest ajutor practic

(ungerea) în Numele Domnului pentru a arăta că *El* poartă de grijă celor în suferinţă.
Ce este rugăciunea făcută cu credinţă?
Când Iacov spune că rugăciunea făcută cu credinţă îl va mântui pe cel bolnav, oare trebuie să înţelegem că vindecarea survine în mod *obligatoriu* atunci când există o rugăciune de o calitate adecvată? Aceasta este, bineînţeles, opinia celor mai mulţi autori carismatici care promovează vindecarea miraculoasă. Ei cred că vindecarea este o certitudine atunci când atât vindecătorul, cât şi bolnavul au siguranţa absolută că boala va dispărea. Atât de mult cred în lucrul acesta vindecătorii mai înclinaţi spre spectacol, încât au făcut din rugăciunea cu credinţă instrumentul executiv al vindecării! De multe ori, rugăciunea lor făcută cu credinţă nu este altceva decât o poruncă adresată bolii să dispară!
Ipoteza că vindecarea este garantată se bazează în întregime pe concizia exprimării lui Iacov - *rugăciunea făcută cu credinţă va mântui pe cel bolnav.* Cum Iacov nu adaugă afirmaţii condiţionale precum „dacă este voia lui Dumnezeu", caris-maticii trag concluzia că voia lui Dumnezeu este *întotdeauna* să vindece. Iacov însă porneşte de la premisa că cititorii lui vor adăuga ei înşişi această condiţie limitativă, întrucât este un principiu biblic de prim rang că *orice* rugăciune se supune voii şi înţelepciunii suverane a Domnului. Iacov tocmai a subliniat lucrul acesta în capitolul anterior, unde îi condamnă pe credincioşii care-şi plănuiesc afacerile fără să se supună voii supreme a lui Dumnezeu. El scrie nişte cuvinte care reprezintă un excelent moto ce nu ar trebui uitat niciodată -*Voi, dimpotrivă, ar trebui să ziceţi: „Dacă va binevoi Domnul, vom trăi şi vom face cutare sau cutare lucru" (Iacov 4:15).*
Dacă autorii carismatici ar citi doar câteva versete plasate înainte şi după textele pe care le forţează să se apropie de teoriile lor, ar avea parte de mari surprize. Oare rugăciunea de vindecare face excepţie de la regula că orice rugăciune se supune voii lui Dumnezeu? Să-1 ascultăm din nou pe Iacov -*Dacă va voi Domnul, vom trăi!* Acest principiu se aplică tuturor

rugăciunilor noastre, indiferent de temă, şi trebuie să pornim întotdeauna de la premisa că el se aplică. în *1 Ioan 5:14,* citim următoarele: *Dacă cerem ceva duyă voia Lui, ne ascultă.* Ne amintim încă o dată că lacov aduce în discuţie cazul lui Iov, îndemnându-ne să fim gata să suferim cu răbdare dacă acesta este planul Domnului pentru noi. Ideea că vindecarea este garantată atâta timp cât există o credinţă de calitate suficientă se naşte dintr-o citire foarte superficială a pasajului.
Dar oare de ce s-a exprimat lacov într-un mod atât de laconic? Nu era de aşteptat că unii vor uita de voia suverană a lui Dumnezeu şi automat îi vor înţelege greşit mesajul? Răspunsul este că afirmaţia lui lacov a urmărit doar să îi împiedice pe oameni să acorde prea multă importanţă „ungerii" cu ulei. Ca nu cumva oamenii să creadă că uleiul joacă un rol oarecare în obţinerea binecuvântării, lacov a adăugat precizarea că *rugăciunea făcută cu credinţă va mântui pe cel bolnav.* Am putea întări cuvintele lui în felul următor: „Turnaţi ulei în Numele Domnului, dar amintiţi-vă că rugăciunea făcută cu credinţă este singurul mijloc prin care se poate obţine bi-

necuvântarea vindecării din partea lui Dumnezeu."
Faptul că vindecarea nu este garantată este dovedit de experienţa lui Pavel, relatată în 2 *Corinteni 12:7-10.* în acest text, Pavel vorbeşte despre ţepuşul din trupul său care era, în mod cert, o boală fizică, în ciuda încercărilor autorilor carismatici de a demonstra că ţepuşul se referă la duşmanii săi de pe pământ! Experienţa personală a lui Pavel demonstrează în mod decisiv că voia lui Dumnezeu nu este întotdeauna să înlăture boala. De trei ori i-a cerut el lui Dumnezeu să-1 vindece, însă Dumnezeu i-a arătat că trebuia să sufere acea boală prin tăria pe care urma să i-o dea El. (Dovada că ţepuşul lui Pavel era o boală fizică este prezentată sub forma unei anexe la acest capitol.)
Revenind la pasajul din *lacov 5,* remarcăm că autorul este atent să nu se atingă de suveranitatea lui Dumnezeu atunci când spune - *Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit (lacov 5:16).* Cuvântul tradus în acest text prin *rugăciune* e-sli* forma cea mai umilă de exprimare în limba greacă a conceptului de rugăciune şi provine de la verbul „a

cerşi". Sensul acestuia este de a stărui, a solicita, a cere sau a ruga. Cuvântul nu transmite ideea de pretenţie, impunere sau insistenţă, ci recunoaşte şi este gata să arate supunere faţă de înţelepciunea superioară şi de autoritatea deplină ale Dumnezeului celui Atotputernic. Este rugăciunea celui care speră să obţină ceva de la Domnul, dar care acceptă că El ar putea avea un plan mai măreţ. Genul de rugăciune de cerere la care se gândeşte lacov nu poate fi rostită de cineva care a şi hotărât deja cum trebuie să răspundă Dumnezeu! Nu este rugăciunea celui hotărât să obţină ce vrea el, cu orice preţ. Nu este o formă de manifestare a voinţei proprii care încearcă să forţeze împrejurările pentru a-şi atinge scopurile.
Noi trebuie să venim cu cererile noastre smerite bazându-ne pe două temeiuri minunate: mai întâi că Dumnezeu are puterea să facă orice doreşte, iar apoi că El ne cheamă să-I *cerem* vindecarea. Cu toate acestea, noi nu insistăm asupra obţinerii vindecării ca şi cum ar fi dreptul nostru, ci în fiecare clipă suntem gata să ne încredem în planul perfect al Tatălui nostru ceresc. Aşadar, rugăciunea făcută cu credinţă nu are nimic în comun cu rugăciunea celui convins că vindecarea a şi fost făcută deja. Această atitudine nu este rugăciune, ci încercare de manipulare mintală! Rugăciunea făcută cu credinţă este o rugăciune adusă de cei care recunosc că Dumnezeu este fiinţa supremă şi perfectă şi că El va face să se întâmple totul după voia Sa perfectă şi în conformitate cu planul Său perfect. Adevărata rugăciune făcută cu credinţă nu îl depo-sedează *niciodată* pe Dumnezeu de suveranitatea Lui.
în ultima parte a învăţăturilor Sale cu privire la rugăciunea pentru cei bolnavi, lacov subliniază faptul că Dumnezeu aşteaptă cereri de la cei care trăiesc vieţi evlavioase. Deşi toate lucrurile se supun înţelepciunii Sale supreme, rugăciunea ajută la obţinerea vindecării, motiv pentru care ne putem aştepta să-i experimentăm frecvent binecuvântarea. lacov ne asigură că - *Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui ne-prihănit.* Cuvântul tradus prin *putere* provine din termenul grecesc folosit pentru energie, activitate sau muncă. înţelesul afirmaţiei este că atunci când depunem toate eforturile să trăim în ascultare de Domnul şi într-un mod plăcut Lui,

rugăciunile noastre au o mare putere convingătoare înaintea Lui şi de aceea vor obţine mult de la El.
Din nefericire, motivaţia uriaşă la rugăciune pe care ar trebui să ne-o dea această promisiune se pierde adeseori din pricina ideilor noastre greşite despre predestinare.

Mulţi creştini dau dovadă în rugăciunile lor de o formă letală de fatalism, ca şi cum nu ar crede cu adevărat că ar avea vreun rost să se roage. Din rugăciunile lor lipseşte orice urmă de credinţă, de urgenţă, de stăruinţă sau convingere. Orice ar cere, ei cred că Dumnezeu va face oricum aşa cum a hotărât mai înainte ca ei să înceapă să se roage. Cu alte cuvinte, rugăciunea nu schimbă nimic, motiv pentru care fiecare rugăciune se încheie cu o lamentaţie ce trădează lipsa de speranţă - „După voia Ta". Astfel de creştini rostesc aceste cuvinte ca şi cum întreg exerciţiul rugăciunii ar fi o simplă formalitate fără rost.

Iacov ne asigură însă că rugăciunile copiilor lui Dumnezeu au putere persuasivă şi de aceea nu trebuie să ne rugăm ca şi cum Dumnezeu ar fi luat deja o decizie şi nu ar ţine cont de ceea ce-I cerem noi. Trebuie să ne rugăm având în vedere că Dumnezeu ne-a chemat să-I aducem cererile noastre. El a promis în repetate rânduri că va da ascultare şi va răspunde la rugăciuni, aplicând întotdeauna, desigur, înţelepciunea Sa şi planul Său suprem; la această promisiune trebuie să ne gândim atunci când spunem: „După voia Ta." Nu putem porni de la premisa că Dumnezeu ne va ignora cererile, mai puţin în situaţiile când acestea coincid perfect cu planul Său prestabilit.

Cererile noastre trebuie să se bazeze pe promisiunea lui Dumnezeu că El va ţine cont de ele *în totalitate.* El este gata să fie mişcat sau convins de rugăminţile noastre, mai puţin în situaţiile când are o variantă mai bună sau urmăreşte să atingă un scop mai înalt prin boala respectivă. De multe ori, cuvintele -*Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit* - se vor dovedi adevărate. Dacă ne încredem în suveranitatea lui Dumnezeu, s-ar putea să nu înţelegem lucrul acesta şi să ne întrebăm cum este posibil ca Dumnezeul care predestinează toate lucrurile să fie influenţat să-Şi schimbe voia cu

privire la ceva. Cum pot face schimbări rugăciunile noastre? Acesta este gândul din spatele stilului fatalist de rugăciune.

Vom prezenta două explicaţii propuse în mod frecvent pentru rezolvarea acestei dileme, deşi suntem nevoiţi să recunoaştem că disponibilitatea lui Dumnezeu de a „schimba" lucrurile la cererea noastră rămâne un mare mister. Una dintre explicaţii este aceea că Dumnezeu îşi împlineşte adeseori planurile lucrând mai întâi în inimile copiilor Săi şi făcându-i să se roage pentru ele. Astfel, El este suveran în toate lucrurile, iar noi jucăm totuşi un rol important în obţinerea binecuvântării Sale glorioase. Cealaltă explicaţie este că Dumnezeu chiar le oferă copiilor Lui privilegiul înalt al mijlocirii responsabile şi voluntare, astfel că binecuvântările sunt obţinute doar atunci când ei se roagă. în această situaţie, nu este ştirbită suveranitatea lui Dumnezeu? Răspunsul este că Dumnezeu a ţinut cont de toate rugăciunile noastre înainte de începutul istoriei şi a stabilit dinainte ca ele să primească răspuns la împlinirea vremii.[22]

Când ne rugăm pentru cei bolnavi, trebuie s-o facem cu convingerea reală că Tatăl nostru ceresc este gata să asculte şi să schimbe lucrurile. Nu trebuie să spunem niciodată „După voia Ta" cu un duh de *resemnare fatalistă,* ci mai degrabă gata să acceptăm că Dumnezeu ar putea urmări un anumit scop prin boala cuiva. Prin urmare, dacă rugăciunile noastre pentru vindecare nu primesc răspuns, noi vom continua să ne încredem în El ca fiind Tatăl nostru ceresc care ne arată dragostea, bunătatea, înţelepciunea şi puterea Lui fără limite şi care are un plan suveran pentru toţi copiii Săi.

Pentru ce anume să ne rugăm?

O altă încurajare extraordinară la rugăciune o primim în *Iacov 5,* prin întâmplarea cu

Ilie şi ploaia *(Iacov 5:17-18).* Ilie a fost inspirat de Dumnezeu să ceară, în prezenţa regelui Ahab, să nu mai fie rouă şi ploaie, iar ca urmare a rugăciunii sale, nu a mai plouat timp de trei ani şi jumătate. Ilie a cerut 22 Acest raţionament nu se aplică şi la rugăciunea pentru mântuire, întrucât dragostea lui Dumnezeu care predestinează spre mântuire este descrisă în mod clar ca necondiţionată.

intervenţia directă a lui Dumnezeu în situaţia respectivă, şi aşa trebuie să procedăm şi noi atunci când ne rugăm pentru credincioşii bolnavi. Aplicaţia este următoarea: Dumnezeu este gata să întrerupă procesele naturale ale bolii printr-o *intervenţie directă,* dacă este nevoie, ca răspuns la rugăciune. Prin urmare, ne putem ruga fără rezerve pentru însănătoşirea bolnavilor, fără să ne întrebăm dacă Domnul Se limitează la folosirea unor căi obişnuite precum o intervenţie chirurgicală sau un tratament medicamentos.

Uneori îi auzim pe prietenii noştri rugându-se pentru cei bolnavi ca şi cum Dumnezeu S-ar limita la a-i călăuzi pe medici în punerea diagnosticului şi stabilirea tratamentului sau la a îndruma mâinile chirurgilor când operează. Aceşti oameni par să se îndoiască de faptul că Domnul va depăşi vreodată planul acesta obişnuit de recuperare şi Se va atinge de bolnav pentru a-l vindeca. Pentru noi, ar trebui să fie evident faptul că Domnul Se ocupă în mod direct de bolnavi, chiar şi numai gândindu-ne că ştiinţa medicală se afla în imposibilitatea de a trata majoritatea bolilor din vremurile Noului Testament. Prin urmare, atunci când Iacov a spus despre bolnav că *Domnul îl va însănătoşi,* el s-a referit la atingerea vindecătoare directă, venită din mâna Domnului. Nu greşim, desigur, dacă ne rugăm ca Dumnezeu să-i călăuzească pe medici şi pe asistente, însă greşim dacă *limităm* metodele de vindecare ale lui Dumnezeu la mijloacele raţionale. Trăim vremuri privilegiate în care, prin harul general al lui Dumnezeu, progresul cunoaşterii a creat remedii pentru numeroase boli. înţelegem, totodată, că există un principiu general al Bibliei care spune că Dumnezeu nu foloseşte căi *miraculoase* acolo unde a pus la dispoziţie căi *obişnuite.* Atunci când suferinţa unui om nu poate fi tratată în condiţii de siguranţă şi certitudine prin medicină, Domnul poate alege să intervină în mod direct şi să vindece. Dacă un credincios îşi revine în urma unui cancer care *uneori* răspunde la tratament, el nu va şti niciodată cu siguranţă dacă Dumnezeu l-a vindecat în mod *direct* sau dacă a binecuvântat tratamentul, însă aceasta contează prea puţin întrucât credinciosul vindecat îi va da oricum mulţumire şi slavă lui Dumnezeu.

Prin urmare, trebuie să ne rugăm pentru bolnavi, având ferma convingere că Dumnezeu nu este limitat de posibilităţile ştiinţei medicale. De câte ori nu am văzut credincioşi care s-au recuperat neaşteptat de repede după spitalizare pentru că Domnul nu numai că a supravegheat intervenţia chirurgului, dar a şi dat o binecuvântare directă pentru recuperare rapidă. Bineînţeles că putem vorbi doar la modul general, întrucât noi nu putem cerceta sau evalua lucrările minunate ale lui Dumnezeu, dar cel puţin trebuie să fim atenţi să nu avem aşteptări limitate cu privire la ceea ce poate face El.

In lumina acestor lucruri, ar trebui să ne fie clar că binecuvântările date de Dumnezeu sub forma vindecării nu trebuie fluturate înaintea ochilor necredincioşilor ca dovezi uimitoare ale existenţei şi puterii lui Dumnezeu. în general, nu putem fi siguri dacă Dumnezeu a vindecat prin tratament sau în mod direct. Poate că un misionar izolat care nu are în apropiere un medic sau un spital poate fi mai sigur atunci când Domnul îl binecuvântează cu o recuperare miraculoasă, dar de cele mai multe ori, nu putem

stabili exact felul în care lucrează Dumnezeu. Aceste binecuvântări nu sunt menite să fie dovezi miraculoase pentru o lume cinică, dar *noi* credincioşii îl vom lăuda pe Dumnezeu pentru numeroasele situaţii în care ne-a binecuvântat şi ne-a restaurat; adeseori, în urma unor boli mai uşoare, dar uneori în urma unora grave.

Există vreo limită pusă de Domnul cu privire la *genul* de vindecări pe care le va face El în vieţile credincioşilor Lui? Dacă nu trebuie să limităm lucrările Sale la posibilităţile ştiinţei medicale, înseamnă aceasta că ne putem aştepta la toată gama de vindecări asemănătoare celor pe care le-a făcut Domnul Isus Cristos cândva pe pământ - *Orbii văd, şchiopii umblă, ... surzii aud, morţii învie* ...? Cu alte cuvinte - cât de departe putem merge atunci când ne rugăm pentru cei bolnavi? Răspunsul sugerat de limbajul lui Iacov este că vindecarea va fi asociată de obicei cu boli care produc slăbirea şi incapacitatea organismului, şi nu cu *stări -permanente* (precum orbirea sau lipsa unui membru) pe care le pot avea unii oameni sănătoşi din toate celelalte puncte de vedere.

Să ne amintim că Iacov foloseşte un limbaj care indică o stare de slăbiciune combinată cu epuizare psihică sau disperare. Bolnavul care apelează la prezbiteri ^rebuie să fie ridicat de pe patul de boală, astfel că boala la care se face referire pare să fie una activă şi agravantă. Vindecarea unor handicapuri fizice permanente s-a numărat printre minunile-semne extraordinare făcute de Domnul şi de apostolii Lui, *Iacov 5* nu se referă la acest gen de afecţiuni. Nimic nu este imposibil la Dumnezeu care face tot ce doreşte, însă Iacov nu ne dă nici o justificare pentru a aduce înaintea Domnului în rugăciune orice fel de neputinţă.

Privind lucrurile dintr-un alt unghi, ne referim din nou la „textul moto" din *Iacov 4:15 - Dacă va voi Domnul, vom trăi şi vom face cutare sau cutare lucru.* Dacă ne-am rugat o perioadă de timp pentru vindecarea cuiva şi am constatat că rugăciunea noastră nu a fost de nici un folos, s-ar putea să fim nevoiţi să recunoaştem că Dumnezeu în suveranitatea Lui 1-a chemat pe bolnav să suporte cu răbdare boala respectivă. în astfel de cazuri, ar trebui să începem să ne rugăm pentru ca persoana în cauză să primească tărie şi mângâiere. O atare atitudine, ar fi în armonie cu *2 Corinteni 12,* unde Pavel a aflat că neputinţa lui nu avea să fie înlăturată prin rugăciune, că trebuia să-şi ia toată alinarea şi puterea de care avea nevoie de la Domnul. *Iacov 5* nu ne oferă un cec în alb prin care să-I putem cere Domnului orice, iar atunci când rugăciunea insistentă pentru vindecare nu primeşte răspunsul aşteptat, trebuie să ne plecăm înaintea voii Sale supreme şi să ne schimbăm în mod corespunzător obiectivul cererilor noastre.

Să ne gândim la copiii cu handicapuri apărute din cauza unor anomalii genetice sau a unor leziuni cerebrale produse la naştere. Bineînţeles că pentru aceşti copii se înalţă multe rugăciuni fierbinţi. Dar ce se întâmplă dacă o boală sau un handicap se permanentizează în viaţa copilului, în ciuda numeroaselor rugăciunilor înălţate pentru el? Probabil că în acel moment ar trebui să ne schimbăm ţinta rugăciunilor, astfel încât să ne rugăm ca acel copil să fie păzit de toate celelalte pericole (cum ar fi infecţiile) la care sunt vulnerabili astfel de copii, amintindu-ne că s-ar putea ca Dumnezeu să

ne cheme ca biserică să-i purtăm în rugăciune pentru tot restul vieţilor lor.

Ţepuşul din trupul lui Pavel

Nu încape vreo îndoială că ţepuşul din trupul lui Pavel a fost o boală fizică. Tentativele moderne ale învăţătorilor carismatici de a interpreta acest ţepuş ca fiind unul sau mai mulţi

duşmani personali trebuie respinse şi considerate nişte acrobaţii exegetice exagerate. Aceşti învăţători ţin morţiş să demonstreze că nici un creştin nu ar trebui să fie bolnav pentru că (spun ei) Dumnezeu ne-a promis tuturor vindecarea. Boala lui Pavel este un contraar-gument evident la această teorie şi de aceea ei se văd nevoiţi să-i găsească o explicaţie.
Carismaticii afirmă că ţepuşul lui Pavel se referă la persecutorii lui fiindcă aceeaşi figură de stil este folosită în Vechiul Testament pentru a-i descrie pe duşmani. Canaaniţii au fost nişte *ghimpi* (eng. *thorn,* rom. şi *ţepuş,* n.tr.) *în coaste* pentru israeliţi. Nu înseamnă însă că *ţepuşul* se referă de fiecare dată la acelaşi tip de probleme. Când Pavel vorbeşte despre necazul lui, el vorbeşte despre un singur *ţepuş* şi precizează că este *în carne.*
Dovada incontestabilă a faptului că ţepuşul lui Pavel *nu* făcea trimitere la duşmanii săi se găseşte în răspunsul dat poruncii Domnului. Dumnezeu i-a spus că nu-i va lua acest ţepuş în urma rugăciunilor sale. Cu alte cuvinte, Pavel nu mai trebuia să se roage să scape de el, şi nici să-i încurajeze pe alţii să facă acest lucru. Pavel însă le cere bisericilor în repetate rânduri să i se alăture în rugăciune pentru a fi izbăvit de *duşmanii* săi şi, în câteva rânduri, are mărturii extraordinare despre modul în care Dumnezeu i-a dat această eliberare. Textele doveditoare sunt următoarele:
Vă îndemn dar... să vă luptaţi împreună cu mine, în rugăciunile voastre către Dumnezeu pentru mine, ca să fiu izbăvit de răzvrătiţii din Iude-ea (Romani 15:30-31).
încolo, fraţilor, rugaţi-vă pentru noi ca ... să fim izbăviţi de oamenii nechibzuiţi şi răi (2 Tesaloniceni 3:1-2).
Tu însă ai urmărit de aproape... prigonirile... care au venit peste mine în Antiohia, în Iconia şi în Listra. Ştii ce prigoniri am răbdat; şi totuşi, Domnul m-a izbăvit din toate (2 Timotei 3:10-11).

La întâiul meu răspuns de apărare, nimeni n-a fost cu mine, ci toţi m-au părăsit. Să nu li se ţină în socoteală lucrul acesta! însă Domnul a stat lângă mine, şi m-a întărit, pentru ca propovăduirea să fie vestită pe deplin prin mine, şi s-o audă toate Neamurile. Şi am fost izbăvit din gura leului. Domnul mă va izbăvi de orice lucru rău, şi mă va mântui, ca să intru în împărăţia Lui cerească. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin (2 Timotei 4:16-18).
întrucât Pavel s-a rugat fără rezerve să fie scăpat de persecutorii săi şi a mărturisit că Dumnezeu i-a ascultat acele rugăciuni, putem fi siguri că ţepuşul din trupul său (pe care Dumnezeu nu dorea să i-l înlăture) era o boală fizică. Există un text care confirmă foarte clar că Pavel a avut probleme de sănătate. în *Galateni 4:13-14,* el scrie: *Dimpotrivă, ştiţi că, în neputinţa trupului v-am propovăduit Evanghelia pentru întâia dată. Şi, n-aţi arătat nici dispreţ, nici dezgust faţă de ceea ce era o ispită pentru voi în trupul meu; dimpotrivă, m-aţi primit ca pe un înger al lui Dumnezeu, ca pe însuşi Cristos Isus.*
în lumina tuturor celor arătate, nu vedem nici un motiv întemeiat pentru schimbarea înţelesului obişnuit al cuvântului *slăbiciuni* din 2 *Corinteni 12:9.* Aici, *slăbiciunile* se referă la lipsa de putere din pricina unei boli sau infirmităţi fizice. Pavel ne relatează ce i-a spus Domnul: *Harul Meu îţi este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârşită. Deci mă voi lauda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Cristos să rămână în mine.*

Imaginarea

Noul val al vindecării minţii şi memoriei

Odată cu valul recent de cărţi dedicate vindecării, numeroşi autori carismatici au îmbrăţişat ideile lui Yonggi Cho cu privire la aducerea în existenţă a rezultatelor rugăciunii prin vizualizarea lor. Unul dintre autori, David A. Seamands, scrie de exemplu în cartea sa *Healing ofMemories (Vindecarea amintirilor):* „Credinţa a fost numită o formă de imaginaţie sfinţită. Aceasta înseamnă că ne rugăm folosindu-ne imaginaţia pentru a-i vizualiza pe oameni vindecaţi şi eliberaţi de lanţurile dureroase ale trecutului lor; îi vedem schimbaţi şi înnoiţi."
Scriitori ca Seamands sunt devotaţi ideii adorate odinioară de psihiatrii laici conform căreia suferinţele ascunse sau reprimate îi schilodesc pe oameni dacă nu sunt scoase la suprafaţă una câte una, expuse vederii şi eliminate. Seamands şi alţii merg până acolo încât afirmă că *nici chiar Dumnezeu* nu poate vindeca sentimentele rănite şi amintirile

negative dacă nu este parcursă această rutină şi dacă cel suferind nu este pus „faţă în faţă" cu amintirea bolnavă. Metoda este „creşti-nizată" prin prezentarea Domnului înviat, prin imaginaţie, în trecutul suferindului.
Mai întâi, persoana bolnavă sau deprimată este rugată să rememoreze momente de tulburare emoţională din trecut. Apoi, cu ajutorul imaginaţiei, bolnavul trebuie să recreeze scena şi să pătrundă din nou în ea, privind-o prin ochii unui copil. De îndată ce se lasă purtat pe aripile fanteziei, „copilul" este îndrumat să şi-L imagineze pe Isus în scena respectivă. Mântuitorul poate avea orice imagine doreşte suferindul,

dar El trebuie închipuit în detalii realiste, rostind cuvinte de mângâiere şi asigurare. După aceea, pacientul (ca un copil) trebuie să îşi exprime verbal iertarea faţă de părinţi sau de persoanele care au fost cauza suferinţei din copilărie, iar pe urmă să elimine sursa reprimată a tuturor problemelor sale.
Pacienţii, sau „consiliaţii", cum sunt numiţi uneori, se lasă adeseori duşi cu totul de val, imaginându-şi scene remarcabile şi auzindu-şi personajele închipuite spunând lucruri extraordinare. Vindecătorii de amintiri carismatici din Biserica Romano-catolică (acceptaţi şi aprobaţi în general de carisma-ticii evanghelici) folosesc aceleaşi tehnici, dar în loc de Isus, o folosesc pe Măria ca personaj care vindecă şi consolează „copilul" în fantezia respectivă. Sumele uriaşe obţinute din vânzarea cărţilor care promovează aceste tehnici de vindecare a minţii ar trebui să constituie un motiv de mare îngrijorare pentru creştinii biblici ortodocşi, deoarece tehnica închipuirii este o auto-înşelare ce contrazice regula biblică conform căreia raţiunea trebuie să ne controleze în permanenţă gândirea.
Vizualizarea lui Cristos reprezintă o încălcare gravă a celei de-a doua porunci fiindcă aceasta presupune crearea unei imagini mentale detaliate a Domnului înviat şi glorificat. Porunca spune - *Să nu-ţi faci chip cioplit, nici vreo înfăţişare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ ... Să nu te închini înaintea lor, şi să nu le slujeşti.* Nu avem voie să reproducem în lemn, piatră sau prin rodul închipuirii fiinţa Dumnezeului glorios şi infinit, în scopul înlocuirii realităţii spirituale cu acest gen de reproduceri. Este o greşeală şi un păcat să ne făurim un Cristos închipuit de noi înşine şi să-L facem să spună lucrurile pe care vrem noi să le spună, să ne mângâie, să ne îmbrăţişeze, etc. Cei care-i învaţă pe oameni să facă astfel de lucruri împotriva voii lui Dumnezeu revelate în mod expres se fac vinovaţi de o mare blasfemie şi de indiferenţă faţă de autoritatea Domnului.
Avem un Mântuitor pe care II putem vizualiza, fără doar şi poate, într-o formă nedefinită. Nu este un păcat să ne facem o idee *generală* despre înfăţişarea umană a Domnului. Chiar faptul că Mântuitorul a îmbrăcat un trup omenesc şi a

luat cu El înapoi în cer un trup glorificat ne încurajează şi ne ajută să ne apropiem de El. Dar a adăuga la această înfăţişare generală ochi căprui, păr şaten, un ten mai închis sau mai deschis, anumite articole de îmbrăcăminte sau o expresie facială specifică, după gusturile şi dorinţele noastre, înseamnă a depăşi cu mult conştientizarea legitimă a umanităţii Sale glorificate şi a pătrunde pe tărâmul ficţiunii şi fanteziei.
Noi trebuie să ne închinăm *în duh şi în adevăr.* Cum poate fi adevărată o imagine mintală pe care am inventat-o noi? De unde ştim noi cum arată Mântuitorul? De unde ştim ce expresie a feţei are El? Poate că am păcătuit şi Mântuitorul nu ne zâmbeşte, ci priveşte la noi încruntat. Este foarte semnificativ faptul că toţi cei consiliaţi de vindecătorii carismatici văd în imaginaţia lor un Mântuitor care zâmbeşte şi care niciodată nu se încruntă, nu mustră, nu pedepseşte, nu avertizează şi nu porunceşte. Ei

îşi inventează un Mântuitor care îi mângâie şi-i consolează, îi măguleşte şi îi slujeşte, în loc să se închine înaintea Mântuitorului revelat în Biblie.
Domnul înviat S-a arătat lui Pavel pentru a-1 califica pe acesta ca apostol - ca unul care L-a văzut pe Domnul. Pavel ne spune însă că el a fost ultimul om care L-a văzut pe Domnul înviat (până când va veni a doua oară). Pavel s-a considerat *o stârpitură,* fiind ultimul dintre apostoli. Pentru ceilalţi credincioşi, regula este că trebuie să ne apropiem de Domnul doar *prin credinţă* şi să ne închinăm Lui *în duh.* Trebuie să-L cunoaştem pe Cristos aşa cum este prezentat El în Scripturi, şi nu avem voie să adăugăm ceva la această revelaţie sau să-i ştirbim integritatea. Datoria noastră este să ne străduim să-L cunoaştem pe Cristos pe baza calităţilor şi caracterului Său revelate în Biblie, nu prin închipuirile noastre.
Noi avem obligaţia de a încerca să-L cunoaştem pe Cristos pe baza planurilor şi scopurilor pe care El le descoperă în Cuvântul Său şi trebuie să-L iubim pe baza promisiunilor Sale minunate. Pavel se roagă pentru efeseni astfel: *Cristos să locuiască în inimile voastre prin credinţă.* în felul acesta trebuie să înţelegem lărgimea, lungimea, adâncimea şi înălţimea şi să cunoaştem dragostea lui Cristos care depăşeşte cunoaşterea. *Nu* există credinţă creştină acolo unde este respins Cuvântul

ca sursă a întregii cunoaşteri a lui Dumnezeu şi unde se caută cunoaşterea lui Cristos şi puterea Lui prin „imaginare" (ca să folosim noul jargon). Un Cristos inventat care rosteşte vorbe inventate este un Cristos fals, un Cristos fabricat, un Cristos închipuit. El este o iluzie izvorâtă din neascultarea voită de Cuvânt şi dintr-o dorinţă blasfematoare de a-L aduce pe Dumnezeul Atotputernic sub control omenesc.
Dată fiind gravitatea erorii conţinute în această învăţătură şi popularitatea ei tot mai mare, capitolul de faţă va prezenta mai amănunţit opiniile şi faptele câtorva dintre autorii renumiţi care militează pentru vindecarea minţii. Rita Bennett este reprezentanta acestei şcoli de gândire. Renumită în cercurile carismatice pentru colaborarea cu soţul ei Dennis Bennett la scrierea cărţii *The Holy Spirit and You (Duhul Sfânt şi tu),* ea a publicat în anul 1982 o carte intitulată *Emotionally Free (Liber pe plan emoţional)* care a cunoscut deja mai multe ediţii.
Rita Bennett a început „vindecarea interioară" (sau vindecarea prin imaginare) în 1977, primul ei pacient fiind o femeie între două vârste despre care spune că s-ar fi aflat în pragul unui colaps nervos. In carte, numele femeii este „Meg". Descoperind că Meg a avut o copilărie nefericită, dna Bennett a rugat-o să se concentreze asupra unei amintiri legate de o „suferinţă" specifică din copilărie. La vârsta de trei ani, Meg s-a simţit ignorată şi respinsă atunci când părinţii au avut o dispută aprinsă unul cu celălalt. Dna Bennett i-a cerut atunci să şi-L închipuie pe Isus în scena respectivă, exact aşa cum ar fi dorit ea să arate. După câteva minute, Meg i-a mărturisit că îl vedea pe Isus foarte clar. Ea era doar un copil, iar Isus S-a aplecat şi a luat-o în braţe zicându-i: „Eu n-am să te las. Niciodată n-am să te părăsesc."
Experienţa ei imaginară a mişcat-o până la lacrimi şi a exclamat că se simţea deja mult mai bine - „atât de protejată". Rita Bennett îşi aduce aminte că „a aşteptat pentru a-i permite să se bucure de mângâierea dragostei lui Isus." Apoi, i-a cerut lui Meg să intre din nou în fantezia ei la vârsta de trei ani şi să le spună părinţilor că îi ierta pentru că au respins-o.

Dna Bennett îşi aminteşte un alt caz similar al unui tânăr pe nume Jim, care suferea de nesiguranţă, frustrare, mânie şi respingere. Sub „călăuzirea Duhului Sfânt", Jim a rememorat situaţiile în care se simţea respins în anii de şcoală. Fiind dislexic, într-o zi

s-a „blocat" în timpul unui extemporal şi a început să plângă, iar profesorul l-a făcut de batjocură în faţa colegilor. Rita Bennett s-a agăţat de această amintire şi i-a cerut lui Jim să vizualizeze scena, lucru pe care tânărul l-a făcut, incluzându-L şi pe Isus în imaginea sa mentală. Curând, vocea lui Jim s-a umplut de entuziasm, şi el a exclamat: „Isus îngenunchează lângă mine!"
„Şi ce îţi spune?" a întrebat dna Bennett.
„îmi spune că dragostea Lui pentru mine mă va ajuta să învăţ şi să mă accept aşa cum sunt. El zice că îmi va da puterea să-l iert şi pe profesorul meu."
Rămânând în starea de „vizualizare", Jim i-a vorbit profesorului, spunându-i că îl ierta şi astfel „s-a eliberat" de puterea înrobitoare a ostilităţii sale interioare pe care o reprimase.
Rita Bennett susţine că până şi creştinii care au trăit în mod sincer pentru Dumnezeu pot ajunge într-un impas şi le poate fi imposibil să se mai roage din cauza unor situaţii ascunse din interior. Aceste situaţii se pot referi la suferinţe sau la probleme din trecut care au fost încuiate în adâncimile sufletului - „aşa încât nici chiar Duhul Sfânt să nu poată ajunge la ele." Ea insistă asupra faptului că Dumnezeu nu poate ajuta sau vindeca decât atunci când „suferindul" scoate aceste lucruri la suprafaţă, şi le reaminteşte, iar apoi le predă lui Dumnezeu în cadrul unei sesiuni de vizualizare.
Unde găseşte dna Bennett în Biblie măcar un cuvânt din toate acestea? Răspunsul este: Nicăieri! Ea bate câmpii cu tot felul de explicaţii pseudo-ştiinţifice satisfăcute. Cel mai apropiat de o explicaţie teologică este un citat din Watchman Neemia care spunea că nici Dumnezeu, nici diavolul nu ar putea face ceva în vieţile noastre fără a avea mai întâi consimţământul nostru. Dna Bennett extinde această idee până la punctul în care susţine că Dumnezeu nu ne poate vindeca bolile emoţionale dacă nu le localizăm cauza şi nu abando-

năm în mod voluntar orice atitudine nepotrivită pe care am reprimat-o.
întrebarea dacă aceste lucruri sunt prezentate în Biblie primeşte un răspuns superficial bazat pe faptul că atâta timp cât Isus a fost prezent fizic, bolnavii nu au fost nevoiţi să-L vizualizeze. Această opinie nu poate explica însă tăcerea totală a tuturor cărţilor Noului Testament de la *Faptele Apostolilor* până la *Apocalipsa* care au relatat anii de formare a bisericii (şi i-au slujit) *după* înălţarea Domnului.
în cazul altei „vindecări" realizate de Rita Bennett, pacienta era împotriva lui Cristos şi nu a dorit să fie menţionat Numele Isus. Dna Bennett a acceptat să vorbească în schimb despre „Omul acela". Şi de această dată, problema pacientei îşi avea originea, pare-se, într-un eveniment ce se petrecuse când femeia avea doar trei ani, astfel că aceasta a fost îndemnată să şi-L închipuie pe „Omul acela" alături de ea. Curând, femeia a spus: „Da, îl văd. Este îmbrăcat cu o haină ţesută din fire naturale şi - vai! - A îngenuncheat chiar acolo pe trotuar, m-a privit direct în ochi şi mi-a spus - „Tu *nu* eşti o fată rea!" M-a îmbrăţişat şi m-am simţit atât de iubită şi de acceptată!"
în urma acestei întâlniri imaginare cu Cristos - inclusiv a „mesajului" primit de la El, un mesaj complet *opus* celui oferit de Cristos în Biblie - această pacientă ostilă a devenit, se pare, creştină. Din ceea ce spune Rita Bennett, tocmai la acest gen de manifestare detaliată a propriei Persoane în imaginaţia omului S-a referit Isus când a spus - *Cine are poruncile Mele şi le păzeşte ... Eu îl voi iubi, şi Mă voi arăta lui (Ioan 14:21).* Folosind Biblia în maniera superficială care o caracterizează, Rita Bennett nu observă că în acest text Domnul vorbeşte despre maniera în care *El Se arată* şi nu despre cum alţii îl pot aduce în propria imaginaţie, după bunul lor plac (şi potrivit propriilor gusturi).

Metoda închipuirii a ajutat-o pe Rita Bennett să vindece o femeie care se temea să călărească, făcând-o să vizualizeze acea zi din copilărie când a căzut de pe cal. „I-am cerut să-L lase pe Isus să pătrundă în acea scenă care a făcut-o să se teamă de cai. Ne-am ţinut de mâini... Susie şi-a adus aminte de respectiva experienţă şi a spus: „Da, îl văd pe Isus ... Când

am căzut de pe cal, El m-a pus din nou în şa, iar acum merge pe lângă mine. Isus arată fericit." Apoi ne-am rugat şi am poruncit tuturor puterilor distructive din viaţa ei să plece."
De la această scriitoare aflăm că trebuie să-I permitem lui Isus să vindece şi experienţele din perioada de pre-memo-rie, adică acele experienţe dureroase care au avut loc prea devreme în viaţă ca să ni le mai putem aminti. Pentru aceasta, s-ar putea să fim nevoiţi să vizualizăm chiar şi scene din pântecele mamei! Poate că avem probleme grave pentru că nu am fost mângâiaţi şi ţinuţi suficient în braţe în cele câteva minute după naştere! Această experienţă a privaţiunii va trebui imaginată astfel încât să-L putem vedea pe Isus în situaţia respectivă şi să rostim cuvinte de iertare faţă de părinţii noştri. Poate va trebui să-I cerem lui Dumnezeu să ne ajute să ne închipuim cum au arătat părinţii noştri şi cum s-au comportat înainte să ne naştem noi. Dacă nu-i putem accepta *acum,* ne spune dna Bennett, este posibil să-i putem accepta *aşa cum erau* înainte!
Toate textele biblice invocate de dna Bennett pentru a justifica aceste absurdităţi periculoase nu fac decât să demonstreze cât de puţin respect au aceşti autori şi vindecători ca-rismatici faţă de mesajul simplu şi clar al versetelor biblice. Iată în continuare câteva exemple de texte care ar trebui să justifice vizualizarea pacientului în pântecele mamei sale. Dna Bennett este foarte mulţumită de modul în care mani-pulează aceste texte. „Citind Biblia", ne spune ea, „am descoperit cu încântare numeroase texte despre perioada prenatală şi despre naştere. în mod evident, Dumnezeu vrea ca noi să ştim ce crede El despre acestea."
Psalmul 22:9 — Da, Tu m-ai scos din pântecele mamei, m-ai pus la adăpost de orice grijă la ţâţele mamei mele.
Isaia 49:1 - Ascultaţi-Mă, ostroave! Luaţi aminte, popoare depărtate! Domnul M-a chemat din sânul mamei şi M-a numit de la ieşirea din pântecele mamei.
Efeseni 1:4 -în El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinţi şi fără prihană înaintea Lui.
Ioan 10:3 - Portarul îi deschide, şi oile aud glasul lui; el îşi cheamă oile pe nume, şi le scoate afară din staul.

Oricine îşi dă seama că aceste versete nu confirmă în nici un fel ideile exprimate în astfel de cărţi. Utilizarea lor însă este caracteristică pentru modul greşit îrj care Scriptura este interpretată şi folosită în această nouă generaţie de cărţi despre vindecare.
La fel ca alţi exponenţi ai metodelor „imaginării", dna Bennett pare să creadă că majoritatea problemelor emoţionale provine din suferinţe produse de alţii. Problema nu este declanşată *niciodată* de un păcat personal ca mândria, lăcomia, materialismul sau egoismul. Singurele păcate ale pacienţilor săi sunt păcatele comise împotriva lor

înşişi (de exemplu, că sunt prea aspri şi neiertători cu ei înşişi) şi păcatul de a nu ierta pe cel care le-a pricinuit suferinţa. în general, nu se cere nici o altă mărturisire a păcatelor, lucru care trădează concepţia ne-evanghelică a autoarei despre condiţia umană.
Bineînţeles că tehnicile de vindecare a minţii şi memoriei folosite de Rita Bennett nu au fost inventate de ea. Cei ce apără aceste idei se bazează foarte mult pe munca răposatei Agnes Sanford, o vindecătoare binecunoscută ale cărei cărţi s-au vândut în tiraje impresionante, de la sfârşitul anilor 1940 încoace. Dna Sanford, soţia unui cleric din Biserica Episcopală din Statele Unite, nu a avut o teologie evanghelică. Cărţile ei sunt încărcate de sentimente uneori mistice, alteori catolice, animiste, freudiene şi, foarte rar, cât de cât evanghelice.
Dna Sanford a fost o scriitoare talentată, posesoarea unui stil încântător de a povesti întâmplări despre vindecări. Nu este greu să ne dăm seama de ce aşa de mulţi oameni au găsit în cărţile ei o lectură foarte plăcută. Cu toate acestea, raţionamentele prezentate în aceste cărţi nu se bazează *niciodată* pe Biblie, ci sunt inspirate direct din imaginaţia bogată a dnei Sanford. Iată o mostră din ceea ce copiază Bennett, Seamands şi mulţi alţii de la această strămoaşă a vindecătorilor moderni. Agnes Sanford povesteşte despre un bărbat ai cărui fraţi mai mari plecaseră de acasă pentru a lupta în război ca voluntari, pe vremea când el era doar un copil. Atunci, el fusese sigur că aceştia nu aveau să se mai întoarcă şi că inima lui va fi apăsată de singurătate. In realitate, fraţii s-au întors şi viaţa fericită a familiei şi-a reluat cursul, dar tânărul a rămas deprimat şi nesigur din pricina faptului că amintirile sale nu fuseseră vindecate.

Dna Sanford 1-a învăţat pe acest tânăr deprimat să vizualizeze experienţa din trecut şi să şi-L închipuie pe Isus în scena respectivă. îndată, el s-a văzut pe sine în copilărie, sprijinindu-se trist de poarta de la curtea casei, cu o şapcă albastră pe cap şi cu Isus stând alături de el. Imediat ce L-a văzut pe Isus în scena respectivă, s-a întâmplat o „minune". Norul de disperare din jurul amintirii sale a dispărut şi el a scăpat de nefericire.
Dna Sanford recunoaşte în mod deschis că metodele sale de a vindeca memoria dau aceleaşi rezultate ca şi „psihologia de profunzime", numai că pe când aceasta din urmă îi face pe pacienţi să retrăiască trecutul pe o perioadă de câteva luni, adeseori cu multă durere şi multe lacrimi, tehnica ei de vizualizare este mai scurtă şi durerea este una trecătoare.
Agnes Sanford a afirmat că Duhul Sfânt i-a dat o cunoaştere profundă a oamenilor suferinzi, împreună cu o putere vindecătoare *şi creatoare.* Ea a afirmat că prin folosirea imaginaţiei a putut „controla de la distanţă" comportamentul copiilor ei când aceştia erau mici, potolindu-i când erau neastâmpăraţi sau în multe alte situaţii. Ea a explicat că puterile ei vindecătoare erau o extensie a acestei puteri.
Odată, pe când călătorea cu trenul, cineva a aruncat o piatră care a intrat pe geamul deschis şi l-a lovit în frunte pe tânărul de pe bancheta din faţă; în urma şocului, acesta a căzut leşinat la pământ. Sângele ţâşnea cu putere din rană şi curgea deja pe culoar, sub privirile consternate ale celorlalţi călători. în minutele de agitaţie care au urmat, trenul a fost oprit, iar gardianul a telefonat pentru a chema o ambulanţă. Dna Sanford ne povesteşte cum a început să se roage, vizualizând cu insistenţă fruntea vindecată: „Am pus în acea rugăciune puterea imaginaţiei mele, văzând rana vindecată." în mai puţin de zece minute, tânărul şi-a revenit, iar după numai o oră, rana sângerândă era doar o dungă albă şi subţire, ca o cicatrice veche de trei săptămâni. Agnes Sanford susţine că acesta este un exemplu de utilizare a darului *creator* pe care îl are omul, un

dar pus în aplicare, se pare, prin puterea imaginaţiei şi cu ajutorul Duhului Sfânt.

Acest dar creator care ne permite să vizualizăm vindecarea este însă în totală opoziţie cu ceea ce ne spune Biblia despre rugăciune, şi anume că rugăciunea înseamnă dependenţă *totală* de puterea lui Dumnezeu de a răspunde, combinată cu disponibilitatea noastră de a accepta voia Lui şi planul Lui suprem în situaţia respectivă. Rugăciunea nu este arta de a manipula finalitatea evenimentelor prin puterea voinţei sau prin imaginaţie, şi nici un fel de teatru mintal în care II vizualizăm pe Mântuitorul şi îl mişcăm pe scenă la fel ca pe o marionetă.
O altă frântură din ideile ciudate ale scriitoarei Agnes Sanford (mai ales din modul în care foloseşte ea Scriptura) se găseşte în felul în care aplică ea porunca lui Pavel - *Umblaţi ca nişte copii ai luminii.* Dna Sanford ne spune că trebuie să trăim încărcaţi de o energie vie şi mişcătoare asemenea luminii, care „vibrează cu o intensitate prea mare şi o lungime de undă prea mică pentru a putea fi văzută de ochiul omenesc."
Prin rugăciune, noi putem pune în mişcare această energie, transformând-o într-o forţă creatoare percepută adeseori sub formă de căldură sau vibraţii atunci când vindecătorul îşi pune mâinile peste cel suferind. Dna Sanford sugerează că într-o bună zi, ştiinţa ar putea descoperi această vibraţie pe care creştinii o pot folosi deja. în opinia ei, aceasta este forţa *noastră* creatoare; folosirea acesteia este descrisă de Pavel ca umblare în lumină, şi este considerată de autoare forţa spirituală pe care Dumnezeu a suflat-o în om la crearea lui. Am prezentat aici această informaţie întrucât ea ne arată amestecul de idei care a dat naştere tehnicilor de vindecare a minţii (şi memoriei) adoptate în prezent cu mult entuziasm de numeroşi autori vindecători carismatici.
David A. Seamands, fost misionar metodist, a fost amintit deja ca fiind un alt autor renumit care încurajează aceste tehnici. El a scris două cărţi de succes - *Healing for Damaged Emotions (Vindecare pentru emoţiile deteriorate)* şi *Healing of Memories (Vindecarea amintirilor).* Dl. Seamands reia aceleaşi idei familiare - suferim de boli emoţionale pe care Dumnezeu nu le poate vindeca până când nu descoperim amintirile

îngropate care stau la baza acestora. Consilierii vindecători trebuie să se roage ca bolnavii să primească acea călăuzire prin care să-şi aducă aminte de evenimentele care au produs tulburarea, iar apoi să recreeze scena cu ajutorul imaginaţiei
- prin *vizualizare.*
La fel ca dna Bennett, Seamands îşi clădeşte ideile pe anecdote şi poveşti interesante despre memorie, şi nu pe Scriptură. Bineînţeles că David Seamands *susţine* că metodele sale sunt biblice. într-un capitol intitulat - *Biblical Foundations for Memory Healing (Fundamente biblice pentru vindecarea memoriei)* din cartea *Healing of Memories,* Seamands declară că este extrem de important să înţelegem că aceste metode au o „temelie solidă" în Scriptură. Cu toate acestea, el se lansează imediat într-o critică aprinsă la adresa celor care-i resping metodele pe motiv că acestea nu sunt descrise în Biblie. El zice: „Dacă am aplica acelaşi raţionament la toate lucrurile, am putea ajunge la extreme fanatice şi chiar periculoase
- n-am mai purta haine cu nasturi, n-am conduce maşini, n-am cânta la pian ... am refuza penicilina pentru tratamentul unui copil bolnav..."
Cu alte cuvinte, dl. Seamands afirmă că nu trebuie să interzicem anumite lucruri doar pe motivul că ele nu se găsesc în Biblie, incluzând aici şi tehnicile sale ciudate de vindecare. Bineînţeles că automobilul, pianul şi penicilina nu erau cunoscute în vremurile biblice, însă erau cunoscute alte mijloace de transport, instrumente muzicale şi leacuri medicinale, toate agreate la modul general în relatările biblice. Metodele de vindecare promovate de Seamands însă, nu sunt produsul tehnologiei moderne. Dacă ele ar fi legitime, ar fi încurajate cu siguranţă de Biblie.
Cât despre argumente, întregul capitol care se ocupă de *Fundamentele biblice* nu reuşeşte să invoce mai mult de patru pasaje biblice dintre care nici unul măcar nu justifică aceste tehnici. Unul dintre texte este *1 Corinteni 13:11,* unde Pavel vorbeşte despre lepădarea lucrurilor copilăreşti. Textul acesta este scos imediat din context şi interpretat în sensul că Pavel a simţit

nevoia să se elibereze de amintirile din copilărie care-1 ţineau prizonier! Folosirea acestui pasaj pentru a

justifica vizualizarea şi închipuirea este nu doar absurdă, ci trebuie condamnată ca un act voit de mârşăvie spirituală şi intelectuală.
Un alt text invocat de Seamands este *Evrei 13:8* care spune: *Isus Cristos este acelaşi ieri şi azi şi în veci.* Conform raţionamentului lui Seamands, pentru că Isus este Domnul timpului, El este bucuros să intre în jocurile noastre de vizualizare şi să ne vindece în felul acesta suferinţele din trecut. Pentru orice cititor lipsit de prejudecăţi ar trebui să fie clar ca lumina zilei că acest text nu descrie şi nu justifică nicidecum vizualizarea sau închipuirea prezenţei lui Isus, şi oricine foloseşte un astfel de text pentru a justifica aceste tehnici îşi pierde dreptul de a fi considerat un om care ia în serios mesajul Scripturii.
în realitate, Seamands îşi afundă şi mai tare pacienţii în probleme prin procedura sa de diagnosticare, încurajându-i să fie tot mai preocupaţi de fobiile şi probleme lor prin faptul că le recomandă cărţi despre poveştile unor oameni cu probleme similare. El face astfel de recomandări oricui doreşte să citească autobiografii despre remuşcare, ruşine, vinovăţie, lipsă de respect de sine, deprimare şi multe altele. Iar dacă familiile destrămate, homosexualitatea sau respingerea între soţi constituie o lectură mai potrivită, el are suficiente propuneri la îndemână.
Prin aceste lecturi recomandate, oamenii sunt aduşi într-o stare de autoanaliză, introspecţie şi autocompătimire. Ideea este că, aflaţi în această stare, ei vor răspunde mai uşor la întrebările consilierului care se va adânci în memoria lor pentru a scoate de acolo fiecare fragment de comportament deviant şi fiecare motiv de amărăciune care i-ar putea influenţa pe pacienţi în prezent. Seamands susţine că în timp ce el caută amintirile reprimate ale pacientului, Duhul Sfânt îl călăuzeşte punându-i *lui* în minte problemele pe care bolnavul le-a uitat şi ajutându-1 să caute în continuare şi alte probleme. Dacă toate aceste „suferinţe" nu sunt identificate şi scoase la suprafaţă, nu poate surveni vindecarea.
Fără să se lase descurajat de violul emoţional pe care-1 poate presupune intruziunea sa neruşinată în adâncimile sufletului, Seamands încearcă să atingă sentimente reprima-

te sau „emoţii negative". în timp ce pune întrebări, el îi urmăreşte pe pacienţi căutând să identifice „limbajul corporal" al emoţiilor importante - lacrimile, suspinele, înghiţitul în sec, înroşirea feţei, paloarea sau râsul nervos.
De îndată ce evenimentele şi amintirile dureroase şi dăunătoare au fost identificate, consiliaţii se îmbarcă pentru călătoria de vizualizare în trecut, retrăind evenimentele în cauză prin ochii copilăriei, închipuindu-şi-L pe Isus în acele situaţii. Ei sunt încurajaţi să se roage ca nişte copii. Seamands îi conduce.în rugăciune, spunând: „Acum Doamne Isuse, vreau să-Ţi aduc înainte un băieţel / o fetiţă. El/ea doreşte să-Ţi spună câteva lucruri care i-au produs multă suferinţă." Seamands ne spune că, adeseori, cei consiliaţi sunt atât de copleşiţi de experienţa respectivă încât glasurile lor „devin ca vocile unor copii". Unii adulţi chiar strigă: „Taţi, te rog nu mă părăsi!"

Cel mai simplu comentariu pe care l-am putea face pe marginea acestor idei este că ele n-au nici o legătură cu sfântul Cuvânt al lui Dumnezeu. Mai grav, acestea l-ar putea face pe apostolul Pavel să pară un episcop de suflete teribil de ignorant, întrucât nu oferă nici una dintre tehnicile descrise atât de elaborat de Seamands şi alţii. Pe lângă faptul că încalcă cea de-a doua poruncă, tehnica imaginării îl dezbracă pe Dumnezeu de puterea Sa de a vindeca suferinţele emoţionale, fără ajutorul chirurgiei psihologice intensive realizate de un consilier specializat. Totodată, imaginarea oferă iertarea şi siguranţa ca şi cum ar fi vată pe băţ, indiferent de ce părere are Domnul Dumnezeu.

Pe pământ, numai Fiul Omului a avut puterea să ierte păcatele, însă elementul central al acestor tehnici este pretextul că Isus a fost în centrul împrejurărilor prin care au trecut cei suferinzi chiar dacă ei n-au ştiut lucrul acesta; El a fost mereu alături de ei, iar pe mai departe ei n-au de ce să se îngrijoreze pentru că El le va vindeca toate rănile şi îi va ajuta să trăiască vieţi pline de fericire şi succes. După cum îşi poate da seama orice persoană care iubeşte doctrina evanghelică, toate acestea sunt o încălcare flagrantă a Evangheliei.

Seamands merge până acolo încât afirmă că orice consi-

lier poate oferi iertarea păcatelor ca un preot. El zice: „Noi, protestanţii, am reacţionat împotriva romano-catolicilor care folosesc în mod greşit confesionalul şi împotriva actului preoţilor prin care se oferă absolvirea de păcate. Procedând astfel, am renunţat la unul dintre privilegiile cele mai măreţe ale preoţiei noastre - acela de a fi asistenţi temporari ai Duhului ca agenţi ai Săi în oferirea iertării." Seamands susţine că *Matei 18:18-20* ne oferă această autoritate (un indiciu clar al absenţei convingerilor evanghelice adevărate din gândirea sa) şi mărturiseşte că are mereu la îndemână elementele sfinţite ale Cinei Domnului pentru a putea oferi iertare.

Şi totuşi, în ciuda numeroaselor erori anti-biblice prezente în gândirea lui David Seamands, cărţile sale au fost publicate în tiraje impresionante de o renumită editură evanghelică şi ele pătrund în bisericile de pretutindeni, bucurându-se de o primire entuziastă mai ales în cercurile studenţeşti. Suntem chemaţi de urgenţă să avertizăm cu privire la natura nebiblică ostentativă a acestui gen de interacţiune cu oamenii aflaţi în nevoie. Această teorie este o insultă la adresa lui Dumnezeu prin faptul că îl dezbracă de puterea de a-i binecuvânta pe oamenii cu suferinţe emoţionale pur şi simplu ca răspuns la pocăinţă şi rugăciune; este o blasfemie prin modul în care II vizualizează şi îl manipulează pe Fiul lui Dumnezeu; este periculoasă prin modul în care îi împinge pe oameni spre atitudini puerile de egoism, subiectivism şi emotivism; şi este de o îndrăzneală jignitoare prin faptul că oferă în stil preoţesc iertarea şi asigurarea.

Este adevărat, fără doar şi poate, că pastorii şi alţi credincioşi vor fi nevoiţi uneori să scoată în evidenţă păcatul unui spirit neiertător sau o serie de alte probleme asemănătoare ce izvorăsc din „suferinţe" din trecut. Numai că metoda biblică de îngrijire pastorală îşi adresează învăţăturile, sfaturile şi, dacă este nevoie, avertismentele raţiunii celui aflat în suferinţă, cerându-i să caute ajutorul şi iertarea la Dumnezeu, în mod personal şi direct.

Care ar fi, potrivit acestei teorii, inconvenientul rugăciunii directe? De ce n-ar mai putea Dumnezeu vindeca rănile emoţionale ca răspuns la rugăciune? De ce să nu mai fie su-

ficient îndemnul din *1 Petru 5:7 - Şi aruncaţi asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El*

însuşi îngrijeşte de voii De ce trebuie să punem lumea fictivă a închipuirilor, a teatrului şi a prefăcătoriilor mai presus de rugăciunea făcută cu credinţă? Şi ce motive ar fi avut Dumnezeu să aştepte 2.000 de ani ca să-i dezvăluie lui Seamands şi adepţilor săi o metodă „mai bună" de vindecare?

Răspunsul la toate aceste întrebări este că astfel de idei nu fac altceva decât să înlocuiască adevărata credinţă în Domnul, fiind promovate de oameni capabili să creadă că ei sunt mai înţelepţi decât Biblia. Uneori, credincioşii trec prin suferinţe emoţionale care au nevoie de un ajutor foarte specializat, dar niciodată consilierul pastoral nu trebuie să-şi aroge calificările „preotului", ale psihiatrului sau psihanalistului, pretinzând că are inspiraţie specială din partea lui Dumnezeu, punând întrebări, jucând teatru, dirijându-1 pe „pacient" spre o lume a fanteziei, punând cuvinte în gura lui Cristos şi multe altele. Toate acestea trebuie condamnate ca fiind lucruri străine de Biblie şi blasfemii, astfel ca orice credincios cu mintea sănătoasă să respingă complet cărţile care promovează astfel de idei.

Vindecătorii carismatici care încurajează imaginarea nu au nici o reţinere să-L vizualizeze pe Domnul Isus foarte detaliat. Rev. Andy Arbuthnot, fost director de bancă, acum cleric în Biserica Anglicană şi vindecător în cadrul Misiunii de Vindecare Londoneze (eng. London Healing Mission), scrie: „Mi-L imaginez de obicei pe Isus ca pe un bărbat tânăr şi poate că primul lucru care mă izbeşte la El este pacea pe care o emană ... Continuând să privim la El, ochii noştri se opresc asupra feţei Sale. Are tenul închis ... părul este şaten închis, aproape negru ..."

Ca să fim corecţi faţă de dl Arbuthnot, trebuie să precizăm că el încearcă să includă în viziunea sa şi calităţi divine precum sfinţenia, dragostea, puterea şi compasiunea, însă scopul lui general este să încerce să surprindă senzaţia emoţională de a-L avea pe Domnul Isus alături de el, o senzaţie pe care doreşte să o perceapă şi „pacienţii" săi. în loc să se apropie de Domnul *prin credinţă* şi *cu încredere,* ideea este să-L

reîncarneze practic prin puterea imaginaţiei şi să facă tot ce-i stă în putere pentru a simţi impactul prezenţei Sale fizice.

Metoda dini Arbuthnot implică meditarea asupra unei naraţiuni din evanghelii pentru a obţine acest sentiment aproape total al prezenţei Domnului, însă el este obligat să meargă mult dincolo de naraţiune. Sugestia lui este să citim un pasaj de mai multe ori, să închidem Biblia şi să începem să ne imaginăm evenimentul. Sfatul lui este următorul: „Mergeţi mai departe şi adăugaţi detaliile, culoarea cerului, cărarea nisipoasă pe care umblau ei, culoarea gri-verzuie a frunzelor de măslin ... descrieţi cu voce tare ... ce simte Isus pe parcursul întâmplării, descrieţi expresia feţei Sale ... tonul vocii Lui ... aşa încât să puteţi creiona în mintea pacientului chipul lui Isus... până când respectiva persoană va trece în mod imperceptibil de la imaginaţie la realitate."

Oamenii care au nevoie să le fie vindecate amintirile sunt încurajaţi să îl vizualizeze în detaliu pe Isus biciuit şi cu trupul sângerând, „cu sângele închegat ... şi cu muştele negre mişunând pe carnea vie." Acest exerciţiu îi va ajuta să accepte răstignirea ca victoria lui Dumnezeu împotriva răului, a întunericului şi a suferinţei. Apoi, bolnavii trebuie să şi-L imagineze pe Isus coborând de pe cruce, strălucind în gloria şi puterea învierii, moment în care dl Arbuthnot le spune: „Acum bagă mâna dreaptă în inimă; bag-o drept în inimă şi scoate toată durerea, toată suferinţa şi toată întristarea care este acolo. Scoate-o şi uită-te la ea, la mizeria aceea neagră şi dezgustătoare din mâna ta, şi dă-I-o lui Isus." Se pare că suferinzii spun că atunci când fac lucrul acesta în mintea lor, toată durerea şi toată tristeţea amintirilor rănite se topesc până când ajung ca nişte

picături de apă curată ce cad pe pământ. Oamenii mărturisesc: „Am simţit efectiv durerea şi tristeţea părăsindu-mă!"
Dacă persoana în cauză suferă din pricina unui necaz din copilărie, atunci ea va retrăi acel moment din copilărie şi (într-un exerciţiu comun de imaginaţie) dl Arbuthnot o va conduce la cruce; bolnavul va privi stăruitor la cruce, iar Isus va coborî şi îl va vindeca.
Dl Arbuthnot ne povesteşte cum, de multe ori, îi conduce

pe oameni în ţara minunilor unde aceştia îşi imaginează evenimente spirituale. El îi vorbeşte pacientului în felul următor: „Te văd copil la vârsta de şapte ani, cum te ridici şi mergi de cealaltă parte a mesei, spre Isus. Nu, nu mergi, ci alergi. Alergi la Isus, te văd sărind, aruncându-te pe genunchii Lui, te văd chicotind de bucurie în timp ce te cuibăreşti în braţele lui Isus. Arăţi atât de fericit acolo ... te simţi în siguranţă cu braţul Lui stâng puternic în jurul umerilor tăi şi când te laşi pe pieptul Lui, Ii simţi căldura trupului, îi auzi inima bătând, îţi ridici privirea şi te uiţi la faţa Lui zâmbitoare ... şi te laşi purtat de o bucurie imensă."
Acest tip de imaginare a devenit o tehnică standard pentru numeroşi carismatici şi de aceea avem nevoie să punem întrebările obişnuite. Unde scrie că Pavel sau vreun alt apostol ar fi lucrat în felul acesta? Cum se împacă toate acestea cu cea de-a doua poruncă?
Oare aceste tehnici respectă motoul care ne guvernează relaţia noastră cu Domnul - CEL DREPT VA TRĂI PRIN CREDINŢA? Este *cinstit* să ne imaginăm întâlniri fictive detaliate cu un Mântuitor fizic, până acolo încât să ne închipuim dialogurile şi îmbrăţişările? Nu este o *blasfemie* să punem cuvinte în gura lui Dumnezeu, făcându-L să spună ce vrem noi să spună? Nu este un lucru extrem de periculos, de păcătos şi de lumesc să le cerem oamenilor (mai ales celor care sunt poate singuri şi lipsiţi de afecţiune fizică) să-şi imagineze un contact fizic cu Domnul Slavei, concentrându-se asupra unor aspecte precum bărbăţia Lui, forţa Lui ocrotitoare, aspectul plăcut al feţei, căldura trupului şi aşa mai departe?
Aceste tehnici sunt fără îndoială nebiblice, dar în acelaşi timp ele sunt blasfematoare şi carnale. Ele exploatează fără milă emoţiile unor oameni vulnerabili, înmulţind iluziile religioase ale celor care se confruntă cu probleme psihice şi creând şi mai multă confuzie în minţile lor cu privire la modul adevărat şi spiritual în care trebuie să se apropie de Cristos pentru a obţine binecuvântarea Lui. în clipa când cineva care se declară lucrător creştin respinge Biblia ca unic ghid, autoritate şi exemplu pentru orice metodă pastorală, preferând în schimb aceste tehnici carnale de imaginare,

acel om devine un vânzător de basme şi iluzii lumeşti, un duşman al Dumnezeului celui Atotputernic.

10

Legea chibzuinţei

Cuvintele Noului Testament pun accentul pe o minte alertă şi raţională

Am făcut referire în această carte la o lege fundamentală a credinţei creştine, legea conform căreia gândurile şi faptele noastre trebuie să fie controlate în permanenţă de raţiune, iar minţile noastre trebuie să se supună în întregime Cuvântului lui Dumnezeu ca sursă unică de învăţătură divină cu autoritate. Revoluţia carismatică a respins complet această lege pe care o numim *a chibzuinţei,* un cuvânt preluat din în-

demnurile pe care Pavel i le adresează lui Timotei, mai exact din *2 Timotei 1:7 - Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste şi de CHIBZUINŢĂ.*
Carismaticii susţin că prin păstrarea controlului raţiunii asupra minţii şi faptelor noastre, noi ne împotrivim Duhului Sfânt şi îi înăbuşim lucrarea. In opinia lor, credincioşii *trebuie* să fie pregătiţi să renunţe la controlul raţiunii pentru a se deschide faţă de activitatea divină directă, atât în închinare, cât şi în slujirea creştină. John Wimber observă cu îngrijorare că „teama de a pierde controlul este simţită ca o ameninţare de către majoritatea creştinilor din Occident." El insistă susţinând că trebuie să ne învingem temerile deoarece controlul raţional trebuie suprimat ca să putem vorbi în limbi, să putem trăi senzaţii de extaz în închinare, să primim direct mesaje din partea lui Dumnezeu şi să experimentăm minuni, printre care şi vindecările.
Pentru a fi posibilă vindecarea divină, vindecătorii trebuie să renunţe la controlul raţional şi calculat şi să fie deschişi, gata să primească „cuvinte" din partea lui Dumnezeu, sau

imagini „TV" în minte, cuvinte şi imagini care să-i ajute să identifice corect afecţiunile şi să le spună celor suferinzi ce planuri are Dumnezeu pentru fiecare dintre ei. Un număr tot mai mare de vindecători practică tehnica prin care îi aduc pe bolnavi într-o stare de transă care le anulează complet puterea controlului raţional. Atât bolnavul cât şi vindecătorul trebuie să renunţe la facultatea raţiunii pentru a putea obţine binecuvântarea, aparent de la Dumnezeu.
Cele mai multe întâlniri carismatice de vindecare încep să facă eforturi intense de a-i determina pe oameni să renunţe la controlul raţiunii şi să se manifeste într-un mod lipsit de orice rezerve. Scopul este ca închinătorii să fie „deschişi" să accepte orice se întâmplă, oricât de ciudate, de inexplicabile sau de bizare ar fi aceste experienţe. Acest tip de închinare are la bază o muzică gălăgioasă şi ritmică, iar toţi cei prezenţi sunt chemaţi să-şi ridice braţele în aer, să-şi legene trupurile, să bată din picioare, ba chiar să danseze şi să sară. Controlul raţiunii trebuie eliminat cu orice preţ fiindcă nimic din ceea ce se petrece nu trebuie împiedicat, testat sau evaluat de mintea inteligentă, cunoscătoare a Cuvântului lui Dumnezeu.
Renunţând la *legea chibzuinţei* (protecţia pe care o oferă facultatea raţiunii), carismaticii au devenit extrem de deschişi la învăţături false, la exagerări şi minciuni. Ei au ajuns foarte vulnerabili în faţa şarlatanilor şi vagabonzilor religioşi, după cum a demonstrat-o criza din 1987 în televiziunea religioasă americană (care este predominant carismatică). Emotivismul este în floare printre ei şi, pentru că fiecare este liber să facă tot ce crede că este bine, s-a instaurat la modul general o stare gravă de anarhie spirituală. Aceste lucruri sunt rezultatul inevitabil al renunţării la standardul obiectiv al Cuvântului lui Dumnezeu, la raţiune şi la puterea autocontrolului, toate acestea fiind puse în joc de o *minte sigură.*
Este evident că dacă învăţătura evanghelică tradiţională se conformează Scripturii prin insistenţa cu care susţine că raţiunea trebuie să rămână activă pe tot parcursul zilei, atunci întregul sistem carismatic este grav dereglat şi opus voii declarate a lui Dumnezeu. Putem demonstra standardul tradiţional pe baza Scripturii? Este indiscutabil că Biblia

musteşte de pasaje care afirmă la modul categoric că avem obligaţia de a păstra un control strict asupra minţilor noastre pe tot parcursul închinării şi al altor activităţi spirituale. Atât de numeroase şi de categorice sunt poruncile în sensul acesta, încât

este aproape de necrezut că mai există creştini maturi care cad în capcana carismatică şi cred că strictul control raţional este un impediment în calea vieţii pline de Duhul. In continuare vom prezenta câteva texte „convingătoare" care afirmă *legea chibzuinţei* şi vom vedea apoi câteva dintre motivele pentru care Biblia ne porunceşte cu atâta vehemenţă şi în mod constant să nu renunţăm la raţiune.

1. O minte sigură

Primul grup de texte pe care îl vom lua în considerare conţine termenul grecesc *sophron,* care la noi este tradus de obicei prin *treaz,* uneori prin *cumpătat* şi o singură dată prin *discret.* Termenul grecesc s-a format din cuvintele *sozo* (a mântui) şi *phren* (minte) şi înseamnă *cu o minte sigura.* Prin urmare, a fi *treaz* înseamnă în general a avea siguranţă mintală, autocontrol, a fi raţional şi a gândi logic. Vom vedea că modul în care foloseşte Pavel acest termen condamnă fundamentul principal al gândirii carismatice, şi anume ideea că, pentru a obţine binecuvântarea spirituală, trebuie să renunţăm adeseori la controlul raţiunii.

în *1 Timotei 3:2,* Pavel afirmă că prezbiterii trebuie să fie oameni care au în permanenţă o raţiune trează şi controlată. El zice - *Dar trebuie ca episcopul să fie... cumpătat* [CU O MINTE SIGURĂ; STĂPÂN PE SINE], *înţelept* [ORDONAT]. Gândirea sănătoasă şi sigură de care trebuie să dea dovadă prezbiterul este subliniată de cuvântul grecesc tradus prin *ordonat.* William Hendriksen arată că, prin aceste cuvinte, prezbiterilor li se cere să fie întotdeauna „moderaţi, echilibraţi, calmi, atenţi, stabili şi sănătoşi la minte". Rămâne cumva deschisă posibilitatea ca ei să renunţe în mod voluntar la controlul raţiunii? Nicidecum! Traducerea *NIV* prezintă obligaţiile unui prezbiter spunând că acesta trebuie să fie *cumpătat, stăpân pe sine, respectabil,* iar traducerea *NASB* adaugă -

■*prudent.* Prezbiterul este un om înţelept cu o minte ascuţită, capabil să gândească bine, să fie înzestrat cu discernământ şi perspicacitate.

în *Tit 1:8,* Pavel repetă calificările prezbiterilor, folosind din nou cuvântul grecesc tradus *cu o minte sigură. (AV* traduce: *treaz, NIV: stăpân pe sine, NASB: cu judecată sănătoasă).* In *Tit 2:2,* Pavel aplică acest standard la toţi bărbaţii în vârstă, poruncindu-le să fie *treji* sau *cu minte sigură.* Ca nu cumva să credem că această siguranţă în gândire trebuie să-i caracterizeze doar pe oamenii cu funcţii în biserică şi pe bătrâni, Pavel afirmă că acelaşi standard se aplică şi femeilor în vârstă, *ca să înveţe pe femeile mai tinere... să fie cumpătate (Tit 2:4-5).* Femeile tinere trebuie învăţate şi ele să aibă o minte sigură *(discrete* în *AV),* să-şi păstreze autocontrolul atât mintal, cât şi emoţional. în *Tit 2:6,* Pavel extinde şi mai mult aplicarea standardului, spunându-i învăţăcelului său: *Sfătuieşte de asemenea pe tineri să fie cumpătaţi.* Alte traduceri spun: *stăpâni pe ei înşişi, înţelepţi, prudenţi.* (Cuvântul grecesc folosit aici este *sophroneo* - a fi sănătos la minte; a fi raţional şi a avea o minte sigură.) Cum se poate împăca această poruncă cu renunţarea de bunăvoie la controlul asupra vorbirii sau cu abandonarea propriei persoane într-o stare de transă ori în stări autoinduse de extaz emoţional?

Exact acelaşi cuvânt este folosit şi de Petru în porunca şi învăţăturile sale privitoare la rugăciunea adevărată: *Fiţi înţelepţi* [CU MINTE SIGURĂ; RAŢIONALI] *dar, şi vegheaţi în vederea rugăciunii (1 Petru 4:7).* Traducerea *NIV* sună astfel: *Aşadar, să aveţi o minte limpede şi să fiţi stăpâni pe voi înşivă ca să vă puteţi ruga.* Seamănă oare această învăţătură cu permisiunea de a ne ruga în limbi sau de a ne ruga ca răspuns la nişte vedenii fantastice şi la mesaje ciudate pe care le primim subit în minte? Conform Scripturii, rugăciunea este activitatea unei minţi controlate şi raţionale care strigă către Dumnezeu cu credinţă pentru a primi binecuvântarea.

O altă formă a cuvântului tradus prin sintagma *cu o minte sigură* apare în *Tit 2:12 - şi ne*

învaţă s-o rupem cu păgânătatea şi cu poftele lumeşti, şi să trăim în veacul de acum cu cumpătare,

dreptate şi evlavie. Aici, expresia *cu cumpătare* sau cu o minte sigură (gr: *sophronos)* indică stăpânire de sine. Raţiunea înseamnă a păstra controlul asupra pornirilor, gândurilor şi dorinţelor noastre. Dumnezeu cheamă la închinare un popor răscumpărat care vine în prezenţa Lui controlându-şi pe deplin facultăţile intelectuale şi sentimentale. Cu siguranţă, Duhul ne va ridica pe culmi de dragoste şi închinare spirituală, însă nu trebuie să renunţăm nici o clipă la autocontrol. Trebuie să ne închinăm lui Dumnezeu ca nişte fiinţe create după chipul Lui!
Alte traduceri folosesc aici în loc de expresia plini de *cumpătare* următoarele cuvinte sau expresii: *cu înţelepciune; cu stăpânire de sine; cu autocontrol.* Familia de cuvinte a termenului *sophron* conţine aceleaşi elemente -*cu o minte sigură* (sau controlată, înfrânată). Astfel, fiecare dintre versetele citate este o mărturie puternică în favoarea locului central pe care-1 ocupă raţiunea *mereu trează* şi activă în viaţa credinciosului.

2. Autocontrol

Un alt grup de cuvinte foarte important confirmă importanţa crucială a păstrării controlului raţional conştient asupra tuturor gândurilor, vorbelor şi acţiunilor credinciosului. Acest grup se compune dintr-un verb, un substantiv şi un adjectiv provenite din termenul *kratos* care înseamnă *tărie, putere* sau *stăpânire.* Toate aceste cuvinte indică autocontrolul.
Verbul *enkrateuo* este folosit de Pavel în *1 Corinteni 9:25* când vorbeşte despre autocontrolul strict esenţial în viaţa creştinului: *Toţi cei ce se luptă la jocurile de obşte, se supun la tot felul de înfrânări.* Traducerea *NASB* spune: *dau dovadă de autocontrol în toate lucrurile.* Atletul este analogia perfectă a creştinului. El nu cedează niciodată autocontrolul raţional în faţa impulsurilor legate de regimul alimentar sau de timpul liber, şi nici nu renunţă vreodată la programul său de antrenament bine stabilit. Forma substantivală a termenului apare în două pasaje-cheie despre sfinţire. în *Galateni 5:23,* această calitate a tăriei raţionale, a autocontrolului deci, este trecută

în lista conţinând roadele Duhului - *înfrânarea poftelor.* (Cele mai multe traduceri moderne spun „autocontrol".)
în *2 Petru 1:5-6,* autocontrolul apare în binecunoscutul lanţ al trăirii în evlavie. Petru spune - *De aceea, daţi-vă şi voi toate silinţele ca să uniţi cu credinţa voastră fapta; cu fapta, cunoştinţa; cu cunoştinţa, înfrânarea* [AUTOCONTROLUL]; *cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia.* Iată deci cât de mult se insistă asupra îndemnului adresat credincioşilor de a-şi permanentiza controlul asupra facultăţilor proprii. Controlul raţional strict nu trebuie oprit sau evitat niciodată fiindcă el este esenţial pentru umblarea în evlavie.
Această însuşire apare şi în *TU 1:8-9.* Am menţionat deja că episcopul trebuie să fie *cumpătat* sau *cu o minte sigură,* însă Pavel mai spune că el trebuie să fie şi *înfrânat* [stăpân pe sine, capabil de autocontrol]; *să se ţină de Cuvântul adevărat, care este potrivit cu învăţătura, pentru ca să fie în stare să sfătuiască în învăţătura sănătoasă, şi să înfrunte pe potrivnici.* El nu intră în transe, nici nu aşteaptă mesaje directe de la Dumnezeu sub forma cuvintelor de înţelepciune sau de cunoaştere. El îşi păstrează controlul raţiunii, al minţii, şi rămâne tare lângă Cuvântul lui Dumnezeu primit de la generaţia apostolilor. El nu adaugă nimic la acest cuvânt, ci pur şi simplu îl transmite mai departe. Astfel, printr-o doctrină sănătoasă, el îi sfătuieşte pe cei care se împotrivesc acestui Cuvânt. Aceste cuvinte se constituie într-o adevărată acuzaţie la adresa celor

care au adăugat doctrine extreme şi ciudate pe care pretind că le-au primit prin vedenii, visuri şi transe, în momente când funcţiile lor raţionale erau suspendate. Cuvântul grecesc *phroneo* (a *gândi)* este un alt termen care subliniază rolul de controlor al minţii în activităţile noastre. El „implică interes sau cugetare morală, nu o simplă opinie necalculată" (Vine). El vorbeşte despre *dirijarea* minţii (şi a sentimentelor), şi nu despre minte ca fiind un receptor pasiv de informaţii şi impresii. Verbul *phroneo* este folosit frecvent de Pavel când ne porunceşte să ne folosim mintea activă, atentă şi autoritară în lucrurile spirituale. Ca să ne limităm la un singur exemplu, vom alege *Coloseni 3:2 - Gândiţi-vă [phroneo* - MINTE] *la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ.* Traducerea *MLB* surprinde înţelesul termenului prin expresia „folosiţi-

vă minţile" - fiind exact cuvântul care indică acţiunea.[23]

Mintea credinciosului trebuie să fie în permanenţă activă, analizând şi deosebind influenţele care îl bombardează în mod continuu şi totodată stabilind şi coordonând cuvintele şi faptele acestuia. Standardul prezent în Noul Testament nu este o minte abandonată sau adormită, ci una sfinţită, activă şi sigură.

3. O minte trează

Un alt cuvânt care vorbeşte despre întâietatea minţii raţionale este *nepho,* tradus de obicei prin *treaz.* în sens restrâns, el înseamnă a nu fi sub influenţa alcoolului, dar în Noul Testament, acest cuvânt este folosit cu sens metaforic, precizând că mintea trebuie să fie limpede şi vigilentă pentru a putea detecta ispitele sau învăţăturile false. Pavel spune în *1 Tesa-loniceni 5:6 - De aceea să nu dormim ca şi ceilalţi, ci să veghem şi să fim treji* [VIGILENŢI]. Este unanimă aprecierea că în acest text este vorba de o utilizare metaforică a cuvântului *treaz* şi că Pavel ne îndeamnă să fim vigilenţi şi să păstrăm controlul deplin asupra gândirii noastre raţionale.

în *1 Petru 1:13,* cuvântul primeşte aceeaşi întrebuinţare, ca în *1 Petru 5:8-9 - Fiţi treji* [VIGILENŢI], şi *vegheaţi! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcneşte, şi caută pe cine să înghită. împotriviţi-vă lui tari în credinţă, ştiind că şi fraţii voştri în lume trec prin aceleaşi suferinţe ca voi.* Standardul pe care Biblia îl repetă în mod frecvent este acesta -să nu deconectăm niciodată facultatea raţiunii, a gândirii şi discernământului.

4. Gândire, discernământ şi ghidare

Un alt termen din limba greacă folosit pentru minte sau

23 în limba greacă, *gândiţi-vă* este un singur cuvânt Arndt & Gingrich îl traduc astfel - „a-şi fixa gândirea pe; a fi hotărât să". Godet remarcă faptul că este greu să traducem cuvântul *phroneo* (minte) „deoarece el include în acelaşi timp *gândirea* şi *voinţa".* Vincent comentează: „Verbul înseamnă în primul rând *a înţelege,* iar apoi *a simţi* sau *a gândi...* a-şi dirija mintea spre ceva." [Din Earle - *Word Mea-nings in the New Testament.]*

înţelegere este *dianoia,* care se referă în mod specific la mintea pusă în aplicare, la mintea care gândeşte. In sens strict, cuvântul înseamnă *cugetare* sau *examinare.* Ac^est termen - *minte gânditoare* - apare de două ori în epistolele lui Petru. în *1 Petru 1:13-14* citim: *De aceea, încingeţi-vă coapsele minţii voastre* [MINTE GÂNDITOARE] ... *ca nişte copii ascultători.* în 2 *Petru 3:1-2* găsim scris: *Preaiubiţilor, aceasta este a doua epistolă, pe care v-o scriu. în amândouă, caut să vă trezesc mintea sănătoasă* [MINTEA GÂNDITOARE], *prin înştiinţări, ca să vă fac să vă aduceţi aminte de lucrurile vestite mai dinainte de sfinţii proroci, şi de porunca Domnului şi Mântuitorului nostru, dată prin apostolii voştri.*

Petru nu ne spune că în mintea noastră vor intra vedenii sau cuvinte care să favorizeze cunoaşterea, ci precizează că progresul nostru spiritual va depinde de studiul atent al

cuvintelor inspirate ale profeţilor şi apostolilor Domnului. Principiul este clar - Dumnezeu vorbeşte atunci când Biblia este trecută prin mintea noastră raţională. Mintea rămâne activă pe tot parcursul părtăşiei noastre cu Domnul, întrucât Ioan declară - *Ştim că Fiul lui Dumnezeu a venit, şi ne-a dat pricepere* [MINTE GÂNDITOARE] să *cunoaştem pe Cel ce este adevărat (1 Ioan 5:20).*
Luca ne relatează modul în care Domnul i-a învăţat pe apostoli înainte să Se înalţe la cer: *Atunci le-a deschis mintea [nous* - MINTE], *ca să înţeleagă Scripturile (Luca 24:45).* Acesta avea să fie tiparul pentru orice transmitere a Adevărului divin după finalizarea scrierilor Noului Testament. Cuvântul tradus prin minte *(nous)* este descris de Vine ca având sensul de „centru al conştiinţei gânditoare, cuprinzând facultatea percepţiei şi pe cea a priceperii, precum şi simţirea, judecata şi discernământul." Pavel spune - *Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga şi cu mintea* [NOUS]; *voi cânta cu duhul, dar voi cânta şi cu mintea (1 Corinteni 14:15).*
Aşadar, facultatea minţii, a raţiunii este vitală deoarece duhul credinciosului (adică viaţa spirituală) funcţionează şi se exprimă prin această facultate. Dacă mintea raţională ar fi deconectată, atunci nu s-ar mai exprima duhui omului, ci doar emoţiile sale.[24] 24 Arndt & Gingrich afirmă că *nous* „denotă facultatea percepţiei fizice şi intelec-

IA'^ai unei minţi sănătoase
Cuvântul grecesc *logizomai* înseamnă *a considera,* a estima, a socoti, a evalua. în *1 Corinteni 13:11,* Pavel zice - *Când eram copil, vorbeam ca un copil, simţeam ca un copil, gândeam* [CONSIDERAM] *ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc.* La creştinul adult, raţiunea analizează şi evaluează în permanenţă toate lucrurile, numai şi numai în lumina Bibliei. Suntem neascultători de Domnul dacă ne lăsăm fascinaţi de atmosfera creată în cadrul întâlnirilor carismatice (de obicei prin mijloace emoţionale şi prin muzică), renunţând să mai *considerăm* sau să evaluăm şi lăsându-ne purtaţi pur şi simplu de valul unor idei şi afirmaţii nebiblice.
Termenul grecesc *suniemi* înseamnă *a pune cap la cap.* în Noul Testament, acesta este folosit cu sens metaforic pentru a descrie procesul de pricepere spirituală. Verbul apare atunci când oamenii înţeleg sensul unei pilde. De exemplu, în *Matei 13:51,* Isus îi întreabă pe ucenici: *Aţi înţeles [suniemi* -PRICEPUT] *voi toate aceste lucruri?*
Pavel îi reaminteşte lui Timotei că prin studierea cuvintelor inspirate (cum sunt şi cuvintele lui Pavel) va dobândi această calitate de a pricepe toate lucrurile pe care trebuie să le cunoască. 2 *Timotei 2:7* spune astfel - *înţelege ce-ţi spun; Domnul îţi va da pricepere în toate lucrurile.*[25] Lui Timotei nu i se promite o altă cale de a obţine cunoaşterea divină decât aceea a folosirii minţii sale în studierea scrierilor inspirate care sunt bune *în toate lucrurile.* în *Coloseni 2:2,* Pavel precizează că siguranţa vine din înţelegerea profundă a Cuvântului. Caris-maticii caută să obţină asigurări prin semne şi minuni şi prin experienţe stranii, însă Pavel zice - *Pentru ca să li se îmbărbăteze inimile ...şi să capete toate bogăţiile plinătăţii de pricepere.* în Coloseni 1:9-10 el precizează: Să *vă umpleţi de cunoştinţa voii Lui, în orice fel de înţelepciune şi pricepere duhovnicească ... crescând în cunoştinţa lui Dumnezeu.*

Mereu în control

Noul Testament conţine atâtea îndemnuri la chibzuinţă,
tuale, dar şi puterea de a emite judecăţi morale." Această facultate cooperează cu duhul omului în rugăciune şi în laudă.
25 în acest text şi în următorul, este folosit substantivul *sunesis* (pricepere).

încât este pur şi simplu imposibil să le trecem în revistă pe toate în spaţiul limitat al

acestui capitol. De aceea, ne oprim la *Romani 12:2 - Să nu vă potriviţi chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceţi, prin înnoirea minţii voastre, ca să puteţi deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută şi desăvârşită.* Prin urmare, mintea inteligentă, sigură şi sănătoasă evaluează şi apreciază toate lucrurile spirituale pe care le oferă Dumnezeu celui credincios.

în *Filipeni 4:7-9,* suntem încredinţaţi că Dumnezeu le păzeşte credincioşilor *minţile* (şi inimile) atâta timp cât ei rămân vigilenţi şi gata să testeze toate lucrurile - *încolo, fraţii mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, şi orice laudă, aceea să vă însufleţească. Ce aţi învăţat, ce aţi primit şi auzit de la mine, şi ce aţi văzut în mine, faceţi. Şi Dumnezeul păcii va fi cu voi.*

Rolul raţiunii mereu treze este afirmat din nou de Pavel în *2 Corinteni 10:5,* un verset care condamnă vehement renunţarea la controlul minţii, atât de caracteristică pentru experimentele carismatice: *Noi răsturnăm izvodirile minţii şi orice înălţime, care se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu; şi orice gând îl facem rob ascultării de Cristos.*

Standardul a fost din totdeauna acelaşi pentru adevăraţii credincioşi, după cum vedem din cuvintele scrise de David în *Psalmul 32:9 - Nu fiţi ca un cal sau ca un catâr fără pricepere, pe care-i struneşti cu un frâu şi o zăbală cu care-i legi, ca să nu se apropie de tine.* Aici, cuvântul *pricepere* înseamnă - a deosebi sau a discerne cu mintea; a gândi în mod abil; a fi prudent şi înţelept.

Fără doar şi poate, Dumnezeu nu ne-a dat duhul (adică tendinţa sau atitudinea) de timiditate - *ci de putere, de dragoste şi de chibzuinţă (2 Timotei 1:7).* în acest text, cuvântul grecesc utilizat pentru *chibzuinţă (sophronismos)* înseamnă o minte controlată şi disciplinată. Toate cele trei tendinţe sunt vitale şi importante pentru noi, credincioşii - *puterea* de a ne apropia de Dumnezeu şi a face lucruri mari în Numele Lui; capacitatea de a *iubi* şi *chibzuinţă* care ne controlează şi ne ordonează gândurile şi acţiunile. Tendinţa şi atitudinea care

are creat metodele carismatice actuale de vindecare înclină spre abandon spiritual şi aventură spirituală, absolut contrare spiritului şi chibzuinţei poruncite în Biblie. Renunţând să aibă Scripturile, cântărite şi testate cu ajutorul minţii luminate şi raţionale, ca *singura* autoritate, vindecătorii carismatici au devenit vulnerabili la o mulţime de alte influenţe, de la imaginaţia umană până la forţele demonice.

Creaţi după chipul lui Dumnezeu

Primul motiv biblic care justifică insistenţa asupra sanctităţii controlului raţional este că raţiunea, mai presus de orice, rămâne facultatea care îi diferenţiază pe oameni ca fiinţe create după chipul lui Dumnezeu. Statutul nostru de purtători ai chipului lui Dumnezeu este revelat în *Geneza 1:26: Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească ... peste tot pământul.* Darul raţiunii este facultatea noastră cea mai înaltă şi mai nobilă - capacitatea de a gândi, de a discerne şi analiza lucrurile într-o manieră inteligentă, logică, organizată şi raţională. în mod evident, în momentul creaţiei, omul a purtat chipul lui Dumnezeu într-un mod mult mai glorios decât în prezent. Ne-am pierdut nevinovăţia de la început şi compatibilitatea spirituală cu Domnul. în grădina Eden, primii noştri strămoşi puteau auzi vocea lui Dumnezeu şi puteau vorbi cu El aşa cum vorbim noi unii cu alţii. Dar deşi chipul Său a fost grav deformat în urma Căderii în păcat, omenirea continuă să-L reflecte pe Creator prin faptul că posedă conştiinţă morală, un suflet veşnic şi facultatea de a raţiona.

Scopul suprem al omului este să-L glorifice pe Dumnezeu şi să se bucure de El pentru veşnicie, iar noi trebuie să-L glorificăm ca *purtători ai chipului Său,* şi nu ca nişte fiare sălbatice. Dumnezeu nu cere împărăţiei animalelor să cheme Numele Său, să

aprecieze atributele Sale şi să-L slujească din toată inima şi cu întreaga minte. El îi cheamă numai pe purtătorii chipului Său la această lucrare privilegiată şi glorioasă. El îi cheamă pe cei care au capacitatea de a gândi, de a raţiona, şi care vor folosi această capacitate pentru a da formă şi ex-

presie unor sincere sentimente de recunoştinţă, dragoste şi laudă.
Oamenii care sunt departe de Dumnezeu au încercat adeseori să suprime acest dar natural suprem şi să evadeze pentru o vreme într-o lume a emoţiilor primitive, animalice. Consumul abuziv de alcool le oferă ocazia de a-şi adormi simţurile înalte, astfel încât instinctele primare să preia controlul. Beţia este renunţarea pe termen scurt la raţiune; abdicarea de la statutul de purtător al chipului lui Dumnezeu; dorinţa de a scăpa - cel puţin pentru o vreme - de facultatea raţiunii. în lumina acestui fenomen al beţiei, trebuie să le cerem adepţilor ideilor carismatice să se gândească mai bine la ceea ce fac. Fără să conştientizeze lucrul acesta, carismaticii urmăresc un scop identic celui indus prin beţie atunci când renunţă la autocontrolul raţional şi se aruncă precum nişte surferi pe valurile emoţiei, extazului, vorbirii necontrolate, sentimentelor aleatorii, vedeniilor, halucinaţiilor, mesajelor directe sau ale închipuirilor fantastice.
Activitatea spirituală autentică se opune total beţiei, după cum afirmă Pavel în cuvintele din *Efeseni 5:18 - Nu vă îmbătaţi de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiţi plini de Duh.* Umplerea cu Duhul nu creează o formă alternativă de beţie emoţională, una fără alcool! în nici un moment, simţurile înalte (mintea şi raţiunea) nu sunt amorţite sau adormite, astfel încât chipul divin din noi să fie suprimat sau suspendat. Dimpotrivă, lucrurile stau tocmai invers, întrucât prin binecuvântarea Duhului, minţile noastre dobândesc o capacitate mult sporită de a înţelege lărgimea, lungimea, adâncimea şi înălţimea şi de a cunoaşte dragostea lui Cristos care depăşeşte cunoaşterea. Lauda noastră este *cu atât mai valoroasă* cu cât vine din partea unor oameni care sunt complet stăpâni pe simţurile lor şi care îi adresează Dumnezeului şi împăratului lor sentimente sincere şi profunde, în mod voluntar şi inteligent.
Pentru că raţiunea este chipul divin imprimat în noi, ea trebuie să aibă un rol activ şi central în toate activităţile noastre, în orice moment. Domnul Isus Cristos a spus: *Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău,*

Legea unei minţi sănătoase
şi cu tot cugetul tău (Matei 22:37). Nu avem voie să renunţăm la activitatea de gândire şi control a minţilor noastre, după cum nu avem voie să renunţăm la dragostea din inimile noastre. Dacă facem aşa ceva, comitem un act de neascultare care ne face dezgustători înaintea Domnului. Prin urmare, fiindcă suntem purtători ai chipului Său, şi nu animale, nu ne este îngăduit să renunţăm în vreun moment la facultatea raţiunii şi nici să ne permitem să pierdem contactul cu realitatea. Nu ne este permis să facem ceva care să împiedice activitatea acestei facultăţi preţioase. Nu avem voie să o amorţim vreodată prin alcool, stări de transă, practicare *voluntară* a vorbirii în limbi sau prin alte astfel de atitudini.
în nici un moment nu trebuie să „deconectăm" facultatea raţiunii pentru a avea parte de experienţe emoţionale intense (chiar dacă acestea sunt catalogate de unii drept

închinare), nici să ne lăsăm „duşi de val" de muzica gospel rock sau să înghiţim miturile carismaticilor făcători de minuni din zilele noastre. în trecut, milioane de oameni au fost convinşi să-şi ignore raţiunea şi să accepte poveştile Romei medievale, iar această tendinţă a reapărut în prezent în cadrul curentului evanghelic carismatic.

Mintea este organul ascultării

Importanţa vitală a minţii raţionale reiese şi din faptul că este considerată organul cu care auzim, înţelegem şi ascultăm de voia lui Dumnezeu revelată în Biblie. Când mintea este înnoită şi luminată de Duhul Sfânt cu ocazia convertirii, noi dobândim capacitatea de a primi prin credinţă Cuvântul lui Dumnezeu şi de a-1 înţelege. Apoi - spune Berkhof -„Prin folosirea raţiunii umane sfinţite în studiul Cuvântului lui Dumnezeu, omul poate ajunge, sub călăuzirea Duhului Sfânt, să-L cunoască tot mai mult pe Dumnezeu."

Biblia este singurul Cuvânt al lui Dumnezeu; este o revelaţie completă şi absolut suficientă pentru toate nevoile noastre spirituale. Dumnezeu a oferit întregul Adevăr generaţiei apostolilor *(Ioan 14:26* şi *16:13-15).* Biblia completă oferă poporului lui Dumnezeu tot ce îi este necesar, astfel încât

nu există doctrină sau poruncă pe care să trebuiască să le primim şi să care să nu se găsească deja în Scripturi (2 *Timotei 3:16-17).*

Biblia trebuie studiată cu sârguinţă de minţile noastre raţionale, pentru că aceasta este *singura* cale prin care Cristos ne va vorbi *cu autoritate* până când va reveni pe pământ. Este adevărat că există o serie de alte modalităţi secundare, subordonate, prin care Dumnezeu atinge inimile credincioşilor Săi, însă călăuzirea şi învăţătura *cu autoritate* vin doar din Cuvântul Său. După cum am arătat în altă parte, Duhul Sfânt ne stimulează adeseori conştiinţa şi ne împrospătează memoria , făcându-ne să ne recunoaştem păcatul ori să ducem la bun sfârşit o sarcină pe care am neglijat-o. în bunătatea Lui, El ne ajută să gândim limpede şi biblic în circumstanţe dificile, dar **nu** ne va oferi niciodată revelaţii care sar peste procesul de studiere a Cuvântului Său. Atunci când îl slujim pe Domnul, El poate fi autorul nevăzut al multora dintre ideile care ne vin pentru a lucra mai eficace. Prin urmare, dacă gândirea noastră devine fertilă şi productivă, Lui i se cuvine toată gloria. Dar pentru că nu putem şti cu siguranţă dacă este vorba de acţiunea Domnului asupra minţilor noastre sau de propriile noastre închipuiri, nici una dintre ideile pe care le avem nu are *autoritate* şi nu avem voie să spunem vreodată: „Dumnezeu mi-a spus, de aceea *voi face* aşa." Toate gândurile noastre trebuie supuse cu smerenie în faţa principiilor supreme de viaţă prezentate în Biblie, aşa cum a poruncit Dumnezeu.

Oamenii încalcă grav *legea chibzuinţei* atunci când încearcă să pună semnul egalităţii între visurile lor necontrolate şi vocea lui Dumnezeu. De unde ştiu ei că „mesajele" pe care le primesc nu sunt doar produsul imaginaţiei lor? Unii au parte de viziuni detaliate, însă de unde ştiu ei că nu sunt doar nişte halucinaţii? Dumnezeul cel Atotputernic a hotărât că nu-i va pune *niciodată* pe oameni în situaţia de a nu fi siguri dacă gândurile şi visurile lor sunt mesaje divine sau doar rodul activităţii minţii lor. El a afirmat în mod categoric că va transmite doctrine şi porunci cu autoritate *numai* prin Cuvântul Său şi ne-a poruncit să păstrăm mereu controlul asupra minţilor noastre în timp ce studiem.

Dumnezeu este Cel care a creat darul raţiunii, 1-a înnobilat, 1-a înnoit, 1-a uns, şi tot El ne-a poruncit să ne păstrăm această facultate alertă, în control şi supusă *doar* învăţăturii Bibliei. Prin urmare, dacă o nouă aşa-zisă metodă de vindecare se naşte în

mintea cuiva care spune că Dumnezeu i-a poruncit-o într-o vedenie sau printr-un „cuvânt de cunoaştere", imediat *trebuie* să devenim suspicioşi. La urma urmei, nu a finalizat Dumnezeu Biblia? Găsim în Biblie metoda propusă? Chiar dacă vindecătorul în cauză pare să aibă rezultate impresionante, iar admiratorii săi influenţabili spun că simt prezenţa Duhului lui Dumnezeu la întâlnirile prezidate de respectivul vindecător, singura obligaţie a minţilor noastre raţionale este să întrebe - *Ce spune Scriptura?* Dacă metoda nu este în conformitate cu învăţătura clară a Bibliei, aceasta nu reprezintă voia lui Dumnezeu. în cel mai bun caz, această metodă poate fi o gravă eroare a unei persoane bine intenţionate care are nevoie de îndreptare; în cel mai rău caz, ea este invenţia voită a unui om carnal, egoist şi fără Dumnezeu.

Pentru că mintea este organul esenţial care ne permite auzirea şi înţelegerea voii lui Dumnezeu revelată în Biblie, aceasta trebuie să fie cât mai vigilentă în momentele de închinare şi slujire creştină. A opri controlul raţiunii înseamnă a tăia căile de comunicare cu voia lui Dumnezeu.

Mintea este palatul credinţei

Mintea sau raţiunea este de o importanţă centrală în viaţa noastră creştină şi pentru că ea este locaşul sau palatul *credinţei. Credinţa* este ceea ce rezultă atunci când, prin harul lui Dumnezeu, mintea devine pe deplin convinsă de mesajul lui Dumnezeu. Noi credem învăţătura, relatarea lucrării de răscumpărare făcută de Cristos şi promisiunile glorioase ale lui Dumnezeu. Pentru că am primit aceste promisiuni cu *mintea,* ne putem baza credinţa pe ele. Credinţa noastră pretinde ca această facultate a raţiunii să fie luminată de Dumnezeu şi convinsă de Cuvântul Său. Cuvântul din Noul Testament folosit pentru *credinţă* înseamnă *convins.* în mod evident, nu putem fi *convinşi* decât dacă minţile noastre funcţionează în

mod conştient şi sunt deschise la Cuvântul lui Dumnezeu. Prin urmare, a opri funcţionarea minţii înseamnă a submina credinţa.

Dacă noi înlăturăm discernământul şi ne deschidem minţile la poveşti nebiblice şi la tot felul de mituri despre minuni zilnice, care va fi mobilierul care va decora palatul credinţei? Cu ce se vor umple camerele minţii? Cu privire la ce vom fi *convinşi?* Mintea trebuie să-şi păzească în permanenţă uşile şi să verifice cu atenţie proviziile care intră în ea. Numai Adevărul lui Dumnezeu trebuie cazat în camera cea mai bună, unde *credinţa* se va hrăni cu *aceste* provizii. Alte informaţii pot fi conduse în diverse camere alăturate sau în holuri ale minţii, fiind etichetate ca lucruri de verificat, evaluat şi, eventual, de memorat, însă niciodată nu trebuie crezute sau acceptate ca mesaje cu autoritate trimise de Dumnezeu.

în cadrul metodelor carismatice moderne de vindecare, credinţa celor care caută vindecarea nu este bazată pe Cuvântul lui Dumnezeu, ci pe afirmaţiile vindecătorului. La întâlnirea de vindecare, starul vindecător îţi spune că vei fi vindecat. El spune că face lucrul acesta în mod frecvent. *El* (nu Biblia) îţi garantează vindecarea. Mai mult, el pretinde că a primit direct de la Dumnezeu un mesaj despre tine, po-vestindu-ţi ce problemă ai şi spunându-ţi că această problemă este pe cale să dispară. El afirmă că are o putere specială primită sub forma unui dar personal, astfel că oamenii sunt profund impresionaţi atunci când el îi atinge. Pe parcursul întâlnirii de vindecare, oamenii din sală scot strigăte şi susţin că sunt vindecaţi. Poate că tu ai venit la întâlnire cu convingerea că trebuie să laşi la o parte reţinerile şi teama. Astfel, încerci să fii cât mai deschis, mai influenţabil şi vulnerabil la „binecuvântare", lăsându-ţi la o parte facultatea raţiunii, adică tocmai paznicul de la poarta minţii tale.

Rezultatul este că mintea ta se umple cu informaţii nebiblice care îţi pretind

încrederea - informaţii inventate de vindecător, pretenţiile *lui,* promisiunile *lui,* puterea *lui,* toate întărite de „cuvinte de cunoaştere" plauzibile pe care le rosteşte el. Pe ce se va baza acum credinţa ta? întrucât cauţi vindecarea, credinţa ta se va baza pe un amestec de afirma-

ţii şi pretenţii pur omeneşti, **nu** pe Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru că mintea este locaşul credinţei, nu trebuie să ne îndeplinim niciodată cu lejeritate obligaţia de a examina fiecare învăţătură sau idee, pe baza Cuvântului lui Dumnezeu. Raţiunea nu trebuie să intre niciodată în vacanţă, aşa cum ne propun carismaticii, pentru că dacă se întâmplă lucrul acesta, vom deveni pe loc vulnerabili la erorile umane şi la subtilităţile diavolului.

Scopul nostru trebuie să fie maturitatea

Scopul suprem al vieţii creştine este conformitatea cu Cristos. în *Efeseni 4:13,* Pavel exprimă acest obiectiv în felul următor: *Până vom ajunge toţi la unirea credinţei şi a cunoştinţei Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Cristos.* Noi căutăm să ne dezvoltăm caracterul, să creştem în har, în dragoste şi cunoaştere, dar şi în discernământ şi gândire. Suntem absolut obligaţi să progresăm de la starea de copii spirituali la cea de maturitate spirituală. Contrar acestei cerinţe, idealul carismatic tinde către abandonarea maturităţii şi revenirea la copilărie. Ritmul muzicii şi al dansului, bătăile din palme, absenţa formalismelor, lipsa de inhibiţii la unii, împreună cu cerinţele extrem de scăzute adresate *minţii* sunt toate elemente de comportament care îi încântă pe cei foarte tineri şi tind să-i pună în posturi jenante pe oamenii maturi.

Cei maturi se simt jenaţi nu pentru că nu ar dori să-L lase pe Duhul Sfânt să le controleze vieţile (aşa cum spun carismaticii), ci pentru că îşi dau seama că aceasta este direcţia opusă celui care conduce spre maturitatea spirituală.

întrucât căutăm să ne apropiem de Cristos şi să fim ca El, trebuie să ne întrebăm - a avut El un astfel de comportament? I-a încurajat El pe oameni să danseze, să sară şi să se tăvălească pe jos (cum fac unii vindecători în ziua de azi) înainte să-i vindece? A avut El manifestări fizice neinhibate atunci când S-a rugat Tatălui? I-a pus El pe credincioşi în stări de transă sau i-a încurajat să strige, să ţipe sau să chicotească? Noi trebuie să-L imităm pe Domnul nostru. Ne aflăm într-o

călătorie spre maturitatea creştină. Am primit porunca să ne folosim minţile adulte, nu să ne comportăm precum copiii care uneori îşi folosesc raţiunea, alteori nu. Faptele noastre trebuie să fie în permanenţă controlate, sincere, calculate şi vrednice de Stăpânul nostru.

Copiilor le place foarte mult să se prefacă şi să joace teatru. Ei adoră poveştile şi surprizele. Sunt creduli, deschişi, încrezători şi uşor de indus în eroare. Datoria noastră pe calea spre maturitatea creştină reiese clar din cuvintele lui Pavel - *Când eram copil, vorbeam ca un copil, simţeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc (1 Corinteni 13:11).* Mulţi credincioşi îmbrăţişează gândirea ca-rismatică atunci când aud povestiri despre oameni care au fost vindecaţi de un vindecător „cu dar", fără să se oprească şi să întrebe - *Ce spune Scriptura?* Din nefericire, tocmai aceasta este diferenţa dintre un copil şi un adult. Copilul este uimit de ceea ce poate face scamatorul, pe când adultul îşi dă seama că lucrurile nu sunt întotdeauna aşa cum par şi judecă situaţia cu ajutorul anumitor legi. Auzim chiar despre pastori care au fost atraşi la întâlniri şi conferinţe ale pastorilor carismatici, unde au lepădat haina maturităţii doar pentru a testa ideea că purtarea

lipsită de inhibiţii declanşează binecuvântarea Duhului. Este tragedia supremă atunci când senzaţiile şi emoţiile artificiale iau locul puterii şi binecuvântării autentice ale lui Dumnezeu. Drumul spre cer merge întotdeauna în sus, nu în jos, iar lucrul acesta este valabil pentru maturitatea în comportament, pentru controlul raţiunii şi al discernământului şi pentru toate celelalte obiective din viaţa creştină. Pavel subliniată acest aspect prin următoarele cuvinte - *Fraţilor, nu fiţi copii la minte; ci... la minte, fiţi oameni mari (1 Corinteni 14:20).*

Renunţând la obligaţia maturităţii spirituale şi la legea chibzuinţei, învăţătorii carismatici au aruncat mii de credincioşi tocmai în mocirla religiei copilăreşti şi pline de superstiţii din care ne ridică adevăratul creştinism. Cu presupusele sale vindecări ca principal punct de atracţie, „carismania" inversează procesul maturizării, transformându-i pe oameni în copii - *plutind încoace şi încolo, purtaţi de orice vânt de învă-*

ţătură, prin viclenia oamenilor şi prin şiretenia lor în mijloacele de amăgire (Efeseni 4:14).

11

O perspectivă medicală asupra vindecării miraculoase

de Profesor Verna Wright MD FRCP

Ca medic, domeniul meu de interes principal este reumatologia, care priveşte o boală cronică de care suferă numeroase persoane, şi am mulţi pacienţi pe care i-am urmărit de-a lungul anilor. In acelaşi timp, sunt şi un creştin care crede în întreaga Biblie, în persoana şi lucrarea Duhului Sfânt. Munca mea mă poartă în numeroase părţi ale lumii şi m-am străduit să studiez tema vindecării divine oriunde am ajuns. Atunci când vorbim despre vindecarea divină în contextul actual, vorbim despre ceea ce este catalogat de obicei ca *miraculos. Shorter Oxford English Dictionary* defineşte miracolul ca pe un eveniment extraordinar care depăşeşte puterile cunoscute ale naturii şi de aceea este pus pe seama intervenţiei speciale a Divinităţii sau a unui factor supranatural. în cazul vindecării, miracolul este definit ca un eveniment care presupune controlul asupra legilor naturale şi care dovedeşte că factorul sau agentul este fie divin, fie favorizat în mod special de Dumnezeu.

Bineînţeles, nu încape îndoială că Dumnezeu *poate* vindeca în mod miraculos, şi nu ne îndoim că Dumnezeu *a vindecat* în mod miraculos în vremurile biblice. Sunt sigur că omul cu mâna uscată a fost însănătoşit perfect la porunca Domnului Isus. întrebarea pe care ne-o punem este dacă Dumnezeu vindecă în acelaşi mod miraculos şi în zilele noastre, ca procedură generală. Răspunsul pe care-1 primim este: „Sigur că da! Isus este acelaşi ieri, azi şi în veci." Cred acest verset, dar trebuie să mă gândesc serios în ce *sens* este Cristos mereu acelaşi. El este aceeaşi *persoană,* dar nu are neapărat şi acelaşi

scop. Pentru fiecare lucru există un timp, un loc şi un scop.

Dacă aş putea face rost de toiagul lui Moise (şi probabil că, dacă aş vizita suficient de multe biserici catolice, aş aduna destule relicve ca să reuşesc) şi aş întinde acest toiag peste Marea Roşie, iar apoi aş păşi înainte, rezultatul sigur ar fi moartea. A fost un *timp,* a fost un *loc* şi a fost un *scop.* Copiii lui Israel au umblat patruzeci de ani prin pustiu, dar hainele nu li s-au rupt, n-au avut nevoie de pantofi noi, au primit hrană în mod miraculos în fiecare dimineaţă şi, dacă au umblat în ascultare de Dumnezeu, nici o boală nu s-a abătut asupra lor. Nu cred însă că dacă aş porni astăzi într-o călătorie de patruzeci de ani prin pustiul Sinai, nu ar trebui să-mi schimb hainele, să trec pe la

pantofar sau să-mi fac rost de mâncare în fiecare zi, şi nici nu cred că aş putea scăpa neatins de bolile din jurul meu. Este un *timp,* un *loc* şi un *scop.*
într-un anumit sens, orice vindecare este divină. Cum s-ar vindeca incizia făcută de un chirurg dacă nu ar exista un Dumnezeu suveran care decide ca lucrurile să se întâmple în felul acesta? Sunt de acord că, într-un anumit sens, orice vindecare este de la Dumnezeu, însă noi ne întrebăm dacă vindecarea *miraculoasă în mod evident* este modul obişnuit în care Dumnezeu îi vindecă pe creştini în zilele noastre. Sunt total împotriva ideii că orice credincios poate fi vindecat în mod miraculos cu condiţia să aibă credinţă suficientă. Vreau să vă spun că această idee nu este în armonie cu Scriptura, nu corespunde cu experienţa şi este extrem de dăunătoare.

Câteva aprecieri de natură medicală

Daţi-mi voie să comentez pe marginea câtorva aspecte pe care este important să le înţelegem pentru a putea evalua pretenţiile de vindecare întâlnite la fiecare pas.
Primul element este *limbajul medicilor.* într-o seară, după ce am predicat într-o biserică evanghelică din Leeds, s-a apropiat de mine o doamnă care mi-a strâns mâna cu căldură şi mi-a spus: „Profesore, am venit să te ascult astăzi pentru că sunt pacienta dumneata, şi artrita din mână a dispărut complet. Este o minune." Şi aşa a fost, în sensul că Dumnezeu a desfăşurat un

proces de vindecare în viaţa ei, dar nu pot spune că a fost un miracol în sensul precizat mai sus - *un eveniment miraculos care depăşeşte puterile cunoscute ale naturii* etc. Am numeroşi pacienţi care s-au însănătoşit mult mai repede decât m-aş fi aşteptat eu în urma tratamentelor prescrise de mine. în aceste împrejurări, medicul i-ar putea spune pacientului într-un mod neglijent: „Dragul meu, este un miracol", dar fără să se refere la miracol în sensul definit de noi, ci mai degrabă în sensul că starea pacientului a răspuns bine la tratament sau s-a refăcut mai repede decât se aştepta medicul. In acest caz, pacientul ar putea pleca din cabinetul medicului şi să spună pe bună dreptate: „Doctorul mi-a spus că a avut loc un miracol". Numai că dacă pacientul crede că este vorba de un miracol în sensul la care ne referim noi, înseamnă că el nu înţelege limbajul medicilor.
Al doilea factor de care trebuie să ţinem seama în evaluarea vindecării miraculoase este modul în care *pacientul îşi percepe propria boală.* Studenţilor mei de la medicină le spun că există trei lucruri pe care ţi le spun pacienţii şi pe care n-ai voie să le crezi. în primul rând, cât alcool consumă. In al doilea rând, dacă au suferit de boli venerice sau nu şi, în al treilea rând, ce a spus „celălalt" medic. Aţi fi uimiţi să aflaţi ce cred oamenii că a spus doctorul. S-a realizat un studiu interesant pe această temă la London Hospital Rheumatology Clinic, în cadrul căruia interviurile cu pacienţii au fost înregistrate (cu permisiunea lor). La scurt timp după aceea, pacienţii au fost chestionaţi cu privire la conţinutul acelor interviuri. Una dintre paciente, o femeie destul de tânără, a fost asigurată de medic că simptomele de care se plângea nu erau simptome de artrită, astfel că perspectivele ei erau foarte bune. Femeia a ieşit din salonul de consultaţii şi, la două minute după aceea a fost intervievată, una dintre întrebări fiind aceasta: „Ce a spus doctorul despre perspectivele tale?" „Vai", a răspuns ea, „mi-a spus că până la patruzeci de ani voi ajunge paralizată." Femeia aceasta intrase în salonul de consultaţii cu o idee în cap, şi nimic nu i-o putea scoate de acolo. Ea a fost foarte sinceră în relatarea ei, însă existau dovezi obiective că nu avea deloc dreptate.

De multe ori, **pacienţii nu** înţeleg natura sau gravitatea afecţiunilor lor. Să vă dau un exemplu dintr-o biserică anglicană care punea un mare accent pe lucrarea de

vindecare. O doamnă din respectiva biserică, în urma unor dureri abdominale, şi-a anunţat grupul de rugăciune că urma să fie internată în spital în săptămâna care urma pentru a suferi o intervenţie chirurgicală amplă. Bineînţeles că toţi s-au rugat pentru ea. Două săptămâni mai târziu, femeia a ieşit din spital şi a relatat grupului că în urma operaţiei se constatase că boala dispăruse complet, astfel că toţi L-au lăudat pe Domnul pentru această vindecare măreaţă.

Din întâmplare, în aceeaşi biserică era şi un chirurg, un om care simpatiza fără doar şi poate cu mişcarea de vindecare pentru că altfel nu s-ar fi aflat acolo. Cu permisiunea pacientei, el a aruncat o privire peste observaţiile medicale şi le-a discutat cu chirurgul care o operase. El a aflat că acesta avusese mari rezerve cu privire la operaţie, însă fusese convins în urma presiunilor deosebite exercitate de pacientă şi de medicul ei generalist. Chirurgul a deschis abdomenul şi, după cum anticipase, nu a găsit altceva decât un colon mai mobil decât era normal. Prin urmare, a cusut-o la loc şi durerea abdominală a dispărut, însă la scurt timp, femeia a început să sufere de migrene tot mai puternice. Observaţi diferenţa de perspectivă: pentru grupul de rugăciune, era un miracol. Nu aveau ei mărturia pacientei? Aceasta suferea de dureri abdominale şi era necesară o intervenţie chirurgicală amplă pentru ameliorarea lor; grupul s-a rugat pentru femeie, chirurgul a operat şi nu s-a găsit nimic. Din perspectiva chirurgului însă, a rezultat o poveste cu totul diferită, şi probabil este semnificativ faptul că simptomele femeii s-au schimbat curând din dureri abdominale în migrene.

Al treilea factor de care trebuie să ţinem seama este *dificultatea măsurării răspunsurilor în vindecare.* Conduc o echipă de cercetare medicală la Universitatea din Leeds, iar măsurarea răspunsului este un domeniu de interes special pentru noi. Cum masori răspunsul oamenilor? Fără îndoială, există simptoame subiective, însă acestea sunt prin natura lor dificil de măsurat fiindcă depind în întregime de ceea ce spune

pacientul, astfel că trebuie găsite nişte scale vizuale analoage pentru a evalua ceea ce se spune. Un exemplu foarte bun în acest sens este durerea, care este un simptpm subiectiv, după cum o spun şi următoarele versuri -

Exista un vindecător
Care zicea: „Cu toate că durerea nu este reală
Când stau pe vârful unui ac
Care-mi străpunge pielea
îmi displace ceea ce simt că îmi place.

Există apoi simptome pe care le-am putea numi semi-subiective, adică simptome care au un element obiectiv, dar sunt influenţate de factori subiectivi. Mă interesează în mod deosebit forţa de apucare şi am făcut studii şi cercetări pentru a arăta că forţa de apucare la pacienţii cu boli reumatice este foarte redusă dimineaţa la prima oră, dar creşte pe parcursul zilei. Este interesant de urmărit care sunt factorii subiectivi care influenţează forţa de apucare, întrucât am putea presupune foarte simplu că această măsurare este una obiectivă. La urma urmei, pacientul strânge dinamometrul pneumatic în mână, iar tu urmăreşti coloana de mercur şi citeşti valoarea, însă măsurarea forţei de apucare nu este în întregime obiectivă; ea este semi-subiectivă. Ca să dăm un exemplu, când halterofilii arabi ridică greutăţile, există un moment anume când strigă: „Allah!" şi împing greutatea până la capăt. Nu este vorba de o simplă exclamaţie pioasă, deoarece aceasta chiar îi ajută să aibă performanţe mai bune. S-a făcut un experiment în care cineva strângea de un dinamometru, iar în spatele său altcineva a tras cu un pistol; a fost uimitor cât de mult a crescut valoarea forţei de apucare în acel moment!

Există şi moduri complet obiective de a măsura factorii medicali, însă aş vrea să

subliniez câteva dintre problemele pe care le ridică măsurarea obiectivă. Aflăm de multe ori despre cazuri în care cuiva i s-a lungit un picior prin metode miraculoase. Acest aspect mă interesează pentru că există un anumit tip de artrită care poate provoca anumite diferenţe de lungime a membrelor inferioare; ea se numeşte artropa-

tia piciorului lung. **Cunosc o** biserică de unde a venit cineva foarte entuziasmat pentru că văzuse foarte clar cum piciorul i se lungise cu un centimetru. Este însă imposibil să masori cu precizie o diferenţă de un centimetru la lungimea unui picior. Am încercat mulţi ani de zile să fac o astfel de măsurătoare, dar nici măcar examenele cu raze X nu mi-au fost de ajutor. Aşa că dacă vă spune cineva: „Am văzut cum piciorul s-a lungit cu un centimetru", scoateţi-vă din minte imediat ideea aceasta. Aşa ceva este imposibil de realizat în mod ştiinţific.

In ceea ce priveşte diferenţa de lungime a piciorului, există mai mulţi factori care o pot provoca. Există scurtarea *reală* a piciorului şi există scurtarea *aparentă.* Cineva ar putea avea un picior mai scurt din pricina unei devieri a bazinului, astfel că ceea ce pare să fie lungirea piciorului, într-o astfel de situaţie, ar fi de fapt revenirea la normal a bazinului.

într-o biserică baptistă frecventată de cineva din familia mea, era o doamnă care suferea de dureri de spate. Ea a mers la una dintre întâlnirile de vindecare organizate de John Wimber şi s-a întors de acolo încântată că durerea de spate îi trecuse. Rudenia mea i-a cerut detalii, iar femeia în cauză i-a povestit: „Cineva şi-a pus mâinile peste mine şi mi-a spus că durerea de spate este din pricina faptului că am un picior mai scurt, iar dacă voi merge acasă şi-mi voi măsura picioarele, voi vedea că ele vor redeveni de lungimi egale, iar durerea de spate va dispărea." Femeia s-a dus acasă şi - surpriză! - când şi-a măsurat picioarele, a constatat că erau de lungimi egale. într-adevăr, nu e o metodă rea de a obţine rezultate. Bineînţeles că pacienta nu ştiuse înainte că picioarele ei ar fi prezentat o astfel de diferenţă de lungime. Cu regret trebuie să mărturisesc că trei luni mai târziu, durerile i-au revenit. Dificultăţile pe care le întâmpinăm la măsurarea răspunsului trebuie înţelese foarte bine deoarece ele sunt relevante pentru orice analiză medicală a cazurilor de aşa-zisă vindecare, dintre care cele mai multe sunt, după părerea mea, nişte falsuri.

Al patrulea factor pe care trebuie să-1 luăm în considerare este *diagnosticarea greşită* a bolilor. Poate aţi citit despre un caz

din 1986 când o femeie din Marea Britanie a primit despăgubiri de 94.000 de lire sterline în urma unei decizii a înaltei Curţi, fiindcă suferise o intervenţie chirurgicală numită mas-tectomie bilaterală prin care îi fuseseră extirpaţi ambii sâni. Motivul fusese acela că prezenta o umflătură despre care s-a crezut că era cancer. Diagnosticul nu a fost pus doar pe baza examenului clinic, ci o mostră îngheţată de ţesut a fost pregătită şi trimisă spre a fi examinată la microscop, dar cu toate acestea, diagnosticul a fost pus greşit, iar femeia a ajuns mai bogată cu 94.000 de lire sterline.

Astfel de erori îl pot pune pe medic într-o postură extrem de jenantă şi îi pot provoca pacientului neplăceri. Acum doi ani, a venit la mine un bărbat de aproape şaptezeci de ani care făcuse icter, avea mâncărimi pe tot corpul şi pierduse aproape douăzeci de kilograme în greutate. Am fost foarte îngrijorat şi l-am dus de îndată la spital. Printre investigaţiile pe care i le-am făcut s-a numărat şi o scanare cu ultrasunete a abdomenului, rezultatul fiind că avea cancer la ficat cu metastază. Am mers la secţia în cauză pentru a-i verifica rezultatul, fiindcă era grav şi foarte important, evident. Am primit însă asigurări că, în ciuda performanţelor tehnologiei moderne, rezultatul era

indiscutabil. închipuiţi-vă amestecul de încântare şi jenă când, un an după aceea, acelaşi pacient a venit la clinica mea după ce toate simptomele îi dispăruseră. Greşeala a fost la diagnostic. Nu trebuie să credem că doctorii sunt infailibili.
în cartea sa *Voyage to Lourdes (Călătorie la Lourdes),* Alexis Carrel ne povesteşte cum, la Lourdes, a asistat la dispariţia unei tumori abdominale. El ne mai spune că ar fi fost extrem de impresionat de acest fapt dacă n-ar fi studiat la Charing Cross Hospital, unde chirurgul Norman Lake le povestea studenţilor despre un pacient care avea o tumoare abdominală „evazivă" şi dureroasă. De patru ori fusese dus pacientul în sala de operaţie şi de fiecare dată, după anestezie, tumoarea dispăruse. A patra oară, medicii au decis să continue operaţia şi, când au deschis abdomenul, chirurgul a apucat să vadă cum tocmai se retrăgea o ocluzie a intestinului gros. Ocluzia are loc atunci când un organ din corp se răsuceşte în

jurul său. Era evidenl < ,i bărbatul suferea de un intestin gros mobil care se răsucise după sine, creând durere şi o umflătură sau tumoare. în sfârşii, chirurgul şi-a dat seama de ce se întâmplase de fiecare dată - în urma relaxării produse de anestezie, ocluzia se retrăsese.
Un al cincilea factor de luat în considerare este *variabilita-tea bolii.* Există situaţii uimitoare de remisie spontană a bolii chiar şi în rândul bolnavilor de cancer, în cazuri rare, dar bine documentate. în prezent, scriu o carte în colaborare cu un alt medic despre bolile reumatice. Cu ceva timp în urmă, am fost tare necăjit să aflu că acest coleg al meu nu mai putea scrie din pricina unui atac de scleroză multiplă. întâmpina dificultăţi la vorbire şi scriere şi avea o stare generală proastă. De fapt, cu câţiva ani înainte, pe când se afla în Africa de Sud, avusese un prim episod care dispăruse complet, însă de data aceasta gravitatea simptomelor era mult mai mare. Am fost încântat să aflu, câteva luni mai târziu, că simptomele dispăruseră şi de data aceasta, iar colegul meu a putut finaliza partea lui din carte cu o întârziere foarte mică. Trebuie să înţelegem că există o variabilitate naturală a bolii.
Un al şaselea factor foarte important este *puterea psihicului.* De multe ori, pacienţii mă întreabă: „Sufăr cu nervii, doctore?" Sunt foarte atent cum răspund la această întrebare, fiindcă dacă aş răspunde pur şi simplu „Da", aceştia ar putea crede că sunt convins că ei doar îşi închipuie boala. Nu cred că durerea este imaginară. Dacă pe pacient îl doare, atunci îl doare. Studenţilor mei de la medicină le spun că oricine trece pragul sălii de operaţie are o problemă chiar dacă totul pare să fie în regulă. Eu nu cred că durerea este imaginară. Sunt sigur însă, că atunci când cineva este nervos sau tensionat, această tensiune se poate manifesta prin simptome fizice. Ştiu că atunci când mă aflu eu sub presiune mai mare, încep să simt dureri în zona gâtului. Factorii psihologici se pot manifesta ca afecţiuni fizice, iar în fiecare afecţiune fizică există şi o *componentă* psihologică.
Să ne gândim din nou la artrita reumatică; nu încape îndoială că aceasta este o boală a articulaţiilor reală, fizică, inflamatoare, uneori distructivă. Cu toate acestea, dacă apare

un deces în familie sau dacă apar situaţii tensionate sau triste cum ar fi plecarea soţului de acasă, pacientul va suferi o amplificare a simptomelor, o exacerbare a acestora.
Sau să ne gândim la astmă. Ştim că în această boală există adeseori o *cauză care predispune,* posibil de natură ereditară, dar sunt trei componente principale: infecţia, alergia şi componenta psihologică. Prin urmare, când pacientul răceşte, poate suferi o

criză de astmă. în anumite anotimpuri ale anului, pentru că este alergic la anumite tipuri de polen, acesta poate suferi iarăşi o criză de astmă. Există însă şi o componentă psihologică, ilustrată foarte bine de un incident petrecut la Liverpool, acolo unde mi-am făcut pregătirea medicală. Era o bolnavă de astmă care avea alergie la trandafiri şi intra în criză de fiecare dată când trecea printr-o grădină cu trandafiri. Ea a intrat în cabinetul de consultaţii al şefului meu, iar pe birou era un trandafir; de îndată ce 1-a văzut, i s-a declanşat criza. în realitate, trandafirul era din plastic. Este clar că aspectul psihologic al bolii nu poate fi subestimat.

Aspectul psihologic este deosebit de important atunci când trebuie să analizăm ce se petrece la anumite întâlniri de vindecare. Când echipa lui John Wimber a organizat o astfel de întâlnire la Leeds, cinci dintre colegii mei (medici creştini) au participat şi ei. Ceea ce au văzut acolo i-a înfuriat atât de tare încât, după întâlnire, au pus pe hârtie o relatare a reacţiilor lor. Voi cita în continuare cele scrise de ei.

întâlnirea a început cu o oră de cântare în care am repetat la nesfârşit câteva refrene. Când a început muzica, oamenii au început să se răsucească şi să se mişte într-o parte şi în alta. N-a fost timp pentru citirea vreunui verset din Scriptură. Nimeni nu i-a îndemnat pe cei prezenţi să se roage pentru mărturisirea păcatelor şi pocăinţă. „întindeţi mâinile. încercaţi să simţiţi cum trece căldura prin voi. Poate că pleoapele vă sunt grele. Poate aveţi senzaţia de cădere; unii vor striga, poate. Nu e nici o problemă. Se vede cum Duhul Sfânt Se opreşte peste oameni, cum puterea lui Dumnezeu se odihneşte peste mulţi."

Subiecţii aleşi pentru lucrarea de vindecare au fost

adunaţi din public de către un membru al echipei care a luat un microfon pentru a le împărtăşi tuturor cuvântul său de cunoaştere. El a descris simptome ale unor boli de care sufereau persoane prezente acolo. Cei descrişi în felul acesta au fost rugaţi să iasă în faţă. Lista de condiţii era suficient de generală pentru ca descrierea să se potrivească mai multor oameni din orice grup de cinci sute sau mai mulţi.

Voluntarii au fost puşi apoi într-o stare de transă, în timp ce echipa de vindecători şi-a pus mâinile peste ei. Nu erau inconştienţi şi suntem siguri că auzeau tot ce li se spunea. Ei au rămas în această stare minute în şir, timp în care se scuturau, tremurau, zâmbeau, cădeau la pământ, se legănau şi bolboroseau. Manifestările lor au fost prezentate apoi celor din sală. Ni s-a spus că zâmbetul unuia sau postura altuia erau dovezi vizibile, clare ale faptului că Duhul Sfânt S-a pogorât.

în sală au început şi alţii să intre în transă. Ascultătorilor li s-a spus că, poate, Duhul Sfânt îi va face pe unii să ţipe sau să respire greu. După cum ne-am fi aşteptat de la o stare de hipnoză, toate aceste lucruri s-au întâmplat mai mult sau mai puţin deodată. Râsetele necontrolate, planşetele, gemetele, ţipetele şi suspinele, împreună cu bolboroselile multora care doreau să le ofere o oarecare mângâiere spirituală fraţilor afectaţi au făcut ca mersul oficial al evenimentelor să fie mai greu de urmărit.

Atunci s-au auzit la microfoane vocile membrilor echipei: „Se simte mai tare peste tot. Dă-ne mai mult, Doamne. Rupe lanţul acela. Descătuşează-le inimile. Eliberează-i. Relaxaţi-vă."

Toţi cei cinci medici, dintre care unul este un psihiatru renumit în toată ţara, au descris această stare drept hipnoză. De fapt, psihiatrul a spus că a fost „un spectacol foarte bine realizat, care a conţinut toate caracteristicile de manual ale inducerii stării de hipnoză." Concluzia colegilor mei a fost următoarea:

Transa hipnotică însoţită de sugestie este un instrument psihologic puternic. Ea are numeroase utilizări. Bolile psihosomatice şi simptomele fizice asociate cu nevroza au

şanse mari să răspundă pe termen scurt la acest tratament. Calmarea unei dureri cum este cea produsă de o extracţie dentară sau de naştere se realizează destul de frecvent prin hipnoză. In cadrul întâlnirii echipei lui Wimber, nu am văzut nici o schimbare care să sugereze vindecarea unei boli organice, fizice. Dată fiind preocuparea multora dintre participanţi de a fi de folos pentru semenii lor, în timpul numeroaselor stări de transă s-au făcut, fără doar şi poate, câteva sugestii foarte utile.
Starea de hipnoză, deşi conştientă, nu este ceea ce descrie Scriptura prin autocontrol, prin a avea gândul lui Cristos sau prin înnoirea minţii. A descrie aceste transe, elementele lor vizibile sau audibile sau orice vindecare experimentată ca rezultat perfect legitim al hipnozei - a descrie toate acestea ca fiind lucrarea evidentă a Duhului Sfânt este o înşelătorie. A încuraja tehnici care produc hipnoză şi isterie şi a afirma că prin acestea putem învăţa să exercităm controlul asupra demonilor, bolilor şi naturii este o minciună, o denaturare a adevărului.
Nu am cum să exagerez în a-mi exprima simpatia cu această concluzie.

Studii medicale asupra vindecării prin credinţă

Nici una dintre analizele detaliate făcute de-a lungul anilor asupra presupuselor cazuri de vindecare nu a reuşit să demonstreze existenţa unei vindecări decât în cazurile acelor boli pe care medicina le clasifică drept stări *funcţionale.* O discuţie amplă pe această temă se găseşte într-o carte excelentă, publicată de Christian Medical Fellowship cu titlul *Some Thoughts on Faith Healing (Câteva gânduri despre vindecarea prin credinţa),* editată de Edmunds şi Scorer.
Probabil că una dintre primele cercetări realizate în secolul al douăzecilea pe tema vindecării miraculoase a fost

cea înfăptuită de o comisie anglicană condusă de nouă clerici anglicani eminenţi, asistaţi de unsprezece medici. Concluzia lor a fost următoarea. Ei au recunoscut că nu se poate face o distincţie fundamentală foarte clar definită între bolile organice (în care apar modificări structurale ale organelor) şi afecţiunile funcţionale (în care nu apar modificări de structură, ci boala are o cauză psihologică). Totuşi, ei au fost obligaţi să tragă concluzia că vindecările prin credinţă sau spirituale, ca orice tratament prin sugestie, pot avea un efect permanent doar în cazurile de tulburări *funcţionale* şi că presupusele excepţii sunt atât de discutabile, încât nu pot fi luate în calcul.
în anul 1920, Canon Grinstead din Oxford a analizat rezultatele a două misiuni de vindecare efectuate de clerici anglicani şi a declarat că în urma scrisorilor trimise tuturor medicilor şi clericilor din districtul în cauză nu au putut fi obţinute informaţii privitoare la cazuri de vindecare a unor boli organice, deşi au existat dovezi suficiente de vindecare a tulburărilor *funcţionale.*
Mult mai recent, British Medical Association a organizat un alt studiu pe această temă. Instituţia a apelat la un chestionar bine mediatizat care a fost trimis unui număr mare de medici şi organizaţii implicate în vindecările prin credinţă sau spirituale, şi s-a format o comisie de interviu prezidată de un medic specialist reputat şi foarte imparţial. Comisia a studiat toate dovezile şi a tras următoarele concluzii:
Constatăm că deşi pacienţii care suferă de tulburări psihogene pot fi vindecaţi prin diverse metode de vindecare spirituală, la fel cum pot fi şi prin metodele sugestiei sau alte forme de tratament psihologic folosite de medici, nu am găsit dovezi că bolile organice pot fi vindecate doar prin astfel de mijloace.
Dovezile sugerează că orice cazuri de pretinse vindecări ale unor astfel de boli sunt cazuri de diagnosticare greşită, prognoză greşită, remisie sau, posibil, vindecare

spontană. Pe de altă parte, la fel cum există numeroşi factori, fizici şi psihici, care pot contribui la agravarea unei boli, la fel există o multitudine de factori care pot condu-

ce la reabilitarea sănătăţii. Activitatea religioasă, pe orice s-ar baza ea, poate avea un impact important asupra vieţii emoţionale şi spirituale a pacientului ^şi astfel poate contribui la recuperarea acestuia.
Am putea aminti studiu după studiu care trag aceleaşi concluzii. Dr. Louis Rose, psihiatru consultant la Spitalul St Bartholomew's, a urmărit această temă pe o perioadă de douăzeci de ani. Profesorul John Dundee, profesor de anestezi-ologie la Universitatea Queens din Belfast a studiat recent cazurile persoanelor care au susţinut că au fost vindecate la Centrul pentru înnoire Creştină (Centre for Christian Renewal). El a analizat în total treizeci şi două de cazuri şi a ajuns la următoarele concluzii:
în urma acestui studiu, vreau mai degrabă să laud decât să critic rolul Bisericii în vindecarea întregii persoane. Nu am găsit dovezi indiscutabile de vindecare miraculoasă, dar am întâlnit pacienţi cu o stare psihică şi spirituală îmbunătăţită. Prin providenţa lui Dumnezeu, medicul poate ajuta trupul, psihiatrul poate ajuta mintea, şi eu cred în ideea că mintea poate influenţa acţiunile trupului în această viaţă precum şi soarta veşnică a sufletului.
Profesorul Dundee vede rolul Bisericii în acest context, la fel cum îl văd şi celelalte studii la care am făcut referire. Mai recent, prietenul meu Duncan Leighton, evanghelist, a obţinut o bursă de călătorie Kodak pentru a merge în Africa şi America. El a scris un articol intitulat *Signs? One Wonders (Semne? Ne întrebăm)* în care dă amănunte despre cercetările sale în domeniul vindecărilor miraculoase:
In Africa, în 1984, am mers pe urmele echipei lui Derek Prince prin Zambia, unde membrii acesteia susţineau că avuseseră loc mii de vindecări miraculoase. Nu am găsit nici una. Dr. Eric Rea a analizat un caz miraculos de lungire a unui picior şi 1-a declarat ca fiind un fals. Scrisoarea pe care i-am trimis-o domnului Prince cerându-i infor-

maţii amănunţite a fost plimbată de la unul la altul până când a ajuns la Brian Bentley, care cunoştea cazul unei persoane căreia îi fuseseră vindecate sinusurile.
Duncan Leighton a plecat apoi în California, unde a studiat câteva dintre grupurile de vindecare de acolo. Roger Ziegler, un chiropractor creştin din California, a spus după una dintre întâlnirile de vindecare: „Aproape jumătate din problemele de spate pe care le rezolv au fost deja vindecate în locul acesta."
Cam aşa sună mărturiile celor care au privit în mod obiectiv şi cu interes la presupusele cazuri de vindecare de-a lungul unei perioade lungi de timp. De aceea, trebuie să apreciem, pe cale medicală, ce vor să spună medicii atunci când descriu o remisie drept „un miracol". De asemenea, trebuie să evaluăm posibilitatea ca pacienţii să fi înţeles greşit ceea ce s-a spus, de fapt, despre starea lor. Trebuie să înţelegem dificultatea măsurării răspunsului. Trebuie să fim conştienţi de eventualitatea unor greşeli pe care le fac medicii atunci când pun un diagnostic. Trebuie să ştim câte ceva despre va-riabilitatea bolilor, chiar a celor care par foarte grave, şi să nu subestimăm niciodată puterea psihicului.
Isus Cristos este acelaşi ieri, azi şi în veci *în persoana Sa,* dar nu neapărat şi *în scopurile Sale,* iar dovezile pe care le-am adunat personal sugerează fără doar şi poate că scopurile Sale actuale diferă foarte mult de cele din vremurile biblice. Au existat, desigur, motive întemeiate pentru care în timpul vieţii Lui pe pământ a fost nevoie de

autentificarea persoanei Sale, iar apoi a fost necesară autentificarea apostolilor ca vestitori ai Evangheliei.

„Vindecări" care îl discreditează pe Cristos

Sunt sigur că un om care afirmă că are darul vindecării discreditează persoana lui Cristos, deoarece chiar dacă (şi este un mare „dacă") ar avea nouăzeci şi nouă de succese şi un singur eşec, chiar şi acesta L-ar discredita pe Cristos, pentru că El nu dă greş *niciodată.* Dacă îi spunem unui bolnav:

„în Numele lui Isus, ridică-te şi umblă", iar el rămâne culcat la Poarta Frumoasă a Templului, acest eşec transmite un mesaj negativ despre persoana şi puterea lui Cristos, iar lucrul acesta se întâmplă frecvent.

La un colegiu din zona unde locuiesc există o Uniune Creştină în cadrul căreia poziţia carismatică a câştigat o popularitate tot mai mare. O fată care era membră a acestei Uniuni şi-a fracturat glezna şi s-a îmbolnăvit în acelaşi timp de vărsat de vânt. Ea a fost dusă la infirmerie unde câţiva dintre membrii comitetului au vizitat-o, s-au rugat pentru ea, au asigurat-o că era vindecată, şi apoi au scos-o afară pe fereastra infirmeriei. Până să traverseze însă câmpul spre căminul unde locuia, fetei i s-a făcut atât de rău încât au fost nevoiţi s-o ducă înapoi la infirmerie. Ce efect are acest gen de activităţi asupra cauzei lui Cristos?

Deoarece colegii mei de secţie ştiu că sunt creştin, atunci când la clinică vin pacienţi care susţin că au experimentat vindecări miraculoase, ei îi trimit de obicei la mine, spunân-du-mi: „Profesore, ne-am gândit că ai vrea să vezi cazul acesta." Unul dintre ultimii pacienţi care au ajuns la mine în felul acesta a fost o doamnă care suferea de artrită reumatică şi care i-a declarat unui coleg medic că fusese vindecată în timpul Săptămânii Biblice din localitatea Dales. I-am spus: „Este foarte interesant." Bineînţeles că nu pot, în calitate de medic, să manifest îndoială sau dispreţ faţă de aceste lucruri. Apoi însă, am întrebat-o: „îmi puteţi arăta mâinile puţin?"

Cu destulă ruşine, femeia şi-a întins mâinile care erau incredibil de noduroase şi diforme. Nu mă îndoiesc că activitatea bolii reumatice scăzuse parţial în intensitate, dar starea de deformare şi degradare era evidentă pentru oricine - total diferită, aş putea spune, de vindecările pe care le-a făcut Domnul Isus. Situaţia ei tristă mi-a amintit de văcarul acela din odaia de muls pe care fermierul 1-a surprins, spre uimirea lui, turnând laptele înapoi în troaca pentru mâncare. Când 1-a întrebat ce făcea, văcarul a spus: „Ei bine, părea destul de slab aşa că m-am gândit să-1 mai mulg o dată." Cam asta am simţit când am văzut-o pe sărmana femeie, gândin-du-mă că i-ar fi prins bine să mai încerce o dată.

O perspectivă medicală asupra vindecării miraculoase

Când echipa lui John Wimber a ajuns la Leeds, o fată cu grave probleme psihice a căzut la pământ în urlete şi a fost declarată vindecată, însă trei luni mai târziu, ea se afla internată într-un spital de psihiatrie. Multe dintre poveştile de succes pe care le auzim sunt relatări de la distanţă, însă medicii de la faţa locului văd o altă imagine.

Cei care au citit cartea lui Canon Michael Green, *I Believe in the Holy Spirit (Cred în Duhul Sfânt),* ştiu că autorul prezintă cazuri de vindecare din Africa, în locuri unde au avut loc mari întâlniri de vindecare. Poate vă interesează să aflaţi opiniile unui medic misionar care a lucrat în acea zonă timp de mulţi ani. Iată ce scrie el:

în toată perioada cât am lucrat în această ţară, din 1944, au fost semnalate multe cazuri de vindecare, mai ales în zona de pe malurile Lacului Nyasa, acum Lacul Malawi. Fenomenul din anul 1973 în regiunea Dar el Salam a fost singurul despre care am auzit că ar fi avut loc în afara zonei Lacului Nyasa. Toate fenomenele pe care

le-am întâlnit au urmat acelaşi tipar, şi anume o popularitate extraordinară la început, cu mii de oameni participând la întâlniri, urmată de o scădere treptată a numărului participanţilor. Când popularitatea dispare, fenomenul ia sfârşit, iar organizatorii se mută într-o altă zonă. Părerea mea personală este că toate aceste vindecări sunt nişte minciuni şi că popularitatea iniţială a întâlnirilor scade pe măsură ce rezultatele reale devin cunoscute. Nu am întâlnit până acum un singur caz de vindecare neîndoielnică demonstrată prin examinarea medicală a stării clinice a pacientului înainte şi după presupusa vindecare.

Aceasta este impresia unei persoane care a fost la faţa locului, motiv pentru care vreau să subliniez faptul că vindecările false discreditează persoana lui Cristos. Mai mult, ele subminează autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu. Câţi dintre noi nu am rămas profund întristaţi când mărturia lui David Watson a fost pătată de faptul că nu o dată, ci de două sau de trei ori în cadrul unor emisiuni radio, el a spus că

„Singurul lucru care mă încurajează este că proroci din lumea întreagă mi-au spus că această boală nu este spre moarte." (David Watson a murit apoi de cancep. n.tr.).

Conform experienţei mele, consider că „vindecările" realizate în mişcarea carismatică sunt legate adeseori de astfel de prorocii sau cuvinte de cunoaştere. Citez din cele spuse în cadrul întâlnirii lui John Wimber de la Leeds: „Primeşti un cuvânt de cunoaştere; Dumnezeu vrea să-1 rosteşti cu voce tare. Dacă faci câteva greşeli, nici o problemă, treci la următorul!" Cât de nebiblice şi de incredibile sunt aceste cuvinte, dar exact aşa au fost ele rostite. Lucrul acesta nu s-a spus pe la spatele echipei lui John Wimber, întrucât în ziua imediat următoare acelei întâlniri, s-a organizat o întrunire a liderilor şi lucrătorilor creştini la care au participat şi câţiva dintre colegii mei medici cu scopul de a-şi exprima rezervele vizavi de cele întâmplate. Când au făcut lucrul acesta, li s-a spus că este greşit să folosim mintea pentru a analiza aceste chestiuni. Lucrul de care au nevoie creştinii, au spus cei de acolo, este să simtă atingerea lui Dumnezeu. Trebuie să afirmăm însă, că a ocoli în felul acesta raţiunea înseamnă a discredita Cuvântul lui Dumnezeu şi a-i submina autoritatea.

Iată ce spunea printre altele Jonathan Edwards despre cei care resping spiritul de discernământ:

Ei caută dezbateri critice pe marginea diferenţelor existente între harul adevărat şi experienţele false, sau se fac, cel puţin, că sunt preocupaţi cu asemenea critici ca să se arate impertinenţi şi iraţionali; încercarea lor este mai degrabă să zădărnicească lucrarea Duhului în loc să o ajute; duc în rătăcire mintea altora şi a lor însăşi de la ceea ce Dumnezeu, într-un moment de mare însemnătate, i-a chemat să facă. Vorba lor a fost: „Oh, dacă suntem vii în religie şi plini de Duhul lui Dumnezeu şi dacă trăim prin credinţă, nu este nici un pericol să ne rătăcim! Dacă îl urmăm pe Dumnezeu, nu este nici un pericol să fim călăuziţi greşit! Să mergem înainte şi să nu punem piedici lucrării bune pierzând timpul cu aceste critici şi discuţii fireşti!" Acesta a fost limbajul multora până când s-au adâncit în

 pustie şi au fost prinşi de spinii şi ghimpii pustiului.

Oricât de mult aş susţine aceste afirmaţii, tot nu ar fi destul. Când cazurile nefondate de vindecări miraculoase nu sunt evaluate corespunzător, persoana lui Cristos este discreditată, Cuvântul lui Dumnezeu este subminat, creştinii sunt induşi în eroare şi se naşte o rasă de credincioşi creduli. Pur şi simplu nu pot înţelege cum poate să existe o lucrare de vindecare când mulţi dintre cei ce o fac poartă ochelari. Smith Wigglesworth, marele vindecător de altădată, numea ochelarii „cârje pentru ochi", şi

exact asta şi sunt.
Doar ca să subliniez credulitatea asociată cu vindecarea carismatică, revin la un alt incident petrecut la o Uniune Creştină de la un colegiu. Preşedintele Uniunii, care era fascinat de aceste idei, a venit la studiul biblic săptămânal după ce suferise de o gripă foarte puternică, iar acum îi curgea nasul. în mod evident, tânărul era foarte bolnav, însă i-a asigurat pe toţi cu următoarele cuvinte: „Vreau să vă spun că Dumnezeu m-a vindecat, însă diavolul nu a lăsat simptomele să dispară." Aceasta este credulitatea teribilă pe care o încurajăm noi, mai ales în rândul tinerilor creştini.
Pe aceşti vindecători miraculoşi aş dori să-i întreb: „Spu-neţi-mi, vă rog, de ce nu vă vede nimeni în spitale?" Şi la fel aş dori să-i întreb pe acei proroci ai prosperităţii: „Spuneţi-mi, vă rog, de ce nu vă vedem în Etiopia, în Sudan sau India, unde am întâlnit mulţi oameni săraci în lucrurile lumii, dar atât de bogaţi spiritual încât m-au făcut pe mine să mă simt sărac?"

Cruzimea vindecării miraculoase

Pe lângă efectele dăunătoare ale mişcării de vindecare miraculoasă asupra credinţei, aceasta este şi o *învăţătură plină de cruzime* fiindcă, prin afirmaţia că orice persoană care are suficientă credinţă poate fi vindecată, ea sporeşte agonia multor bolnavi. La Horsforth, aproape de Leeds, Don Doublc .1 orgii nizat o campanie de vindecări. Dl. Double vindeca în **fiecare** seară anumite tipuri de boli şi s-a întâmplat că într-o scării

îi vindeca pe surzi, iar unul dintre prietenii mei care este surd de o ureche, s-a gândit să încerce şi el să se vindece în acel mod. Cei de acolo şi-au pus mâinile peste el şi i-au spus că era vindecat, însă el a răspuns: „Nu sunt." „Ba da, eşti", a replicat vindecătorul, dar prietenul meu a insistat: „Nu, nu sunt", la care a venit şi explicaţia: „înseamnă că nu ai destulă credinţă." După o scurtă dispută, vindecătorul a trecut mai departe la ceilalţi surzi care aşteptau la rând. După ce s-au terminat aşa-zisele vindecări, prietenul meu s-a întors spre doamna care stătea lângă el şi a întrebat-o: „Pe dumneata cum te-a ajutat?" Femeia însă şi-a pus mâna pâlnie la ureche şi a întrebat: „Ce ai zis?"
Poate că astfel de istorisiri ne amuză, dar în anumite momente ele pot fi foarte tulburătoare. Odată conduceam o echipă de evanghelizare pe Insula Omului (Isle of Man) şi aveam împreună cu noi un tânăr de la un colegiu biblic care suferea de epilepsie. Tânărul acesta dobândise o fascinaţie pentru învăţătura despre vindecarea miraculoasă şi, prin urmare, renunţase la medicamente. în timpul nopţii, pe când dormea ca şi ceilalţi pe un pat de campanie, a avut o criză puternică de epilepsie în cursul căreia a urinat în pat. Bineînţeles că nu este nici o ruşine în asta, dar cât de jenat trebuie să fi fost sărmanul băiat. Nu era deloc vina lui, deoarece totul s-a petrecut din nebunia celor care-i spuseseră că fusese vindecat.
Consecinţele unor astfel de asigurări pot fi însă, de la caz la caz, şi mai tulburătoare şi foarte dăunătoare. Am nişte prieteni al căror fiu în vârstă de unsprezece ani a murit de leucemie, cu toate că părinţii primiseră promisiuni şi asigurări cu privire la vindecarea copilului lor şi crezuseră amândoi cu toată inima în acele promisiuni. Tulburarea şi suferinţa lor a fost aproape insuportabilă.

îmi vine în minte acum o biserică în care se afla un cuplu al cărui copil suferea de o formă gravă de fibroză chistică. Fibroza chistică este cauzată de o genă recesivă (purtată de ambii parteneri). Dacă două persoane cu această genă se căsătoresc, există mari riscuri ca urmaşii lor să sufere de fibroză chistică. Cei doi au mers la medic pentru a se interesa de posibilitatea de a mai avea copii, însă doctorul nu le-a reco-

mandat, explicându-le că exista o posibilitate din patru ca şi următorii copii să fie afectaţi. Părinţii s-au împăcat cu situaţia. Intr-o zi însă, cineva s-a ridicat în biserica lor cu un cuvânt de cunoaştere şi le-a spus: „Veţi avea un copil normal." Aşa că au mai avut un copil, însă acesta a fost şi mai bolnav decât primul, iar de atunci încoace familia aceasta trebuie să aibă grijă de un copil cu o invaliditate foarte gravă.
Cunosc, de asemenea, o biserică în care se afla un cuplu fără copii, dar cei doi soţi se împăcaseră cu situaţia, întrucât îşi făcuseră analizele complete şi aflaseră că nu puteau avea copii. Bineînţeles însă, că îşi doreau foarte mult un copil. într-o zi, cineva s-a ridicat în adunare şi a pretins că avea pentru ei un cuvânt de cunoaştere: „în cel mult un an, veţi avea un copil." A trecut un an şi jumătate, şi cuplul era tot fără copii, iar pastorul bisericii a trebuit să pună deoparte multe ore de consiliere pastorală pentru cei doi credincioşi a căror credinţă fusese puternic zdruncinată de acest aşa-zis cuvânt de cunoaştere.
William Noian a fost un renumit chirurg din SUA, un om cu o inimă foarte mare care s-a înscris ca asistent voluntar pentru cunoscutele întâlniri de vindecare ale răposatei Kathryn Kuhlman. Omul acesta a mers cu mintea deschisă, dorinţa lui fiind să ajute. într-un final însă, el avea să părăsească organizaţia şi să scrie o carte cu titlul *Healing: A Doctor in Search of a Miracle (Vindecarea: Un medic în căutarea unui miracol).* Iată ce scrie Noian în această carte:
Aveam sentimente amestecate cu privire la studiul care a urmat. Pe de o parte, simţeam că dra Kathryn Kuhlman este o femeie sinceră, credincioasă şi dedicată care crede cu pasiune că face voia Domnului; nu voiam să-i rănesc sentimentele. Pe de altă parte, nu eram sigur dacă binele pe care-1 făcea dra Kuhlman nu era depăşit cu mult de durerea pe care o provoca. Nu mi-i puteam scoate din minte pe toţi copiii aceia schilozi şi retardaţi şi pe părinţii lor care plângeau cu inimile frânte şi pe toţi ceilalţi care trăiau o cruntă dezamăgire.

Astfel de concluzii ar putea fi repetate iar şi iar pe bună dreptate. Se cere însă să spunem că această învăţătură despre vindecarea miraculoasă nu este doar dăunătoare, pentru că, adeseori, devine *dezastruoasă.* îmi vine în minte cazul unei bune prietene care era medic generalist, o creştină deosebită care i-a condus pe mulţi oameni la Cristos, dar care suferea de o formă gravă de depresie. Din fericire, starea ei era controlată cu medicamente. Preţuiam atât de mult lucrarea ei de consiliere încât de multe ori îi trimiteam la ea pe pacienţii mei care sufereau de depresii. Din nefericire, ea a luat contact cu un grup care promova această învăţătură despre vindecarea miraculoasă şi a fost informată că fusese vindecată. Prin urmare, femeia a renunţat la tratament, dar după trei săptămâni s-a spânzurat.
Mă mai gândesc la cineva, la o fată din Leeds, care suferea de o formă gravă de epilepsie, dar pe care o putea controla prin medicaţie. Şi ea a intrat într-un grup carismatic asemănător şi a renunţat la tratament. într-o zi, pe când călătorea spre Harrogate, a coborât dintr-un autobuz, a avut o criză puternică de epilepsie şi a căzut direct sub roţile unei maşini care se apropia, fiind ucisă pe loc. Moartea acestor doi creştini folositori o aşez cu convingere şi fără ezitare înaintea celor care au promovat

aceste învăţături dezastruoase şi afirm cât mai apăsat posibil că ele sunt extrem de *tulburătoare, dăunătoare* şi *periculoase.*

La sfârşitul anului 1986, John Wimber a organizat una dintre conferinţele sale de vindecare la centrul de conferinţe Harrogate. Unul dintre delegaţi, o doamnă, a fost cazată la mine acasă şi, deşi nu am considerat politicos să intru în discuţii contradictorii cu un musafir, ea a insistat să aducă în discuţie acest subiect, aşa că l-am dezbătut împreună. După ce mi-am prezentat argumentele şi informaţiile expuse în aceste paragrafe, musafira mi-a răspuns: „Nu vreau să arunc şi bebeluşul odată cu apa din cadă." în faţa unei astfel de atitudini nu poate exista decât un singur răspuns: în apa aceea nu este un *bebeluş,* ci un *tigru* şi trebuie să înţelegem lucrul acesta.

Această învăţătură despre vindecarea miraculoasă spo-

reşte adeseori agonia celor aflaţi în suferinţe. De câtă cruzime dau dovadă cei ce spun oamenilor că nu sunt vindecaţi pentru că nu au destulă credinţă! Când cineva care *suferă* răspunde unei chemări la vindecare, şi nu este vindecat, omul acela are dintr-odată *două* probleme pe care trebuie să le rezolve: atât sentimentul de inadecvare spirituală, *cât şi* boala iniţială. Cred lucrul acesta ca medic şi îl cred şi mai mult ca şi creştin, pentru că acest tip de învăţătură le răpeşte credincioşilor mângâierea Scripturii.

In *2 Corinteni 1:3-4,* citim următoarele: *Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, Părintele îndurărilor şi Dumnezeul oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înşine suntem mângâiaţi de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce St află în vreun necaz!* Sunt momente când boala şi necazurile ■■'• abat asupra noastră tocmai pentru ca noi să fim eehip.iţi ■ .i Ir oferim mângâiere celor care vor merge pe aceeaşi ci ni re

Nu cu mult timp în urmă, unul dintre mum **Itorll dl** ' I misiunea de pe plajă în care slujesc se afin pe **biciclfftfl** fost lovit de un camion şi a ajuns paraplej'.n im.nul i
părinţi naturali, însă mulţi dintre noi ,im **NIAI** III |»I.....
cercând să-i fim de ajutor. Am f.icnl Iul i !• in . **lnMii|iull**
dar ştiţi de unde a primit el **cv.i** mni .....
scrislui JoniEareckson şi i-ain |>m c i ii . Ii pn HI
aceasta a răspuns prini IO'.■ I IM I,IM . i.....i..... ,
căldură, compasiune şi pieorupini ..... | |i.....
de la o femeie leh.iplcj'.ii ,i. in i nie ilAtlen iimAmihlt < i« .pie accidentul ei eumplil si de.pie luplele pe i,ne le .i ilus HI.I inte să-şi găseasui odihnii in l'rislos, I ,i .ijuLit incomparabil mai mult pe tânărul nostru **decât** orice mângâiere i-am fi oferit noi. De ce? Pentru că şi ea se aflase în aceeaşi postură; şi ea trecuse pe acolo. Ea ştia exact chinul din sufletul lui şi agitaţia din mintea lui, astfel că 1-a putut mângâia cu mângâierea cu care a mângâiat-o şi Dumnezeu pe ea.

Dacă privim la lecţiile istoriei, vom vedea că întotdeauna au stat lucrurile aşa. Biserica creştină a trecut mereu prin suferinţe. Dumnezeu a urmărit scopuri măreţe prin durere. Mă gândesc la Fanny Crosby, autoarea de imnuri creştine,

oarbă de la vârsta de şase săptămâni. Mă gândesc la William Cowper, un alt mare autor de imnuri, la crizele sale de depresie. Mă gândesc la Amy Carmichael, care de multe ori nu putea ieşi din casă din pricina bolii. Mă gândesc la dr. Mary Verguese, care a fost şi ea paraplegică, dar cu toate acestea, Dumnezeu a folosit-o în aşa fel încât a scris „El mi-a luat picioarele, dar mi-a dat aripi." Mulţi oameni de-a lungul timpului s-au considerat îndreptăţiţi să facă astfel de afirmaţii.

Avem o mare responsabilitate ca în adunările noastre să încurajăm formarea unei comunităţi care iubeşte, îngrijeşte şi se roagă, astfel încât cei bolnavi, atât cu trupul

cât şi cu mintea, să ştie că există oameni cărora *le pasă* cu adevărat şi care se roagă cu adevărat. Trebuie să le purtăm de grijă în mod deosebit celor care sunt încercaţi de durere, pentru că ei fac parte din trupul lui Cristos, iar dacă ei suferă, trebuie să suferim şi noi împreună cu ei. Dar să nu uităm niciodată că mângâierea cea mai eficientă este oferită adeseori de cei care au parcurs aceeaşi cale a suferinţei.
Un ultim gând, dar de o importanţă primordială, este acela că acest curent actual de învăţături despre vindecarea miraculoasă micşorează efectul mărturiei noastre creştine. Cumnata mea avea treizeci şi ceva de ani când s-a îmbolnăvit de cancer la esofag. Iniţial, diagnosticul i-a fost pus greşit, un lucru de înţeles dată fiind dificultatea situaţiei, iar până când i s-a pus diagnosticul corect, cancerul era deja inopera-bil. înainte să moară, ea a adunat toată familia laolaltă şi, în jurul pianului, au cântat:

N-am priceperea să înţeleg
Ce-a dorit Dumnezeu, ce-a plănuit Dumnezeu.
Ştiu doar că la dreapta lui Dumnezeu
Stă Unul care îmi este Mântuitor.

Aceasta este, cu certitudine, *adevărata* mărturie a unui creştin - nu că sunt vindecat în trup, ci că pot privi moartea în faţă şi să ştiu că, datorită meritelor unui Mântuitor care m-a răscumpărat, voi putea sta înaintea lui Dumnezeu cu pace în suflet, ştiind că la dreapta lui Dumnezeu stă un Mân-

tuitor care este al meu. Cu siguranţă, nu există altceva mai important decât această convingere şi orice lucru care ştirbeşte acest adevăr copleşitor acţionează împotriva Evangheliei harului lui Dumnezeu. Cred că în zilele noastre, creştinii pierd perspectiva corectă asupra lucrurilor şi nu mai ştiu să aprecieze esenţa Evangheliei - la dreapta lui Dumnezeu stă Unul care este Mântuitorul meu.
In concluzie, se impune o prezentare recapitulativă a marilor pericole ale învăţăturii despre vindecarea miraculoasă. Mai întâi, aceasta discreditează persoana lui Cristos prin eşecurile evidente, în condiţiile în care noi pretindem că slujim unui Mântuitor care nu dă greş niciodată. în al doilea rând, această teorie subminează Cuvântul deoarece dă naştere unei noi forme de „revelaţie" - aşa-numitele cuvinte de cunoaştere sau prorocii. în al treilea rând, îi induce în eroare pe creştini şi creează o rasă de credincioşi creduli care acceptă aproape orice. în al patrulea rând, creşte agonia suferinţei, fiind de multe ori tulburătoare şi chiar dezastruoasă. în al cincilea rând, dă la o parte mângâierea creştină. Şi, în fine, de multe ori, teoria vindecării miraculoase dăunează profund mărturiei creştine.

1